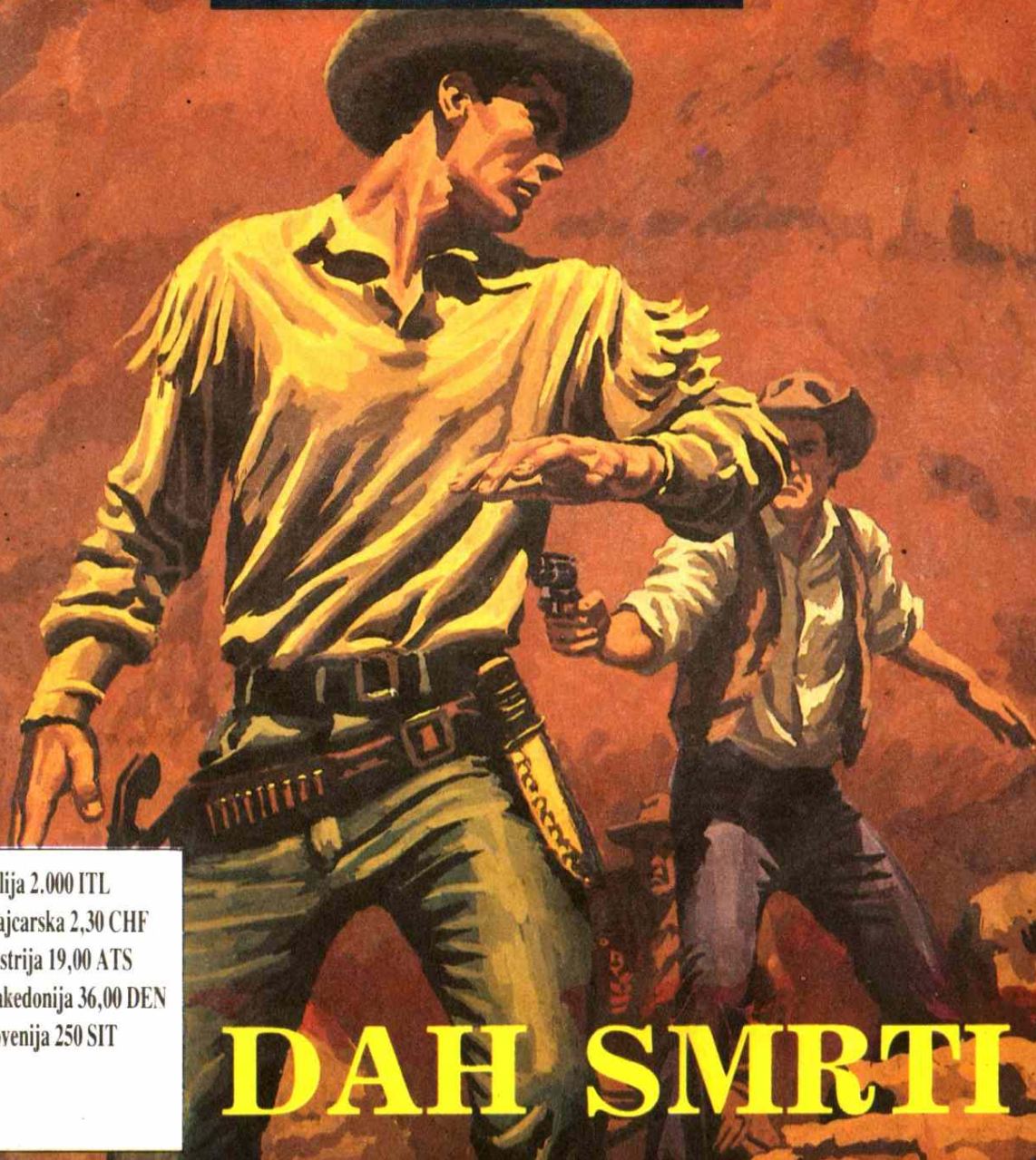

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 275 • CENA 5,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,30 CHF
Austrija 19,00 ATS
Makedonija 36,00 DEN
Slovenija 250 SIT

DAH SMRTI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

275

Frenk Larami

DAH SMRTI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 275

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

THE EDGE OF HELL

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franja VARGA

Naslovna strana

Franja VARGA

Korektori

Ida ĆEKIĆ

Jelena NAD

Štampa: 24. I 1997.

Tržište: 5. II 1997.

Izdaje: MARKETPRINT, DD za izdavačku delatnost, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: NLP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – THE EDGE OF HELL

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje se svrstava u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91).

Godišnja pretplata za zemlju za ediciju „Dok Holidej“ iznosi 60 dinara. Opštom uplatnicom uplatiti pretplatu na žiro račun 45700-603-3-6158, a primalac je „MARKETPRINT“ DD, 21102 Novi Sad. Potvrdu o uplati (sa naznakom gde izdanje treba slati), pošaljite na adresu: „MARKETPRINT“ DD, Poštanski fah 20, 21102 Novi Sad. Izdanje šaljemo preporučenom pošiljkom.

Čovek za pultom je podigao glavu sa debele knjige za upis gostiju i upitao: – Šta želite, molim? – Onda se trgao. Posetilac pred njim ličio je na crtež indijanskih odmetnika, koje su štampali ljudi tamo preko Misisipija i doturali čak ovamo na Zapad. Surovo lice oštih crta, četvrtasta brada i tanke usne, izbačeno čelo i povijeni nos. Nedostajale su samo pletenice, pa da to bude pravi Komanč preobučen u odelo bledolikih!

– Hoćete sobu? – pitao je čovek za pultom, zbunjen neugodnim ćutanjem došljaka.

Bila su dvojica. Prvi, koji je ličio na Komanča, nosio je široki kaput sa tankim krznenim reverima. Ispod plave košulje videla se prljava, umašćena ivica potkošulje, zaudarao je na balegu i znoj, čitavu milju unakolo. Nosio je teški kolt kalibra 45 za širokim opasačem, a preko leve ruke imao je prebačene torbe.

– Hoćemo sobu broj četiri – rekao je najzad muklim glasom.

– Nemoguće, mister – slegnuo je ramenima čovek za pultom, pokušavajući da se osmehne ljubazno. – Ta soba je izdata!

– Izdata? – Drugi posetilac je šakom protrljao svoju dvonedeljnu bradu, izmenivši poglede sa svojim partnerom. Bio je nešto niži od njega, razrok, širokog lica i retkih zuba. Nosio je šešir koga kao da su sa svih strana šamarali vetrovi Larami planina, bio je povijen po ivicama i više je ličio na neku krpnu, slepljenu za teme, nego na model „stetson“. Nije nosio revolver već „karabin“ skraćene ce-

vi, s kojim je i za stolom sedeo uz viski. Šapu je stavljao pored kundaka i obratno. Na upitni pogled svoga prijatelja slegnuo je ramenima.

Čovek koji je ličio na Komanča ponovo se okrenuo prema pultu. Lice mu je dobilo neprijateljski izraz, a oči su blesnule opasnim sjajem. – Čoveče – rekao je prigušenim glasom – tu sobu smo jutros napustili! Otada je prošlo svega šest sati!

– Žao mi je...

– U pakao s tim „žao mi je“! – dreknuo je ovaj. – Pogledaj tu knjigu, lepo smo se upisali, Gas Čimbok i Vil Kamber! Čimbok, to sam ja, a ovo je Kamber...

– Niste rekli da je zadržavate! – slegnuo je ramenima čovek za pultom.

Čimbokova ruka posegnu za koltom, ali, razroki Kamber ga zadrža. Nisu bili uostalom sami u šajenskom hotelu „Nacional“. Za sve koji su prošli sa juga kroz „Evansov prolaz“ iz Kolorada, Šajen je bio najbliži i najveći pogranični grad u Vajomingu. Te godine, oštra klima jeseni nagoveštavala je paklenu zimu. Na vrhovima Larami planina već u septembru su se navukle snežne „kape“ i više ih ništa do proleća nije moglo odatle skinuti. Ljudi koji su se spuštali sa severa, pričali su da je na Big Hornu još gore. U Šajenu se posle obilnih kiša, pojavio ledeni vetar. Sunce se pokatkad naziralo kroz izmaglicu kao avetinska svetlost u zoru, bez naročitog sjaja, bez topline.

U prostranom holu „Nacionala“ gorela je

vatra u velikom kaminu. Desetak posetilaca sedelo je u stolicama sa kožnim presvlakama, grejući svoje prozeble kosti žestokim viskijem. Neki su ga mešali sa toplim čajem i uveravali ostale da je takav napitak pravi raj za ovo vreme. Veliki šank produžavao se u pult na kome je stajala knjiga gostiju, a pozadi je bila velika tabla sa ključevima od soba. Čimbok i Kamber nisu popuštali ni za pedalj. – Možemo da platimo dvostruko – rekao je Čimbok. – Ali...

– Trostruko! – umešao se Kamber.

Luk Čeris, čovek za pultom odmahivao je rukom. Njegovi sagovornici bili su sve glasniji, pa su se skoro samo oni i čuli.

– Ali, rekao sam vam da je soba izdata!

– Na koliko? – uneo mu se u lice Čimbok.

– Jednu noć... platio je unapred.

– Onda ćemo ga izbaciti! – zaključio je Čimbok uvukavši preteći glavu u ramena. – Tako mi rakunovog krzna... izbacicu ga!

Luk Čeris je zurio u njega kao da ne veruje svojim ušima. – Izbaciti? – zagrcnuo se. – Mister, ovo je pristojan hotel, a ne drumska krčma! Ja...

– Ti samo zaveži! – obrecnuo se Čimbok. Onda je osetio da ga Kamber vuče za rukav u stranu.

– Da malo sačekamo, Gase? – došapnuo mu je, osvrćući se. – Ovde je puno sveta, a ne bi bilo dobro da skrećemo pažnju na sebe! Znaš da se potera mofa okolo i da su nas jednom skoro nagazili...

Čimbok se namrštio. – A ako stranac otkrije?

– Ne verujem – odgovorio je ovaj – ali, pratićemo ga, u svakom slučaju.

– Ja se ne bih oslonio na to – zareža Čimbok. Zatim se odvoji od partnera i uhvati Čerisa za prsa. Skoro ga je prebacio preko pul-

ta na svoju stranu. Čovek je jedva dolazio do daha. – Čujte, ja ću...

– Umukni, matori! – procedio je Čimbok, drmusajući ga. – Govori kome si izdao sobu?

Za to vreme se Kamber okrenuo licem prema stolovima i nemarnim pokretom podigao cev svog „karabina“. Time je jasno stavio do znanja svima da se ne mešaju. Kada je jedan od gostiju pokušao da izađe, ne bi li obavestio šerifa o čudnom ponašanju stranaca u Šajenu, čulo se zlokobno škljocanje i gost se smesta vratio na svoje mesto.

– Govori! – drmusao je Čimbok čoveka. – Ne znam... – stenjao je Luk Čeris, iskolačenih očiju. – Stranac je...

– Sam?

– Sam... Pustite me, ne mogu da dišem...

Gas Čimbok je olabavio stisak i Čeris se skljkao na pod. Onda su se njegove šake dokopale ivice pulta i s naporom je podigao svoje mršavo telo gore. – Prokletnici! – dah-tao je, gledajući za njima dok su se peli stepeništem prema sobama. – Neće vam biti lako... Dabogda se skotrljali odozgo i glave porazbijali... kućkini sinovi!

Vil Kamber je ponovo zaustavio Čimbokovu ruku koja se uputila prema opasaču. Nalazili su se pred vratima sobe broj četiri.

– Polako, Gase! – savetovao je razroki svog plahovitog prijatelja. – Možda unutra nema nikoga.

– A ako ima?

– Pa, to nije razlog da na svaku budalu potegneš kolt. – Čovek sa licem Komanča, skupio je usta, savladajući nervozu. Nije mu se dugo ostajalo u Šajenu. Pogotovu ne sada, kada je potera iz Laramija krenula pravim tragom, a ne na sever kako su mislili da je upute. Gas Čimbok je žestoko zakucao na vrata. Iznutra se nije ništa čulo.

– Rekoh ti da je soba prazna – konstatovao

je Čimbok i pritisnuo kvaku. Međutim, soba je bila zaključana. – Razvalićemo – nije se mnogo premišljao Čimbok.

– Ja ću – odgurnuo ga je Kamber, nameštajući rame. Bio je snažan, pravi kolos na malim, krivim nogama. Mišići su mu se i kroz rukave ubedljivo isticali. Premestio je svoj skraćeni „karabin“ u levu ruku i uzeo kratak zalet. Već je hteo da zakorači i žestokim trzajem izvali sobna vrata, kada su se ona bešumno otvorila i na njima se pojavio čovek lica opaljenog suncem i sa ledenoplavim očima. Stajao je samo u blistavobeloj košulji, raskopčan pod grlom, sa manžetnama od rukava koje su padale po zglatkovima dugih, nežnih prstiju. Crne pantalone padale su preko lakovanih čizama kratkih sara. Miris brendija za trenutak je izmileo iz sobe i zapahnuo polumračni hodnik. Čimbok i Kamber su se zgedali. Stranac iz sobe broj četiri nije podsećao na neku protuvu ili ozeblog goniča krava iz Utaha. Par koltova sa nikolovanim cevima i drškama ukrašenim slonovačom, možda bi kod nekog drugog ličile na igračke, na ukras. Ali, ne i kod Doka Holideja!

Bili su to „linkolni“ koji su ga proslavili kao najboljeg strelca na Zapadu. To Čimbok i Kamber još nisu znali. Njima je bila potrebna soba u kojoj se nalazio čovek iz Džordžije.

– Gospodo? – oslovio ih je Dok svojim metalnohladnim glasom. Leva ruka držala je dopola ispijenu čašu sa pićem. Desna mu je nehajno visila uz kuk.

– Imamo predlog, stranče – javio se Kamber. – Da promenimo sobe... i deset dolara su vaši!

Kockar ih je pogledao s nerazumevanjem. – Ova soba mi se dopada – rekao je mirno.

– I nama – umešao se Čimbok. – Spavali smo noćas u njoj, a imamo nameru i ove večeri.

– Šta kažete na naš predlog? – pitao je Kamber, izbegavajući Čimbokov ratoborni stav. Učinilo mu se da pretnje neće zaplašiti stranca čije su oči ličile na zaleđena jezera Big Horna.

– Ne zanima me – suvo je uzvratio kockar. Čimbokove oči su zasjale ubilačkim sjajem.

– Možda nas niste dobro razumeli – proklatio je raširivši noge kao da traži čvršći oslonac pred bitku – mi ćemo imati ovu sobu, sa vama ili bez vas u njoj!

– Dirljivo! – odvrati Holidej i srknu gutljaj brendija. – Zašto ne potražite neku drugu sobu i ostavite me na miru?

– Hoćemo baš ovu! – prasnuo je Čimbok. Kamber premesti „karabin“ iz leve u desnu ruku. Stranac mu se nije nikako svidao. Bio je opasan u svakom pogledu.

– Zar ste zakopali zlato unutra? – dočekao ga je kockar. Čimbok izmenja poglede sa Kamberom. Lice mu se zateže, obrve namakoše na čelo kao dva gavranova krila.

– Deset dolara da iselite svoje prnje! – javio se Kamber. – To je naša poslednja ponuda.

– Daću vam dolar da se izgubite – odgovorio je Holidej. – Šta kažete na to?

Čimbok pogleda Kambara i sav se zajapuri. – Ja mislim da nas on zavatlava, Vile! – škripnuo je zubima. – Pokažimo mu, onda.

Stranac je zabacio glavu da popije ostatak pića. Bio je to trenutak koji je valjalo iskoristiti. Gas Čimbok je dotakao dršku svog kolta, a Kamber je ispravio cev svog „karabina“...

Nebesa! Ne odvajajući čašu sa usta, stranac je potegao svoj desni kolt brzinom munje! Planula su dva veličanstvena hica, i oružje napadača našlo se kraj drvene ograde! Kamberov „karabin“ se zaglavio među pregradama, a Čimbokov kolt odleteo je u ugao, kao prostreljeni pacov i tu se sklupčao, nepokretan i beskoristan. Kamber je buljio u

svoju šaku, ošamućen. Davolski stranac je vratio oružje natrag i tek tada odvojio ivicu čaše od usta. Ispio je brendi između dva trzaja i lagano okrenuo čašu među prstima. Gledao ih je bezizrazno, dosada mu je bila ispisana na licu.

– Dakle, još ste tu? – pitao je. Kamber je znao da treba da se povuče, bar zasada. Ali, Gas Čimbok nije hteo tek tako da podvije rep. Više je verovao da ih je dendi razoružao slučajnošću nego veštinom. Međutim, sada nije imao čime da se nadmeće, osim golim rukama. A na tako nešto stranac ne bi pristao. Čimbok je stegao šake, tako da su mu zglobovi pobeleli.

– Vrat ćemo se – rekao je kroz zube i to je mislio sasvim ozbiljno. Samo, Vil Kamber je rezonovao drukčije. – Moraćete nam oprostiti – rekao je kockaru – i sto puta vam se izvinjavamo! Malo smo umorni i naprasiti, ali, vidimo da smo zabrazdili. Nećemo vas više uznemiravati, uzećemo bilo koju drugu sobu...

– Šta...? – Čimbok je hteo da oštro reaguje, ali ga je partner žestoko povukao za ruku. Vukući ga prema stepenicama, Kamber je mrmljao da jednom učuti i da se okani ćorava posla. Iako se Čimbok otimao, Kamber je uspeo da ga natera do hola i pritisne uz šank.

Gore, Džordžijanac je zatvorio vrata sobe.

– Ti si potpuno poludeo, Vile! – besneo je Čimbok.

– Ja ću tom prokletom tipu...

– Video sam šta si u stanju! – dobio je Kamber. – Slušaj dobro. Sledeći put ako upadneš tamo, dobićeš samo rupu u glavu! A to ne bi voleo, zar ne?

– Šta hoćeš da kažeš? – zareža ovaj.

– Treba da čekamo – savetovao je Kamber.

– Čova nije naivan, brz je na koltu, a osim to-

ga, ako navaljuješ baš na tu sobu, postaćemo sumnjivi i može sve da otkrije...

– Tako mi rakunovog krzna, nemam nameru da čekam ovde satima, dok on ne side! Svakog trenutka može da natrapa šerif Lombard!

– Drugo nam ne preostaje ništa...

Čimbok se osvrnuo oko sebe. Svi su ih posmatrali. Pucnjava na spratu nije mogla tek tako da prođe. Nasmejao se Kamberu u lice. – Kladim se da će šajenski maršal da dogura ovde. Šta ćeš da mu kažeš, zašto si pucao?

– Greška – odgovorio je Kamber. – Bio je nesporazum, i mi smo se izvinili strancu.

– Neće on nasesti na tu priču.

– To je njegov problem! – slegao je ramenima Kamber. – Naš je da sačekamo stranca...

– Ja bih da upadnemo s oružjem i počnemo da pucamo s vrata...

Kamber ga je sažaljivo pogledao. – I da nam budu za leđima dve potere? Strpi se, popij jedan viski... Jedan! Onaj drugi ponesi u čituri...

★

Grupa konjanika bila je na domaku Šajena, predvođena visokim jahačem u krznenoj jakni. Veliki šal omotavao je čovekov vrat i prekrivao mu usta. Iz nozdrva životinja kuljala je para, a ništa manje pušila su im se oznoje-na leđa u sedlima. Šajen, utonuo u zimsko jesenjoj izmaglici, izronio je pred njima kao grad utvara. Opustela ulica, ogolelo granje i kišama pocrneli krovovi, samo su prozeble jahače doveli do očajanja, posle lomatanja po brežuljcima i usamljenim rančevima. Frenk Lombard, maršal iz Laramija, vodio je veliku grupu iskusnih tragača. Dan pre toga, u njegovom gradu, desilo se nešto što je moglo da zvuči neverovatno. Maršala Lombarda razoružao je jedan maskirani bandit, usred belog

dana i naterao ga da oslobodi iz zatvora nekog razroknog lupeža koji se predstavljao kao Kamber. Lombard je zavezao gvozdenom rukom red u gradu. Kamber je popio malo više i odupro se maršalovom naređenju da preda oružje i da se ispava na zatvorskim daskama. Kamber je dobio zatim udarac u glavu i ovestio se tek u ćeliji. Samo sat posle toga, neznanac sa maramom preko lica uzeo je Lombardu revolver, prisilio ga da otključa vrata, a onda mu je Kamber vratio niko za drago, klepnuo ga je u potiljak drškom kolta i ostavio u kancelariji da leži. Neki građani su našli onesvešćenog maršala nešto kasnije. Zatvorenik je pobjegao i odneo oko osam hiljada dolara, koji su bili Lombardu povereni od Zajednice stočara tog kraja, pošto je banka prethodne večeri bila zatvorena, a njima se žurilo na sastanak u Denver.

Bio je to najteži udarac koji je Lombard podneo u svom životu i na dužnosti koju je časno obavljao. Bio je čvrsto rešen da beguncima ne sudi. Ubiće ih čim mu se ukaže prilika da ih stigne, a stići će ih, jer im je dobro pratio tragove. Pokušavali su da ga zavaraju, ali, trud im je bio uzaludan. Kambera se osećao dobro, drugi nije bio važan. Bilo koga da uhvati, propevaće o novcu samo kada mu padne šaka. Hal Hegvej, bivši skaut u vojsci pomno je pretraživao zemlju ispred jahača. Ostali su stajali, poredani u pravoj liniji, njih osmoro na broju, spremni da raskomadaju begunce samo da bi okončali traganje po pasjem vremenu.

– Vidiš li nešto? – pitao je Lombard, umirujući konja pod sobom. Bila je to ljudina blizu dva metra, snažnih udova i kratko podšišane kose. Imao je bikovski vrat, tamne podočnjake i oči koje nisu umele da pogledaju drugačije osim hladno i zverski. Hegvej je pretražio

promrzlu travu nabranih veđa. – Dakle? – nestrpljivo će maršal.

– To je – javio se bivši skaut. – Ona kriva potkovica izgleda da je otpala negde...

– I?

– ... i sada imam trag kopita bez nje. Sigurno su oni!

– Misliš da su u Šajenu?

– Ne verujem da su naložili vatru negde u polju...

Lombard podiže ruku. – Napred!

Hegvej je dojahao do maršala. – Bili su lukavi – rekao je, navlažeći okovratnik svoga kaputa na uši – pošli su na sever, a onda su naglo skrenuli suprotno...

– Nisu dovoljno lukavi – promrmljao je Lombard. Iznad šala, virile su mu samo oči.

– Video sam njihove tragove prema zapadu...

Maršal se trže. – Šta? To mi nisi rekao...

Hegvej odmahnu glavom. – Ovi su svežiji. Verovatno su hteli ponovo da nas zbune.

– Kopilad! – zarežao je maršal. – Sve ću ih podaviti!

*

Hotel „National“ bivao je sve puniji. Čimbok i Kamber su sedeli sasvim u uglu, jer su odatle imali pregled sale i stepeništa. Prve svetiljke su ispunile prostorije, iako je napolju još uvek bio dan. Gas Čimbok je postajao sve nervozniji. Često je bacao pogled na ulazna vrata i nije mu prijala misao da na njima ugleda bilo kakvog šerifa, a Frenka Lombarda pogotovu. Tog jutra su odlučili da novac ostave u sobi, a oni da odjašu na zapad i tako zavaraju eventualne tragove i goniče. Osam milja dalje, skoro da su naleteli na maršala Laramija, pa su se vratili, praveći čitav krug. U međuvremenu Dok Holidej je ujahao u Šajen i uzeo sobu. Novac zajednice stočara Laramija nalazio se u pletenoj vreći sa nji-

hovim žigom. Čimbok se dobro sećao da ju je stavio u rezervni perjani jastuk koji se nalazio u omanu, ispod ostalih prekrivača.

– Slušaj, Vile, ne bih voleo da vidim onu vrećicu kako nestaje u bisagama onog stranca – prosto je treperio Čimbok.

– Polako, Gase! – umirivao ga je Kamber.

– Sačekaćemo još malo.

– Nije mi do čekanja...

Kamber je natukao svoj iskrivljeni šešir skoro preko samih ušiju. – Do đavola! – prosiktao je i sam nervozan – da nisi digao taj novac iz šerifovog stola, Lombard bi odustao od gonjenja! Ovako, ima dobar razlog da nas obesi o prvo drvo!

– Pa, da kidnemo onda? – iscerio se Čimbok. – Neka ostane tamo gde je, dok ga neko ne napipa pod glavom...

Kamber ispod oka pogleda svog partnera. – Da ostavimo osam hiljada dolara? Ni pred tucetom maršala, ako mene pitaš...

– Znao sam! – klimnuo je glavom Čimbok. Tada se spolja začuo topot mnogih konja. Kamber i Čimbok se pogledaše, i jedna misao ih je ispunila od glave do pete – potera! Čimbok je namestio opasač, a Kamber natuče još više šešir na glavu i okrete leđa ulazu. – Mene će prepoznati ako me vide – rekao je šapatom. – Kasno je da bežimo.

– Samo ti sedi mirno – tešio ga je Čimbok. Međutim, kada su udarci kopita o tvrdu zemlju utihnuli pred „Nacionalom“ ni on se nije osećao baš najbolje. Istovremeno, šerif iz Šajena, Rori Mankof, stupio je u salun u pratnji dvojice građana. Pogledom su pretraživali stolove, a onda se par ruku upravi prema Čimboku. Ovaj se međutim glupavo cerio kao da se to njega ne tiče. Zatim su se vrata ponovo otvorila udarcima laktova i Frenk Lombard zakorači unutra. Sa Čimbokovog lica iščeznu osmeh. Sve se nekako desilo u istom trenutku,

slučajnošću koja se retko ponavlja. Na poziv građana, šerif Rori Mankof je ušao u hotel da ispita zbog čega se pucalo! Istovremeno je potera iz Laramija sa Frenkom Lombardom na čelu upala u prostoriju, unoseći sa ulice hladnoću i vetar. A gore, na stepeništu, zastao je Dok Holidej!

U ruci je nosio vrećicu sa natpisom „Zajednica stočara, Larami“!

Gasu Čimboku se čitava prostorija okretala.

Frenk Lombard je ne razmišljajući izvadio svoje oružje ispod ogrtača i uperio ga u visokog stranca u crnom odelu. Za njega je najvažnija bila platnena vrećica sa novcem. Bio je to, po njemu, siguran dokaz da je u prepad umešan i čovek koji ju je nosio. Šerif Šajena, Mankof, zbunjeno se okretao oko sebe. – Šta se ovde dešava, do đavola? – uzviknuo je. Lombard ga je pogledao iskosa. Njegovi ljudi su takođe povadili koltove i držali kockara u šahu. Jedno im je ipak bilo nejasno, zašto bi neko, ko je pljačkao šerifa, nosio vrećicu sa novcem tako kao da je pokazuje celom svetu? Međutim, Lombarda se to nije ticalo. On je želeo svoju žrtvu. Mankof je pogledao na uperene revolvare, a zatim u stranca koji ih je odozgo posmatrao s neskrivenom radoznalošću.

– Bez pucnjave, gospodo! – javio se Mankof, koji je stao između njih. – Sklonite se, šerife! – zareža Lombard ispod svog šala. – Ovo je potera iz Laramija, koja goni pljačkaše osam hiljada dolara...

Mankofu se nije svidelo Lombardovo ponašanje. Palcem je pokazao prema kockaru. – On je taj? – upita.

– Jedan od njih – promrmljao je Lombard. Čimbok je sedeo kao na iglama, dok je Kamber skrivao glavu i gledao da se nekako izvuče iz saluna napolje. Jedno je bilo sigurno,

stranac ili ljudi unutra pokazaće prstom na Gasa i njega. A ona, zbogom nekoliko godina slobode! Možda i zbogom živote!

Mankofu kockar nije ličio na begunca, ne po ponašanju. Sve je primao s nekom vrstom dosade, još ne shvatajući zbog čega se ljudi dole prepiru. Stajao je levom rukom na stepeniku više, malo iskošen, sa cigaretom među zubima, od koje su se odvajali tanki stubovi dima i peli prema tavanici. Drške koltova ukrašene slonovačom nekima su opasno bole oči, nekima su izmamili uzdahe. Mankof je pogledao po gonjocima iz Laramija. – Rekao sam da spustite koltove! – naredio je strogom glasom. – Možda ste u Laramiju zakon, ali, ovde ne...

Lombard je očekivao da ga šajenski šerif pita za ime, ali, ovoga to izgleda nije interesovalo. – On bi mogao prvo da kaže gde mu je partner – javio se maršal iz Laramija, svlačeći šal sa lica.

– Optužba je vrlo jasna – obratio se Mankof Džordžijancu – i to, što držite u ruci je veoma ubedljivo. Šta kažete na sve to?

– Ništa – uzvratio je kockar. – Ne poznajem te ljude dole.

– Laže! – prosktao je Lombard preteći, ali, Mankof pruži ruku i zaustavi naprasitog zvezdonosca. – A ta vrećica? – upita.

Holidej je malo podiže uvis. – Našao sam je u sobi, u ormanu.

Lombard se krto nasmejavao, kao da je čuo budalasti vic. – To se ne ostavlja u ormanu tek tako – zamišljeno je rekao Mankof.

– Možda ne – slegao je kockar ramenima – ali sam našao! I to u jastuku.

– Jastuku?

– Bilo je ubačeno u perje.

Lombard je prišao napred nekoliko koraka, zažarenog pogleda. – Pustite mene da ga ja ispitam! – predložio je Mankofu, ne skidajući

pogled sa hladnog kockarevog lica. Međutim, odozgo ga dočeka glas tvrdi od čelika. – Ne bih vam to preporučio, mister!

Lombard podiže ramena, kao da se sprema na skok. Ali, Mankof se ponovo umešao. – Možete li objasniti zašto ste u jastuku tražili bilo šta, ako niste znali za novac?

Ispod svoga oboda, Džordžijanac je zaokružio pogledom po sali. Lice mu nije odavalo ništa posebno. Pepeo od cigarete lagano je kliznuo na stepenišni trag. – Dva momka su nedavno uporno tražila da im ustupim sobu – rekao je polako. – Kada su otišli, interesovalo me je zbog čega su hteli oružjem da me izbace iz nje!

– Sada izmišlja novu priču – zareža Lombard.

– Ja govorim istinu – dobacio mu je kockar – ali, vi izgleda izmišljate kako biste sa sebe sprali sramotu!

Lombardovi prsti se zgrčiše na kundaku revolvera, ali, lice se istovremeno iskrivilo u grč demonske mržnje. Samo je Mankof bio ta nevidljivo tanka granica između olova i mesa. – Šta to znači? – pogledao je strogo stranca.

– Pričaju neki iz Laramija da je tamošnjeg šerifa u podne mlatnuo neko, oslobodio zatvorenika i digao mu novac iz stola.

– Ubiću te! – zagrmio je Lombard i podigao kolt. Međutim, Mankof se već našao ispred njega i telom zaklonio Holideja. Lombardova ruka je zadrhtala, bilo je previše svečano, morao je da se obuzda. Iako bi ovom šerifu najradije sasuo sve zube u grlo!

Luk Čeris je obišao svoj pult i približio se Mankofu. – Dvojica su zaista tražila sobu broj četiri – kazao je. – Kada sam rekao da je zauzeta, zapretili su da će izbaciti novog gosta iz nje... Zatim su se čuli pucnji.

– Onda, gde su ta dvojica? – okrenuo se Mankof na petama. Lombard se pakosno sme-

juljio. Nije mario za Holidejevu priču i trijumfalno je iščekivao vest da takvih nema u hotelu, možda ni u celom Šajenu. Vil Kamber je skoro došao do izlaznih vrata. Uostalom, bio je krajnje vreme da umakne, jer se krug oko njih sužavao sve više. Gas Čimbok je oklevao, nije mu se ostavljao novac. Međutim, između dolara i zatvora, pre bi izabrao ono treće, preriju...

– Kako su izgledali? – pitao je Mankof Čerisa. Čovek se počeo iza uva, sređujući sećanje i utiske. – Jedan omalen, razrok, ima bradu...

Lombard se trže. Baš takav je bio njegov zatvorenik!

– A drugi – nastavio je Čeris – ličio je na Komanča, povijen nos, široko lice! Pravi đavo!

Sada je Gas Čimbok zaključio da je najsigurnije da krene za Kamberom. Ljudi oko su počeli da okreću glave i da ih traže pogledima. Šerif Mankof je opazio kretanje kraj zida i ugledao samo Čimboka. Kamber se već nalazio napolju, pored svog konja.

– Ti, tamo, stani! – povikao je Mankof. Ali, Čimboku tako nešto nije padalo ni na pamet. Umesto odgovora, izvukao je svoj teški kolt i pripucao iznad glava. Jedno zmo je odnelo Lombardov šešir, dok je drugo prohujalo pored Mankofa, poput otrovnog insekta. Ispraznivši doboš, Čimbok je napravio dva skoka do izlaza i iščezao.

– Prokletstvo! – procedio je Mankof, mrući prašinu sa kolena, jer je morao da se baci na pod. Napolju se već čuo topot konja.

Frenk Lombard zaustavi Mankofa kada je hteo da izleti napolje. Licem mu se razlivao satanski osmeh. – Polako, šerife – kazao je skoro umiljatim glasom – neće oni daleko. Sada su moji!

Mankof je zurio u laramijskog maršala i već

je zamišljao konopac prebačen preko neke grane. Znao je da im neće suditi! – Poći ću i ja sa vama! – odlučio je. Lombard je sevnuo očima.

– Bolje da ostanete ovde – posavetovao mu je Lombard muklim glasom.

– Šajen je u mojoj nadležnosti! – odbio je Mankof taj savet.

– Čak ni oružje ne nosite – zlurao ga je opomenuo Lombard.

– Mislite? – osmehnuo se Mankof i ispod kaputa munjevito izvukao kolt, podnevši ga iznenađenom Lombardu pod nos. – Ako pretpostavljate da sam izlapeo, bolje se oprostite od takvih misli. – I on okrete cev svog oružja prema šanku. Razleglo se pet uzastopnih pucnjeva i pet flaša sa viskijem, jedna pored druge, rasprse su se u stotine komadića kraj iznenađenog barmena. – Platiću štetu kada se vratim – dobacio je Mankof. – A sada možemo da krenemo! – obratio se zbunjenom Lombardu, koji je piljio u policu sa pićem, žmirkajući.

Holidej je zavrtlao vrećicu sa novcem i ona je sa treskom pala pred Lombardove čizme. – Srećan lov, maršale! – dobacio mu je glasom u kome je prizvuk ironije bio očigledan. Frenk Lombard se polako sagnuo i podigao vrećicu. Nekoliko časaka je piljio u hladno kockarevo lice, a onda se okrenuo i izašao praćen sedmoricom svojih ljudi. Reri Mankof izašao je poslednji.

*

Kasno popodne, Dok Holidej je krenuo na sever. Odmakao je dobar deo puta, kada je na olovnosivom nebu ugledao dva lešinara koji su lagano kružili. Bio je to trag koji je vodio baš u pravcu u kom je on išao. Krenuo je prema ivici kanjona koji se završavao pravom provalijom. Tu, na samoj ivici, Holidej je ugledao konja bez jahača. Imao je na sebi

obično sedlo i pušku uvučenu u futrolu, smotano ćebe i laso. Dok je lagano sjahao i prišao ivici useka. Neko je ležao dole! Video je čovečje telo, sklupčano sa rukom čudno izvijenom u ramenu. Bilo kako da se našao dole, slučajno ili ga je neko gurnuo, bilo je jasno da mu više niko ne može pomoći. Prepoznao ga je odmah. Bio je to šerif Šajena, Mankof. Dok je razmišljao. Jedan takav čovek nije mogao tek tako da sklizne u provaliju duboko preko trideset metara. Uostalom to se njega nije ticalo. Ipak, razmišljao je zašto je jedan takav čovek morao da slomi vrat u neposrednoj blizini Šajena. Bio je siguran da je Lombard učestvovao u tome. Ali, kako je to uspeo pored sedam jahača koji su bili s njim? Zar su i oni bili učesnici? Migo je bio pored njega i gurao ga je njuškom.

– U redu, dečko, krenimo... – Pošao je da izazove svoju sudbinu. Možda je mogao mirne savesti da okrene za Kolorado ili Nebrasku, ali, čovek na dnu provalije kao da je rastopio nataloženi led oko kockarevog srca.

*

Grupa ćutljivih jahača oborenih glava, jahalala je na zapad. Frenk Lombard je išao napred. Njegovi pratioci su ga izbegavali, nemo su ćutali i dok su dosada verovali da sve što njihov maršal čini je samo dobro i pametno, sada kao da su se mostovi između njih rušili. Lombard je zategao uzde i malo zastao da sačeka svoje pratiocce.

– Da li je ovo potera ili sprovod? – Naravno, dočekalo ga je nemo ćutanje i niko nije podigao pogled. – Ne verujete mi, zar ne? – planuo je. – Ali, ponoviću vam samo jedno, zastao sam sa Mankofom da proverim neke tragove, njegov konj se na ivici provalije uznemirio i zbacio svog jahača. Ne mislite valjda da sam ja gurnuo onu matoru budalu. – Opet ga je dočekalo nemo ćutanje, a kada je

pojedinačno počeo da proziva svoje pratiocce svi su izjavili da ništa nisu videli jer su bili daleko. Martin Ler, inače pijanica koji je dok je imao alkohol uz sebe bio spreman da pođe u vatru i vodu za Lombardom sada je rekao. – Možda bi najbolje bilo da ih ostavimo da idu do đavola i da se vratimo, jer imamo novac. A uz to mislim da je trebalo da sidemo dole i vidimo šta je sa šerifom.

Lombard je na ove reči pobesneo. Izvadio je svoj kolt i uperio ga na Lera. – Iz ovih stopa hoću da se vratiš, više nam nisi potreban, ako želiš da istresem sve metke u tvoju ludu glavu. – Ler se pokunjeno popeo na konja i odjahao. Lombard, kao sišao s uma, revolverom je zaokružio po ostalima i pitao da li bi još neko sa Lerom? Pošto su svi ćutali, on je rekao da je vreme da krenu za svojim poslom, jer begunce moraju da uhvate pre mraka.

Bio je u pravu. Gas Čimbok i Vil Kamber nisu bili daleko, pre bi se moglo reći da su gonjocima bili na dohvatu. Međutim, razrokom Vilu Kamberu bežanja je bilo preko glave, i da ga Čimbok nije požurivao, on bi sačekao poteru i predao se. Gas Čimbok je mračnog pogleda jahao napred, osluškujući svaki šum, napregnut kao puma. Nije se oslanjao na Kamberova uveravanja da je potera odustala od gonjenja, pošto je novac vraćen. Poznao je on dobro vrstu ljudi kao što je Lombard. Ličio mu je na bivšeg ubicu koji je rešio da je se skrasi i promeni način života pred svetom. A u stvari ostajao je isti kada se ticalo taštine. Jer, Lombardov povređeni ponos nije dozvoljavao da se povuče. Bio je onesvešćen i opljačkan u sopstvenoj kancelariji, u danu kada je bilo mnogo svedoka. Tu nije bilo praštanja, to je Čimbok dobro znao.

– Možda su se vratili – ponavljao je Kamber svoju misao već četvrti put toga dana.

– Ah, zaveži! – prasnuo je Čimbok. – Ako malo zastaneš i pogledaš s onog brega, kladim se da ćeš videti oblak prašine...

– Da pogledamo onda!

Čimbok ga je krvnički odmerio. – Dok budeš gledao, oni će ti namaći omču na vrat!

– Imaju izgleda dobrog tragača – promrmljao je razroki. Put se sužavao u dubodolinu, na koju se s obe strane obrušavalo kamenje i kržljivo nisko grmlje. Čimbok je mislio da bi mu sumrak doneo neko preimućstvo pred gonocima, ali, do večeri je imao još dugo da se jaše na sever, prema Toringtonu. Pored svih nevolja, bio je pakleno žedan. U čuturici nije imao više ni kapi viskija, a Kamberovu vodu nije hteo ni da takne. – Da mi je samo da se dočepam Nort Pleta – gundao je Čimbok. – Neka nam onda slede tragove!

– Nort Plet? – javio se pozadi Kamber. – Ne pominji mi vodu na ovoj hladnoći. Bolje da sam ostao u laramijskom zatvoru nego što se lomatom ovuda... bez prebijenog centa!

– Stariš – dobacio mu je Čimbok prezrivo.

– Možda... U svakom slučaju ne volim tog Lombarda na vratu.

– Zato poteraj brže to kljuse!

Ali, Kamber je počeo da psuje. – Do vraga, počeo je da hramlje, nema jednu potkovicu još od Laramija...

– Slušaj Vile – zareža Čimbok – samo mi otežavaš situaciju! Hoćeš li možda da te stignu?

Izlazili su iz useka. Nad njima se nebo sve više proširivalo i ponovo se ukazala ravnica. Gas Čimbok se sve češće osvrtao i dolazio do zaključka da će ga Kamber koštati glave! Sada je čak i sjahao, zagledajući nogu bez kopita svom konju! Čimbok je proverio svoj kolt da li je napunjen mecima, kao da je predosećao okršaj. Istog časa se na brežuljku ukazao jahač. Zatim još jedan. Stajali su tako,

rame uz rame, prema njima, tamne siluete ucrtane u tmurno nebo.

– Dolaze, Vile! – dreknuo je Čimbok. Razroki podiže pogled. Njegova ruka koja se nije odvajala od „karabina“ skraćene cevi, malo se podigla i umirila poravnajući nišan prema konjanicima na bregu.

Čimbok je očekivao pucanj, ali, Kamber kao da se predomišljao. Dva jahača na toj strani, koliko ih je bilo na drugoj i trećoj? Kakve su šanse za bekstvo bez prolivanja krvi?

– Šta čekaš? – zauriao je Čimbok, umirujući konja pod sobom.

Vil Kamber je ćutao. Možda bi se sve završilo na tome da se sa brežuljka nisu oglasili hici. Zrna su, poput otrovnih insekata probujala kraj njihovih glava, bez prethodne opomene ili upozorenja. Razroki begunac mahinalno je pritisnuo oroz. Gore, jedna silueta kao da jeknu i povi se. Zatim se osula još žešća vatra. Neko je, međutim, pripucao sa druge strane. Gas Čimbok ispali još nekoliko hitaca u tom pravcu. – Uzjaši, do vraga! – siktao je on na Kamberra. Ali, Kamber je mrzovoljno odmahnuo rukom. – Ne vredi – procedio je. – Ovaj konj je gotov... Ti beži.

– Neću nikuda bez tebe! – dahtao je Čimbok sateran u škripac u kome je morao da razmišlja i da se opredeljuje. Nervozno je punio oružje, glave uvučene u ramena. Jahači sa brežuljka su nestali. Verovatno su sišli u polje i približili im se. Kamber sleže ramenima. – Onda ih sačekajmo – rekao je.

– Ti si lud! – kipteo je od besa Čimbok. – Za pljačku će nas poslati u Seskatevu najmanje tri godine!

Kamber je stisnuo usne, ali, pomoći nije bilo. Što se Čimboka tiče, on nije želeo da ga pozove da se popne u njegovo sedlo. Bio je pre-

veliki teret za bekstvo. Trebalo je bar jedan da se spase.

– Ja idem! – rekao je iznenada. – Ali ću se vratiti po tebe... – I ne sačekavši Kamberov odgovor, žestoko je mamuznuo konja. Razroki begunac odbacio je pušku daleko od sebe i opustio ruke. Preostalo mu je da čeka i da ponešto objasni. Za to vreme, nedaleko, Gas Čimbok je morao da zaustavi životinju pod sobom. Put kojim je želeo da umakne, bio mu je presečen! On je kliznuo sa sedla i poveo konja u jedan gustiš, ne bi li sačekao povoljniju priliku da umakne. Dva čoveka iz potere, prošla su pored njega kao duhovi. Nisu ga opazili. On je i dalje ostao skriven. Odlučio je da sačeka. Potera će biti zadovoljna kada uhvati Kambera i produžice put, a on će nastaviti dalje, u sopstvenom pravcu. Verovao je da će Vil nešto smisliti i odmamiti gonioce što dalje od njega. To je bila šansa za obojicu. Tada je čuo glasove na onoj strani na kojoj je ostao Vil. Neko je povikao, neko se zatim nasmejao, a onda se čuo tup udarac.

Čimbok priveza konja za grm i polako otuza napred. Izvukao je svoj kolt, gonjen neobjašnjivom željom da pogleda lica koja su gonila njega i Kambera i da ih dobro zapamti. Nije ni sanjao da će ih uskoro videti izbliza, naročito Lombardove zmijske oči i satanski osmeh. U tom je neko zaurao. Senke ispod njega su počele da se komešaju, uz kletve i udarce. Čimbok malo izdiže glavu. Nebesa! Vil Kamber se tukao! Bio je napadnut od trojice momaka i svaki njihov nalet otresao je svojim snažnim ramenima i delio udarce od kojih su pucale kosti.

Sa strane, laramijski maršal je posmatrao bitku iz sedla, držeći u ruci kolt. Činilo se da ga zabavlja cela ta gužva. U jednom trenutku, Kamber je bio savladan i pritisnut na zemlju.

– Gde ti je prijatelj? – dobacio mu je Lombard neumoljivim glasom.

– Rekao sam već, odmaglio je čim je moj konj počeo da hramlje...

Čimbok je bio u pravu, njegov drug je sve činio da ga zaštititi i pruži mu što više vremena da se udalji. A on, budala, čuči u grmlju i posmatra:

– Bolje da priznaš – javio se Lombard preteći. – Govori, ili ćeš biti!

– S kakvim pravom...

– Vežite ga! – oštro je naredio šerif. Ali, Kambera nije bilo baš lako spetljati. Ponovo je razdelio nekoliko udaraca i ljudi su popadali na njega. Skočio je sa zemlje i bacio se prema svome „karabinu“ rešen da ga iskoristi. Ako je trebalo da umre, neka na onaj svet povede još nekoga iz proklete potere! Vik Kamber, skitnica i neradnik iz Tvin Folsa u Ajdahu, bio je gonič, drvoseča, kopač zlata, sve dok nije zaključio da ni u čemu nema sreće i da osim sedla i jednog para odeće u svom životu nije stigao da zaradi ništa više. Pošao je na jug i na obali Velikog slanog jezera upoznao je trapera Gasa Čimboka. Živeo je u nekoj bednoj kolibici, skupljajući krzna, i nagovorio je Kambera da malo ostane s njim i pomogne mu. Možda bi život za obojicu tekao mirno da se tu nije našao Pedit Lejn, bandit kome su šerif i momci iz Solt Lejk Sitija jednom nogom već stali za vrat. Bio je ranjen a nosio je sa sobom torbe i deset hiljada dolara s njima! Nekako se ušunjao u Čimbokovu kolibu kada oni nisu bili unutra, previo se nekim krpama, a zatim im je ispričao neverovatnu priču u kojoj je izbegao jedino da pomene pljačku i šerifovu poturu. Čimboku je stranac bio sumnjiv. Međutim, nisu ni imali vremena da o tome razmišljaju. Šerif iz Solt Lejk Sitija, vodio je dva izvežbana psa sa sobom i oni su naišli na pravi trag. Pred iznenađenim Čimbokom i

Kamberom, Pedi Lejn je otvorio vatru na gonioce, a onda je pao, smrtno pogoden. Ljudi su upali u kolibu, čvrsto uvereni da pred sobom imaju Lejnove pomagače. Uzalud su ih ova dvojica uveravala u suprotno, a kada je neko izvukao torbe sa novcem ispod ležaja, bila im je zapečaćena sudbina. Kao po dogovoru, snažni Kamber i lukavi Čimbok su se bacili na ljude. Nije im se dopala misao da budu optuženi kao saučesnici jednog razbojnika, a zatim... bio je tu, pred njima, novac koji nisu u životu videli u tolikoj količini! Bio je to kratak, ali žestok obračun... Tvrda, grubo tesana stolica u Kamberovim šakama načini-la je pokor među zbunjenim goniocima, a na drugoj strani, Čimbok je gvozdеном šipkom prvo onesposobio šerifa, a onda je mlatnuo pse! Nije bio ispaljen nijedan hitac! Četiri čoveka ostala su ošamućena u kolibi, a Gas Čimbok i Vil Kamber uzjahali su njihove konje, razjurili ostale i odgalopirali preko pustinje prema Snejk planinama. To je bila prva stanica njihovog novog života. Natrag se nije moglo, a ispred su ih očekivala nova iskušenja i nove potere. Nevada, Utah, Kolorado, Kanzas, Vajoming... to je bila teritorija po kojima su vukli svoja imena i trag lupeža. Nagomilavali su nove grehe, a da se starih nisu oslobađali. Bili su izvežbani lopovi, ali se nisu libili da upotrebe oružje u krajnjoj nuždi. Tog kasnog popodneva, na putu između Šajena i Toringtona, Vil Kamber se očajničkim skokom dočepao svoje puške, rešen da skupo proda svoju kožu. Frenk Lombard, čuvar zakona u Laramiju, kao da je čekao takav Kamberov potez. Lice mu se ozarilo demonskim zadovoljstvom. – Na njega! – povikao je Hal Hegvej, ali, šerif ih je sve pretekao. Sačekavši da Kamber dogradi „karabin“ i okrene na njih, mirno je ispalio četiri hica u palog čoveka. Nije imao nikakve šanse.

Pucnji su se prolomili kroz prohladni suton i odbacili Kamberovo telo natrag, na stvrdnutu zemlju. Razroki lupež je otvorio usta kao da grabi vazduh. A vazduha je bilo sve manje. Frenk Lombard je ispalio i svoj peti metak. Puška je kliznula između prstiju, široka ramena su se odjednom skupila i smanjila, glava se okrenula prema zemlji u poslednjem trzaju.

Bilo je gotovo... Gas Čimbok je svojim rođenim očima video da je maršal iz Laramija ubio njegovog drugara kao da cilja u poljskog pacova ili kojota. Lice mu se iskivilo u grč mržnje i ruka mu dotače dršku kolta. Lombard mu je bio jasno pred očima. Leđa u koja bi s neskrivenim zadovoljstvom sručio ceo doboš kolta kalibra 45.

– Mrtav je – javio se Hegvej, okrenuvši Kambara na leđa.

– Bolje nije ni zaslužio – rekao je Lombard, kružeći pogledom po svojim ljudima. Niko mu nije protivurečio.

– Da ga zakopamo? – pitao je Hegvej. Lombard se kolebao. On je ipak bio šerif i morao je da vodi računa o redu i čovečnosti. Zato je klimnuo glavom, namakavši istovremeno šal na usta.

Gas Čimbok je užagrenog pogleda obuhvatio čuvara zakona iz Laramija, kolebajući se između bekstva i osвете. Za trenutak su mu pred očima prohujale godine zajedničkog drugovanja i samo to je bilo dovoljno da Lombard umre. Jer, Čimbok se iznenada osetio užasno usamljenim. Kao posećeno stablo. Kao kaktus u pustinji, bor na ogolelom proplanku... Bila je to odluka koja se graničila sa bezumljem. Čimbok protiv cele potere! Trgao se. Zanet mislima, tek tada je osetio nečije prisustvo iza sebe. Istog časa, cev revolvera se zabola u njegova leđa i nečiji drhtavi glas upozorio ga je da ništa ne pokušava. – Podigni ruke... Smes-ta!

Čimbok ih oklevajući, podiže dopola. Prokletstvo! Bio je upećan!

– Napred!

Ali, njemu se nije išlo napred. Vredi li pokušati nešto? Da li je napadač bio sam ili ih je bilo više? Polako se okrenuo i ugledao pred sobom čoveka u nekom smešnom otrcanom ogrtaču, podnadulih očiju, rumenih obraza, sa kojih se rasipala vatra od viskija. Ruka koja je držala revolver pomalo nesigurno se klatila, ali, ne toliko da nije mogla da pritisne okidač. Bio je to Martin Ler, koga je Lombard odjurio od sebe. Poštanski službenik je ustuknuo jedan korak unazad pred Čimbokovim razarajućim pogledom. Očigledno da se više uplašio begunca nego ovaj njegovog oružja. Čimbokove ruke su se neprijetno spuštale nadole. Ler malo podiže oružje, dok mu je brada osetno drhtala.

– Šerife! – povikao je panično – uhvatio sam ga! Čimbok opsova, a Lombard okrete svoga konja u pravcu glasa i natera ga u šibljak. Dvojica su krenula za njim. – Ja sam ga uhvatio! – ponavljao je Ler, mlatarajući revolverom. – To imajte u vidu, šerife! Ja sam ga uhvatio!

Frenk Lombard je dugim pogledom odmerio Čimboka. Nije se osvrtao na Lerovo hvatanje. Imao je pred sobom lupeža koji ga je onesvestio u Laramiju, oslobodio zatvorenika i opljačkao novac Zajednice stočara. – Šerife, ja sam ga... – obletao je Ler oko Lombardovog konja. Čuvar zakona ga ovlaš pogleda. – Još si tu? – upitao je muklo. Poštanski službenik zastade i zagrcnu se. Toliko je želeo da ga Lombard opazi i pohvali, a sada je počelo po starom. – Ali, ja sam ga uhvatio!

– Rekao sam ti da odjašeš – prekinuo ga je Lombard glasom punim srdžbe. – Misliš da nisam u stanju da ulovim jednu protuvu, već mi je potrebna tvoja pomoć?

– Ali...

– Gubi se!

Svima je postalo jasno da se Lombardu ne dopada činjenica da mu je Martin Ler izručio begunca na ruke. Neko iz potere je, za to vreme, razoražao Čimboka, i on se našao okružen osmoricom ćudljivih gonilaca. Frenk Lombard je poterao konja u krug. Gas Čimbok je stajao na svom mestu, ne misleći da učini Lombardu to zadovoljstvo da pokaže strah. Martin Ler je po drugi put toga dana napuštao svoje sugrađane i odjahao na zapad. Šerif je napravio još jedan krug oko Čimboka i naslađivao se njegovim mukama. Neizvesnost je pritiskala bivšeg traperu. Hoće li ga Lombard ustreliti kao Kambera, ili će mu pripremiti neku drugu svinjariju?

– Još me moliš za milost? – oglasio se Lombard iza njegovih leđa. Čimbok se i ne pomiče. – Znaš li šta je sa tvojim prijateljem? – ponovo mu je dobacio šerif i poterao konja da mu izađe pred lice. Čimbok je ukrstio svoj pogled sa njegovim i uzmakao. – Video sam – procedio je stisnutih usana, dok mu se bledilo skupljalo na obrazima. – Ubijen je kao pas!

Lombard se nasmeja resko. – Vodio je pasji život – rekao je, oslonivši se obema rukama o jakeku sedla. – Imao je psa za prijatelja!

– Od psa je i nastradao! – ne ostade mu dužan Čimbok. Ali, Lombard se smejao i dalje. Više ga ništa nije moglo izbaciti iz ravnoteže, imao je u rukama svoju žrtvu i mogao je da se zabavlja. – Umeš li da moliš? – upitao ga je malo zatim. Čimbok nije ništa odgovorio, iako je znao šta to znači. – Ne umeš?

Čimbok je ćutao požalivši što nije odjahao dalje kaga ga je Kamber nagovorio, već se vratio da prisustvuje podlom ubistvu. – Hegvej će umeti da govori umesto tebe –

dovršio je šerif svoju misao. – Šteta što ćeš crći bez centa u džepu!

Hegvej se okrete prema Lombardu. – Povešću ga u Larami – rekao je kao da ništa drugo ne dolazi u obzir. Međutim, Čimbok je kao i Lombard znao da od takvog puta nema ništa.

– Nikuda on neće odavde – odgovorio je šerif i skinuo laso. Pre nego što je Čimbok mogao da uzmakne, on ga je vešto nabacio na njega i zategao. Konopac se usekao u Čimbokove mišice i oduzeo mu svaki dalji pokret. Lombard je hitro namotao drugi kraj na jabuku sedla i žestoko mamuznuo konja. Zatim je jurnuo kroz šibljak prema polju. Gas Čimbok je pao na zemlju i šerifov konj ga je vukao preko trnja, izrovane zemlje i kamenja. Usta su mu bila puna peska i blata, prašina i komadići busenja udarali su ga po očima i licu, sa ramena i bokova kao da se otkidalo meso.

– Do vraga! – ote se Hegveju.

Čimbokovo telo suljalo je za repom šerifovog konja kao obezglavljena lutka. Potera iz Laramija krenula je tragom pomahitalog šerifa. On je, za to vreme, napravio čitav krug po polju i zaustavio se ispod velikog drveta s iskrivljenim stablom. Čimbok je jedva davao znake života. Bio je poderan, izranavljen i zamazan krvlju. Leva strana lica kao da je bila odneta, bez kože i oblika. Lombard sjaha i oslobodi žrtvu lasa. Onda jedan kraj prebaci preko grane, i drugi zaveza u omču. Ljudi iz potere se zgledaše. Stajali su na pristojnoj udaljenosti, oduzeti, nemoćni da se umešaju. Lombard podiže Čimboka i posadi ga na sedlo. Zatim nameće omču na njegov vrat i zateže je. Traper sa Velikog slanog jezera otvori jedno oko i ugleda mržnjom izobličeno šerifovo lice. – Moliš li se? – došapnuo mu je Lombard sevajući očima. Ruka mu se našla u vazduhu,

gotova da se spusti na konja i potera ga napred. Čimbok je skupio raskrvavljena usta, ali, glas nije puštao. Lombard se zacereka i pljesnu rukom po sapima životinje. Konj krete! Čimbokovo telo se zaklati u vazduhu, konopac zateže vrat i beonjače obešenog izroniše ispod kapaka.

A onda... odjeknu pucanj! Kao nožem posečen, konopac se prekide iznad samog Čimbokovog vrata i ovaj se skljkoka na zemlju. Frenk Lombard se okrete kao gromom ošinit! I ostali su bili iznenađeni pucnjem. Dolazio je s leve strane, sa male padine obrasle žbunjem timariske. Tu se nalazio čovek na konju, obavljen barutnim dimom kao izmaglicom. Pojavio se poput duha, na predivnom šarcu, u crnom odelu i šeširu, blistavobeloj košulji i nedokučivog izraza lica.

Čovek iz Džordžije, Dok Holidej!

Ni sam ne znajući zašto, Hal Hegvej je osetio olakšanje u sebi! Čimbok je, na zemlji, protivno svim zakonima vešanja, pokazivao znake života. A to je Lombarda dovelo do ludila! Izbacujući kletve, on je potegao revolver na nezvanog stranca, ne mareći za ničija upozorenja. Hegvej je pokušao da ga smiri, ali, Lombard se samo razbesneo još više. Šerif je imao došljaka na nišanu, kada je ovaj razmakao peševe svog dugog, tamnog kaputa i kao čarobnim štapićem dotaknuti, našli su mu se u šakama koltovi sa niklovanim cevima! Dva narandžasta buketa osvetila su suton oko njih i izbili revolver iz Lombardove ruke, lakoćom koja se graničila sa nemogućim!

– Nebesa! – Frenk Lombard je buljio u svoje prste, a zatim je bacio pogled na kolt, zariven u krčljivo ostrvce trave pod gubicom svojega konja. Da, to je bio on! Stranac iz Šajcna, koji mu je pred noge bacio novac. – Šta čekate? – zauriao je Lombard na svoje ljude. – Raznesite ga!

Ali, to je bilo lako reći. Trebalo je i poslušati, a prvi je Hegvej odustao od toga. Stranac je bio za njega preveliki zalogaj, čim je šerifa razoružao kao od šale. I ostali su delili njegovo mišljenje. Samo je poštanski činovnik, Martin Ler pokušao da spase šerifa nove bede. Jedva je odmakao stotinak metara, kada je čuo pucanj. Brzo je okrenuo konja i zatekao novo lice pred Lombardom. Zatim nova vatra đavolski brzo potezanje i šerif je ostao razoružan. Ostali nisu preduzeli ništa. Martin Ler se zadovoljno iskezio i izvukao svoj revolver. Ovog puta ga šerif mora pohvaliti! Polako je sjahao i pognut počeo da prelazi rastojanje između njega i čoveka na šarcu. Frenk Lombard je uspeo da povрати hladnokrvnost i zauzme zvanični stav. Izgledao je kao pravi čuvar zakona koga ometaju u izvršavanju dužnosti, na najnedostojniji način. – Šta hoćete? – pitao je glasom veoma zvaničnim i ispravio se. – Zašto se mešate u ono što vas se ne tiče?

Holidej je mimo izvukao pozlaćenu tabakeru i odabrao cigaretu, Lombard je piljio u njega i sve vreme smišljao kako da mu doskoči.

– Ne volim vešanje bez suda – javio se kockarev metalnohladan glas i Hegvej se mahinalno opipao po grlu. Kao da je ovaj glas postao ledena omča i dotakla ga po vratu. – To nije vaša briga – odseče šerif. – Odjašite dalje!

Džordžijanac je kresnuo šibicu i prineo je vrhu cigarete. Za trenutak je bio obasjan narandžastim plamenom. Iznad šake kojom je zaklanjao vatru, Lombard je ugledao ledenoplave oči i osetio da mu se kosa diže pod šeširom.

– Ovaj čovek me je napao i opljačkao novac – nastavio je Lombard, ne shvatajući samog sebe zbog čega se uopšte pravda ovom

strancu. – Zato gledajte svoja posla, razumete li me?

Ali, čovek u cmom je ćutao. Izgledao je odsutan, obuzet nekim sećanjima ili mislima. Zbog čega, do vraga, stoji tamo kao kip? Lombard se još uvek nadao da će mu neko priteći u pomoć i izvući oružje. Njih sedmorica, a stranac je sam. Čime ih sve drži tako prikovane za sedla?

Kada se Holidej najzad pokrenuo, bilo je to da povadi svoje „linkolne“! Malo se iskosio u sedlu i ispalio u polutamu tri hica. Kao eho, odgovorio mu je jauk nekog čoveka. Neko je, posrćući, izronio iz grmlja, pružene ruke. Lombard je prepoznao Martina Lera. Poštanski službenik je stenjao i jadikovao, iako je imao neznatnu ranu na glavi. Više je cmizdrio zbog neuspeha, nego zbog bolova. Sada je Lombardova pohvala konačno izostala... Džordžijanac je napunio svoje koltove, ne ispuštajući iz vida ljude ispred sebe. Zgrčen na zemlji, Gas Čimbok je kašljao suvo i stenjao, istežao svoj vrat. Stegnuti konopac ostavio mu je krvav ožiljak, zgulivši prvi sloj vratnih mišića.

– Ko si ti? – promuklim glasom ga upitao maršal iz Laramija. Ali, kockar ga i ne pogleda. Okrenuo se prema Hegveju koji mu je bio najbliži i glavom pokazao prema Čimboku. – Oslobodite ga! – Bivši skaut snebivajući se, skrete pogled prema Lombardu. Martin Ler je klečeći trljao svoju glavu, dolazeći do zaključka da je sve ispalo dobro. Istina, nije se pokazao onakvim kakvim je želeo da bude u šerifovim očima, ali, ni Lombard nije bio bogzna kakva vidra u odmeravanju sa strancem. Frenk Lombard iznenada je promenio držanje. Njegove oči su se suzile i nešto kao osmeh izbi mu na licu dok se sklanjao u stranu. – Poslušaj ga, Hale – obratio se Hegveju.

Iznenaden time, skaut sjaha sa svoga konja, vadeći iz pojasa nož. Kockar je ponovo bio odsutan, zagledan u golo granje velikog drveća pod kojim je trebalo da visi jedan čovek. Hal Hegvej je morao da prođe pored maršala da bi se približio Čimboku. To je bilo ono što je Lombard čekao, Halov kolt s kojim je računao pre nego njegov sopstvenik... Bivši skaut je izbegavao da sretne šerifove oči. Dole, na zemlji, Gas Čimbok je izmrcvaren bolom ponovo utonuo u nesvesticu. Lombardove oči su zablistale divljim sjajem kada se Hegvej našao nadomak njegovih ruku. Morao je jednom zauvek da se oslobodi te more u crnom! I da zбриše celu tu ružnu uspomenu na neuspeh koji ga prati od Laramija, preko Šajena na severozapad. Počevši od pljačke u njegovom uredu pa do davočkog stranca koji pogađa znom gde oko odmeri... A on je bio šerif koji je zaveo red u Laramiju! Šerif koga su poštovali, kome su se sklanjali s puta i verovali da sve može!

Sve? Frenk Lombard prvi put oseti gorčinu u želucu. A onda ga spopade bes! Prokleti ki-coš u fraku, zar ga je satana poslala da ga proganja i staje mu na put. Hal Hegvej je prolazio mimo šerifa ne sluteći šta ovaj smjera. Izgledalo je kao da ni kockar ništa ne sluti. Ogromno Lombardovo telo pokrenulo se gipko u vazduhu, Hegvej je bio odbačen snažnim zamahom u stranu, a istovremeno je ostao bez oružja! Sve se odigralo munjevito... Poštanski činovnik Martin Ler, koji se nalazio blizu, bacio se na leđa, pokrivši rukama glavu. Preko njega se spotakao Hegvej, uz sočnu psovku. Konji ostalih članova potere uznemireni naglim komešanjem, podigli su glave i zaparali kopitama tlo. Frenk Lombard je povukao oroz! Dvoumljenja više nije bilo, stranac je bio pogođen prvim hicem. Nestao je sa sedla kao vetrom oduvan! Međutim,

maršalova radost je trajala kratko. Dok Holidej je istina kliznuo sa svog ždrepeca, ali, samo gornjim delom tela. Desna noga ostala mu je prebačena preko sedla, a leva savijena u kolenu. Istovremeno, levi kolt sevnuo je kraj šarčevog trbuha i šerif Laramija bio je po drugi put izbačen iz igre! Oružje mu je visoko odskočilo i u luku se spustilo u grmlje, ispraćeno grobnim ćutanjem zbunjenih ljudi. Opečen, Frenk Lombard je izustio kletvu i zubima dušmanski poduhvatio donju usnu da je potekla krv.

Prestrašen, Martin Ler je odbauljao što dalje od čoveka na džinovskom šarcu. Sve više mu je ličio na đavola! Nekoliko puta se prekrstio, puzeći u mrak koji se hvatao okolo po brdima, a sada preko polja. Kockar se vratio u sedlo. Niko nije uspeo da uhvati pokret kojim je njegov „linkoln“ odseo u futroli. Radio je to mađioničarskom brzinom i veštinom.

– Oslobodite ga! – ponovio je Dek Hegveju kao da se pre toga ništa značajno nije desilo. Čovek je prišao Čimboku na kolennima i podvukao nož pod omču. Zatim mu je oslobodio ruke.

– Živ je... – promrmljao je Hegvej s nevericom u glasu.

Gas Čimbok otvori oči. Lice mu je izgledalo odvratno za gledanje, koža u nekim krpicama, krv se slivala na vrat i ožiljak u tankim mlazevima, rane i ogrebotine po rukama i ledima, gde god ga je zemlja dotakla dok ga je Lombard vukao vezanog za jabuku sedla...

Maršal Laramija je odmah zauzeo drugi stav. Stišao je svoj bes i pokušao da mu glas bude miran i staložen. – U pravu ste, stranče – javio se zatim – najbolje da mu se sudi. Zabravimo ovaj sukob.

Kockar je pokrenuo svog šarca napred i preprečio Lombardu put. – On je dovoljno

osuđen, šerife – rekao je opornim glasom. – Kada bude gledao svoje lice u ogledalu, misliće na vas!

Lombard se prezrivo osmehnuo. – Možda neće uopšte moći da misli.

– Neka on to odluči – uzvatio je Holidej. – Neka odjaše!

Lombard se smrkao. – On je napao čuvara zakona i opljačkao novac stočara – kazao je s teškom mukom savladajući bes. – Sudiće mu se!

– Ja mislim da će odjahati!

Nastao je tajac. Šerif je pogledao ka svojim ljudima, ali, ne nađe potrebnu podršku. Stranac im je saterao strah u kosti, tako da su i ruke držali podalje od opasača. Budale, pomislio je u sebi, zaričući se da će mu ovo jednom platiti. Bio je već mrak i neko je mogao krišom da se dočepa oružja i opali u stranca. Međutim, Lombard je bio loš primer za jedan takav potez, dva puta je bio savladan! Bio je svestan toga. Zato je odmahnuo rukom kao da se miri sa sudbinom.

– Neka odjaše! – rekao je mirno, na Hegvejevo iznenađenje. Bivši skaut nije verovao svojim ušima. Lombard se povlačio? Ne, to je moralo da bude samo prividno. Nešto je već smislio za kasnije, čim sada popušta.

– Nađite mu konja! – naredio je šerif. Ljudi su se pokrenuli ali snébivajući se. – Zar ste gluvi? – dreknuo je šerif. – Njegovog konja nađite!

Poslušali su ga ćutke. Hegvej je podigao izmrcvarenog Čimboka i posadio ga u sedlo, gurajući mu u šake uzde. Čovek je pao s konja o vrat i ostao tako, preteći svakog trenutka da sklizne ponovo na zemlju. Jahač na šarcu bio je samo deo sutona. Nisu mu videli lice. Ni ruke. Samo obrise ramena, šešira i dve drške koltova uperene sa bokova prema oblacima zatalasanom nebu. Dotle ošamućeni Čimbok

iznenada je oživeo. Kriknuvši tako da se kosa podigla mnogima na glavi, zabio je pete svojih čizama u konja i naterao ga u stravičan beg! Pod kopitama uplašene životinje prštala je zemlja i oblak srebrnaste prašine zaklonio je šibljak kroz koji je jurnuo pognut i izbezumljen. Lombardova šaka mahinalno se upustila prema futroli, ali, na pola puta je zastala. Savladao se, setivši se da nema oružja kod sebe.

– Sada ste zadovoljni, mister? – upitao je malo zatim kockara. Glas mu je bio šupalj, zvučao je bezbojno, naizgled ravnodušno. Ljudi iz potere su pomešanih osećanja pratili ono što se oko njih zbivalo. Zvučalo je neverovatno, ali, bila je istina: šerifa Laramija, tukao je koltom i veštinom nepoznati iz Šajena. I ne samo oružjem, nadvisio ga je držanjem, hladnokrvnošću, rečima. Mogli su samo da pretpostavljaju kako se oseća čovek naviknut da uništava sve otpore na koje nailazi. Pogotovu ako se u tome oslanja na zvezdu koju nosi s izuzetnim ponosom. Sada, ni zvezda nije pomogla. Stranac u crnom, bez obzira na sve, bio je u pravu. Postupio je upravo onako kako bi trebalo da postupi Lombard, da zatvoreniku obezbedi suđenje, a ne vešanje... Ali, o tome su mogli samo da razmišljaju u sebi, nikako glasno. Gas Čimbok je zahvaljujući Doku Holideju izmakao ispod vešala i sada je grabio kroz noć, polumrtav, izranavljnjen, ali slobodan.

– Zahvalan sam vam – rekao je Lombard posle kraćeg ćutanja – što ste mi omogućili da ostanem čistih ruku.

– Da li? – upitao je kockar nemarno.

– Budite uvereni u to – potvrdio je šerif, ali, nije uspevao da zataška ironiju u glasu. Oni koji su ga poznavali bolje, mogli bi da se zakunu da su strancu odbrojani dani... Lombard nije praštao uvrede. Sada je samo odložio čas

svoje osvete. – Siguran sam da ćemo se ponovo sresti – rekao je zakoračivši prema svome konju.

– Nikada ne izbegavam susrete – odgovorio je kockar. – I ja se nadam, mister... mister? – Očekivao je da stranac kaže svoje ime, ma da je smatrao da mu čovek u crnom takvu priliku neće pružiti. Ali, svejedno. Ono što je trebalo, Lombard je zapamtio. – Mister...?

– Holidej – odazvao se Džordžijanac. – Dok Holidej!

Maršal Laramija se ukopao u mestu. Nekoliko trenutaka je ponavljao u sebi to ime, ne verujući da ga je čuo, da ga je neko izgovorio. Dok Holidej!

– Prokleti kockar! – procedio je okrenuvši se usplamtelog pogleda. Ljudi su takođe podigli glave i odjednom im je veče postalo hladnije. – Rekli ste, Dok Holidej? – lagano je razvlačio reči Frenk Lombard. – Kockar i revolveraš? Zar nije bolje po vaše zdravlje da skitate Kanzasom ili Koloradom? Vajoming je loša klima za čoveka vaših mogućnosti...

Dakle, pomislio je kockar, Lombard je znao za njegovu boljku! Bivši zubar iz Bostona napustio je obale Atlantika da bi na užarenom vazduhu Zapada potražio spas ili, odložio smrt koja mu je pretila. U stvari, ukleti usamljenik ponekad je tražio zmo koje bi ga pokopalo dva metra pod zemlju i oslobodio ga neizvesnosti i povremenih bolova. Međutim, olovo je obilazilo čoveka iz Džordžije. U svojim lutanjima kockar je upadao u razne nevolje i iskušenja, koristeći svoje koltove u samoodbrani ili u zaštitu slabijih. Barutni dimovi lelujali su za njim od Josemejt doline do Ozark visoravni, od El Pasa do Pauder Krika u Montani. Ostavljao je za sobom leševe, krv i psovke. Desperadosi, ubice, lopovi i zločinci svih vrsta, trzali bi se pri samom pomenu njegovog imena. Oni najdrskiji, tražili su ga da ga

izazovu i dokažu da su brži od njega. Naravno, to nikome nije uspelo. Takvi su sahranjivani na mesnim grobljima.

Legenda o Doku Holideju kružila je Zapadom kao pustinjaški vetar Ljano Estakadom. Uvek je odlazio usamljen, malo opuštenih ramena, zavijen u sumrak ili podnevnu jaru. A dolazio je kada mu se niko nije nadao!

– Ne brinite za moje zdravlje, šerife – rekao je Dok uspravljajući se u sedlu. – Za pakao treba preporuka.

– Ne dolazite u Larami – opomenuo je Lombard.

– Zabranjujete?

– Naravno, takvima nije mesto u poštenim gradovima...

– Onda ću doći – dobacio je Dok. – Nema poštenih gradova gde ima takvih čuvara zakona. – Lombard je prebledео, i dok je dolazio do daha, kockar je već okrenuo svoga konja i napustio mesto gde su stajali okupljeni gonioци.

*

Sreli su se u Toringtonu, Kenet Kigen i Gas Čimbok. U salunu „Raj“ jedne večeri, dok se napolju spremala nepogoda i munje parale nebo natovareno tmastim oblacima. Nosio je kaput dug skoro do kolena, šiven u struk i sa širokim reverima boje peska. Šešir malog oboda krasio mu je glavu, na kojoj su crne, nemirne oči i usne uvek spremne na ironičan osmeh, delovale mučno na svakoga ko bi Kigana prvi put video. Jer, bilo je nešto mučki, podlo iza tog osmeha, ni trunke srdachnosti u njemu, ni bleska topline u zenicama. Dugi zulufi dodirivali su ivicu brade, a nešto povijen nos upotpunjavao je sliku o Kenetu Kiganu. Bio je ljigav, neprirodno veseo, nepredviđeno prgav. Nosio je opasač i kolt marke „star“ nešto duže cevi od klasičnog zapadnjačkog revolvera i prave drške od

grubo stesanog drvenog naloška. U Torington je došao dva dana ranije iz Midvesta. Ništa detaljnije o njemu nisu znali. Maršal Klem Vonder dobio je od stranca šture podatke: putuje na jug, u Arizonu, da poseti jednog prijatelja. Neće se zadržavati dugo, nije na poternicama i ima čime da plati sobu i piće. To je bilo sve. Ipak, iskusnom zvezdonoscu tip kao Kigan „mirisao“ je na nešto protivzakonito, ali, nije mogao da dozna ništa. Nije imao nikakvog povoda da ga pritegne, ni razloga da mu zabrani zadržavanje u Toringtonu. U to doba, pred zimu, retki su bili stranci koji su navraćali u naselje između Pauder Krika i reke Nort Plet. Besposličari i lupeži kretali su se u pravim jatima na jug ili još zapadnije, prema Kaliforniji. U Vajomingu nisu imali šta da traže. Planine i oštri noćni vazduh morao bi da ih satera u gradove, a tamo su, pak, bili pod prisмотрom i ruke su im tako bile vezane. Povrh svega, nekako se desilo da ljudi sa metalnom zvezdom budu, kao po nekom dogovoru, ljudi na svom mestu, vešti na oružju, nepodmitljivi i nemilosrdni u obračunu sa banditima.

– Isto, mister Kigan? – oslovio je barmen zamišljenog stranca u „Raju“.

– Jedan dupli – promenio je ovaj odluku.

– Napolju je sve hladnije – dodao je barmen, misleći da jedino dobar viski može da zagreje dušu.

– Da, hladno je – rekao je Kigan vrteći čašu u ruci.

Barmen se nije zaustavljao. Nagnuo se napred podižući obrve. – Po akcentu bih kazao da ste južnjak. Teksas? Ali, šta bi jedan Tekšanin radio tako daleko na severu?

– Tačno – osmehnuo se Kigan, ali, taj osmeh je pre bio opomena barmenu da ne brblja, nego što je mogao da ga podstakne na dalji

razgovor – zar bi neko bio lud da ostavi tek-saško sunce i krene prema Kanadi?

Rekavši to, on je odgurnuo ispražnjenu čašu i bacio pogled na zidni sat. Bilo je prošlo tek pet sati, a mrak je uveliko pritisnuo glavnu ulicu, a po kućama se palilo svetlo. U salunu je bilo jedva desetak gostiju. Polovina je pripadala momcima sa „Džargo“ ranča. Sedeli su, bila je sreda i imali su slobodno veče. Međutim, bilo je to jedno tmurno i jadno veče za mladiće, bez muzike, bez devojaka, bez gužve.

Upravo tog časa, jedan stranac je ulazio u salun „Raj“. Ali, kakav stranac! Namah je zavladao tajac i sve oči su bile okrenute na tu stranu. Barmen je ispustio svoju krpu i otvorenih usta buljio u čudnu priliku koja je laganim koracima prilazila ravno njemu. U salunu su se čuli samo njegovi koraci. I Kenet Kigan se stresao, prateći ukočenim pogledom dolazak nepoznatog. Ličio je na utvaru! Kakvo je to samo lice bilo! Surovo, oštih crta, četvrtaste brade, tankih usta, povijenog nosa... ali, lice izrovano, preplavljeno svežim ožiljcima, prepolovljeno! Kao da su ga vukli preko bodljikave žice ili kamenja!

Bilo je to lice Gasa Čimboka... Levo oko mu se skoro zatvaralo, obraz je bio oguljen kao tek oderana i nedovoljno sasušena govedina. Tanak sloj mišića jedva je prekrivao jagodične kosti. I ruke su mu bile pune rana, zglobovi otečeni, a oko vrata, videlo se, nalazio se crvenkast prsten! Trag omčel! Nosio je neki pohabani kaput postavljen krznom, kupljen jevtino ili skinut sa nekog mrtvaca. Čim je ušao, otkopčao ga je i desni kraj zabacio iza kundaka svog kolta.

Barmen je kao hipnotisan dočekao čudnog gosta. Čimbok je uvučenih ramena stao na drugi kraj šanka i zurio u policu sa flašama. Nije govorio ništa, jednostavno je piljio u piće

suvih, ispucalih usana. Kigan pređe dva koraka bliže tu zastade. Barmen je skinuo jednu flašu, stavio je na ploču i doturio novu, tek izbrisanu čašu.

– Želite? – oslovio je Čimboka, pokušavajući da uhvati njegov pogled. Pomerio je flašu još napred, ali, sam nije prilazio. Kao da se plašio blizine čoveka u ožiljcima, da se dodirom ne zarazi ili uprlja. – Jedan viski? – ponovio je svoju ponudu barmen, prenevši svoj pogled na Kigana. Ali ovaj je, činilo se, bio zabavljen okretanjem prazne čaše među prstima. – Može... – odazvao se Čimbok šupljim glasom. Barmenu laknu. On brzo izruči iz boce sadržaj do vrha čaše.

– Nemaš čime da platim – dodao je Čimbok, prvi put pogledavši barmena. Čovek za trepta. Do vrha, kakvo plaćanje!

– To je... na moj račun – osmehnuo se kisel, spreman da pokloni celu bocu, samo da ga više ne gleda. Čimbok prinese piće, prvo ga malo omirisa, a zatim ga sasu u grlo jednim potezom. Oštra tečnost zapali mu creva, a obrazi buknuše kao vatrom oprženi. Međutim, to mu je i trebalo. Viski ga je zagrejao posle dugog jahanja i vratio mu snagu u kosti.

– I na moj račun jednu! – dobacio je Kigan barmenu. Još jedno piće se našlo pred Čimbokom. Oklevao je pre nego što je prihvatio ponudu, ali, piće mu je zaista bilo potrebno. Jedino nije mogao da podnese misao da mu to poklanjaju kao bedniku ili prosjaku, na račun njegovog lica i njegovih rana! Samo, o tome će misliti kasnije...

– I sada na naš račun celu bocu! – javio se neko sa najbližeg stola, gde su bili ljudi sa „Džargo“ ranča. Bio je to krupan, mlad momak plave kose, razdrljene košulje ispod kožne jakne i suncem opaljenog lica na kome se razlivao obesan, širok osmeh. Sedeo je zavaljen, sa jednom nogom na samom stolu,

među čašama. Barmen sleže ramenima i prinese flašu Čimboku. Međutim, ovaj ju je odgurnuo rukom i vratio nazad. Kigan se na to slabo osmehnuo, oslonjen na svoj desni lakat. Plavokosi mladić se uozbiljio i nabrao čelo. Onda mu se osmeh ponovo vratio na lice. Pogledao je prvo u svoje drugove, s takvim izrazom kao da je samo očekivao ovakav strančev potez.

– Neće? – upitao je glasno, pljesnuvši dlanovima. – Neće – složiše se i ostali. Bilo ih je trojica, približnih godina, zagrejani pićem i savladani dosadom. Sada su im oči živnule, a stolice pod njima zaškripale.

– Šta fali tom viskiju? – upitao je plavokosi, skidajući čizmu sa stola. Imao je džinovske noge, kada se uspravio, merio je najmanje dva metra.

– Možda ne može da pije? – pridružio mu se jedan pegavko prćastog nosa i klempavih ušiju, najmanji među njima. – Zašto? – pitao je plavokosi. – Bole ga rane... – kikota se ovaj. – Zategla mu se koža, može da pukne!

– Nije to – odmahnuo je plavokosi. – On je gladan. To je!

Kenet Kigan je u velikom ogledalu posmatrao kako se mladić približava šanku. Za to vreme, Gas Čimbok je natmureno zurio ispred sebe, kao da ga se razgovor za stolom ništa ne tiče. Bila je to zaista činjenica: osetio je glad! Viski ga je još više na to podsetio.

– Gde su te to udesili, momče? – pitao je plavokosi, pošto je stao između Kigana i Čimboka. Ostali sa ranča „Džergo“ su prekrstili ruke na grudima i raskrečenih nogu posmatrali svog drugara i stranca koji je ličio na Indijanca tek spuštenog sa stuba mučenja!

– Što pitaš? – javio se Kigan iza njegovih leđa. Mladić je samo malo iskrenuo glavu.

– Tebe ništa ne pitam! – odbrusio mu je.

– Onda se skloni – rekao mu je Kigan. –

Tvoja senka mi pada na šehir! Može da mi pokvari ivice...

Gas Čimbok podiže glavu. Bio je sam. Da, još uvek je tu nedostajao Vil Kamber. Obično bi stajali uz šank, a razroki lupež bi stavio svoju pušku na ploču, uz viski, tako da je vrlo brzo mogao umesto čaše da dogradi kundak. Sada su okolo bila nepoznata lica. On mahinalno dotače rukom obraz. Zatim se vratio u stvarnost. Šta hoće taj visoki momak od nje-ga?

– Nisam čuo odgovor – rekao je plavokosi, svestan da mu njegovi prijatelji čuvaju leđa ako Kigan nešto pokuša.

– Šta hoćeš? – javio se Čimbok kao da se budi iz polusna.

– Ko te je to tako udesio?

– Misliš na moje lice, momak? – upitao je muklo.

– Da, na njega mislim!

– Bolje misli o svome – odvratio je Čimbok, a ožiljci mu se zacrveneše još više. U očima mu se pojavio divlji sjaj. Kauboj se odmače, izgubivši želju da dalje „bocka“ stranca, ali nije smeo da odustane sasvim, jer je uživao neki ugled među svojim momcima.

– Ono je još uvek bolje od tvoga! – rekao je mladić.

– Pa, šta? – iscerio se Čimbok. – Da nećeš da me pretučeš?

Plavokosi se namrštio. Zaista, šta je u stvari hteo? Malo razonode, da protegli mišiće i zglobove. – Jesi li za to? – nasmejao se, trljajući šake da su mu prsti pucali. – Mogu samo da te ubijem – rekao je Čimbok, a ruka mu pade na opasač. – Odaberi!

– Odabrao je on – umešao se Kigan sa pritvornim smeškom.

– Kako znaš? – planuo je mladić.

– Znam – rekao je Kigan. – Zar nisam u pravu?

Plavokosi se odlepio od šanka. Oba stranca su mu delovala kao da su došli iz pakla. Jedan je imao ružno lice i zao jezik, drugi se smeškao podmuklo i tirne zavaravao sve oko sebe. Ostali momci su s očitim nezadovoljstvom posmatrali svog druga. Hoće li odustati ili...? Mladić je najzad otkopčao opasač i oružje pade na pod kraj njegovih čizama. Bio je sada nenaoružan i mogao je da očekuje od njih isto. Onda bi bili ravnopravni. Kenet Kigan lagano uze čašu i pozva barmena. – Napuni! – rekao je. Zatim je ispio piće, obrisao džepnom maramicom usta i počeo da skida svoj kaput. Plavokosi se osmehnuo trijumfalno.

– Klark – dobacio je pegavom momku – idi na ulaz i pazi da ne naiđe šerif!

– Okej – odazvao se ovaj i odskakutao do ulaza.

Gas Čimbok je buljio u Kigana, teško shvatajući. – Šta to radite? – upitao je. Ovaj je raširio ruke, a onda lepo presavio kaput i stavio ga na šank. – Momak hoće tuču – rekao je. – Daću mu priliku.

Čimbok se primače. – To je moja stvar – rekao je – a ne vaša! On se okačio prvo za moje lice.

– Dozvolite mi da vas zamenim – smeškao se Kigan, kavaljerski se klanjajući.

– Ne! – odseče Čimbok. – Ja ću ga naučiti da više nikada ne pogleda u ogledalo...

Plavokosi momak je počeo da gubi samopouzdanje. Ova dvojica pred njim su se prosto nudila jedan drugome da uđu u tuču. Zar nisu znali s kim imaju posla? Njegove šake su u Toringtonu bile prava legenda, a oni se prepiru ko će da podeli megdan, kao da se radi o nekoj poslednjoj vucibatini. Čimbok je stao ispred kaubojja. – Hajde – pozvao ga je – počni da me tučeš.

Plavokosi je opet bio zbunjen. Ranije se

znalo, uvek su ga napadali, mletali na njega, a on ih je udarcima slao u carstvo snova, ili ih kao lutke bacao na stolove i pod. Kigan je slegnuo ramenima, uzeo je svoj kaput i počeo da ga oblači. U salunu je vladala grobna tišina. Lice Gasa Čimboka bilo je lice smrti. Plavokosi momak sa ranča „Džergo“ više nije bio tako siguran u svoju snagu. I poslednji ostatak želje za gužvom je iščezao kada se našao oči u oči sa strancem u ožiljcima. Stegao je svoje velike šake i podigao ih u visinu prstiju. Tada je momak s ulaza povikao. – Dolazi!

– Šerif? – upitao je plavokosi.

– Ne... Abel Džergo.

Vlasnik ranča je ušao u salun praćen svojim nadzornikom, nekim Markom Kasidijem, krivonogim momkom srednjih godina, mršavih ramena i spečenog lica. Zatekao je tišinu u salunu, svoje momke pognutih glava za stolom i dva stranca za šankom. Jedan od njih se pakosno smeškao, a drugi, s licem đavola, zurio je u neku tačku ispred sebe.

– Reks – pozvao je rančer. Plavokosi kauboj je odmah ustao. I ostali su odgurnuli stolice, predosećajući nevolju. Abel Džergo je bio omalen, punačak šezdesetogodišnjak živahnih pokreta i odlučnog izraza lica. Nosio je, kao i njegovi kauboji, uprljanu košulju i jaknu postavljenu krznom, izlizane pantalone i prašnjave čizme, opasač preko kukova i šešir sa povnutim obodom spreda, da ga štiti od vetra i sunca. – Šta se desilo, gazda?

– Stoka – mračno je odgovorio Džergo – neko nam je ubio dva čoveka i oterao krdo na istok.

– Šta... Ko je to mogao da učini?

Rančer je stisnuo šake. – Plumer – rekao je glasom punim gneva. – Samo na njega to liči! Ali, zapamtiće me, već!

Mark Kasidi, rančerov nadzornik, umešao se odmah. – Treba da razmislimo, gazda...

Plumer je okupio revolveraše oko sebe, a mi imamo samo kauboje, vične lasu i žigosanju, a ne koltovima!

– Zašto ih onda nose? – ljutnuo se Džergo.

– Da se brane, a ne da ubijaju! – odgovorio je Kasidi, ne krijući srdžbu. Abel Džergo se uputio prema šanku i lupio šakom. Barmen je dotrčao do njega.

– Daj mi jednu bocu tvojih splaćina, Rik – naručio je prezrivim glasom – ali, pazi da ti bar čaša bude čista.

– Ali, mister Džergo...

Rančer je ljutito odmahnuo rukom. Lice mu je bilo zajapureno, obliveno znojem, ruka mu je приметно drhtala.

Kenet Kigan ga je posmatrao sa smeškom. – Nevolje, mister? – pitao je nemarno. Rančer ga je pogledao preko ivice svoje čaše. Kao da mu je nešto padalo na um. Očima je odmerio stranca od glave do pete, a onda se ponovo vratio njegovom lopovskom licu.

– Revolveraš? – upitao ga je. Kigan se smejljio. – Zavisí. Kravar sigurno nisam.

– Hoćeš li posao? – prešao je na stvar rančer.

– Koliko?

Rančer se trže. – Ne pitaš kakav posao? – promrmrljao je.

– Nije važno kakav je posao, nego koliko je plaćen – rekao je Kigan bez ustezanja. Abel Džergo pogleda u Čimboka. Njegovo lice mu se još manje sviđalo, ali, ni Plumer nije birao ljude po izgledu, već po onome šta mogu i umeju.

– Imam jedan rat sa Haroldom Plumerom – rekao je mirnijim glasom. – Potrebni su mi vični ljudi, ljudi vični oružju i sedlu. Vas dvojica ste zajedno?

Kigan je odmahnuo glavom. – Nismo, ali, možda ćemo biti. Izgleda da smo ostali bez novca... obojica.

Gas Čimbok je ponovo utonuo u neki svoj dremež. Otkako je ostao bez Kamberra, teško se privikavao na samoću i nepoznata lica. Bio je podozriv, svadljiv i nadasve osvetoljubiv. Jednom je morao da se vrati u Larami. Po Frenka Lombarda. Na njega ga je podsećalo sepsstveno lice, ožiljak na vratu, smrt prijatelja.

Abel Džergo je za časak razmišljao koliko da im ponudi. – Za petnaest dana posla... pedeset dolara svakom?

Kenet Kigan se osmehnuo kao da je čuo dobru šalu. – Toliko mi padne za jedno deljenje, mister – kazao je prevlačeći kažiprstom preko palca. – Podite svojim putem.

Mark Kasidi je nezadovoljno posmatrao strance. Nije želeo da se po njegovoj baraci motaju revolveraši i utiču na ostale. Međutim, Harold Plumer koji je godinama opsedao Džergove izvore i na svoju stranu pokušavao da ih skrene ili otera rančera sa njegove zemlje, pribegavao je i poslednjim sredstvima da taj cilj ubrza.

Rančer je preduhitrio Kasidijevu nameru da negoduje. – Koliko tražite? – upitao je. Gas Čimbok je sve vreme ćutao. – Po sto dolara svakom – kazao je ne trepnuvši – za tri dana posla.

– Šta? – zareža Kasidi i koraknu napred. – Šta možete za taj novac da učinite, za tako kratko vreme?

Kenet Kigan se zagonetno osmehnuo. – Samo toliko, da tom Plumeru neće više ni na pamet pasti da vam smeta. A možemo i stoku da vratimo...

– Kako? – trže se Džergo.

– Dodajte odozgo još po pedeset dolara...

– On je lud! – planu Kasidi i pokaza u pravcu Kigana. – Najbolje je da odemo i sami to učinimo...

Džergo preseče pogledom svog nadzornika.

– Sam si rekao da momci nisu vični ubijanju – rekao je. – Kako zamišljaš da vratimo naše krdo i okončamo Plumerovo nasilje? Reči-ma? Pismima? Na kolenima?

– Šta će momci reći kada čuju koliko ste novca...

– Neće čuti ništa! – reče Džergo. – Ovo ostaje među nama.

Kasidi uzdahnu, bio je nemoćan. Rančer se okrenuo prema Kiganu. – Pristajem – rekao je – ali, bez trikova. Plumer mora da zapamti kako će se provesti sledeći put.

– Zapamtiće – obeća Kigan i pruži ruku. – Očekujem malo akontacije, zar ne?

– Ne – odbrusi Džergo. – Možete da iščeznete s akontacijom. Plaćanje je po obavljenom poslu. A posao počinje odmah!

Lice Keneta Kigana se zateže, oči mu blesnuše opasnim sjajem, no, on se ovoga puta uzdržao. Okrenuo je rančeru leđa i približio se Čimboku, gumuvši ga lako svojim ramenom. – Šta kažeš na sto pedeset dolara za malo pucnjave? – došapnu mu. Čimbok se izgleda dvoumio, međutim, on je tek sada čuo određen glas pored sebe. Suma mu je zazvučala lepo i nije mogao da odoli takvoj ponudi.

– Toliko, a? – upita. Kigan je klimnuo glavom. – Ne sviđaš mi se mnogo – iznenada mu je bacio u lice Čimbok – ali, ponuda ti je pravi melem. Šta treba da radimo?

*

Bila je poodmakla noć, samo je jedan prozor na ranču „Zvezda“ svetleo kroz granje. Bila je to radna soba Harolda Plumera. Trebalo je da stignu njegovi momci i izveste ga da su Džergovo krdo sklonili na sigurno mesto. Međutim, kasnili su. Ili ih je zadržala neka iznenadna potera koju je onaj prokletnik sa „Džergo“ ranča uspeo da organizuje, ili je stampedo produžio drugim putem, a ne onim

koji im je označen. Harold Plumer je bio visok, suvonjav pedesetogodišnjak, uzanog lica i isturene brade. Visoko čelo nadvijalo se nad sitnim lukavim očima, a dugi, obešeni brkovi padali su sa strane, zašiljeni pri vrhovima. Imao je velike uši, kratko potkresanu kosu i tanak vrat sa velikom jabučicom pod grlom, koja mu je skakutala gore-dole čim bi izgovarao reči. Pušio je veliku lulu i sva soba je mirisala na duvan. Svetlost sa lusteru na sredini tavanice padala je na neke spise i cifre. Koštunjavi prsti desne ruke nervozno su stezali ivicu mastionice. Ispod svetiljke gomilao se duvanski dim i skrivao rančerovo lice dopola. Plumer je sedeo u kupatilu, iako je vatra u kaminu gorela punim žarom. Izgledalo je da i ne oseća zbog čega mu je toplo, dok mu znoj orošava lice. Spolja se čuo šum. To je po svoj prilici kiša počela da pada, celog dana se spremala, a sada su tek kasno u noć oblaci propustili prve kapi.

– Bert? – doviknuo je Plumer kada je ispred svojih vrata začuo tup udarac. Jedan od poverljivih momaka, Bert Sanders, uvek se nalazio blizu Plumera, danju i noću. Važio je za veštog na oružju i nemog na jeziku, a to je Plumeru bilo najvažnije. – Bert! – viknuo je rančer još glasnije. Vrata su se lagano otvorila. – Zašto se odmah ne javiš, već... – počeo je Plumer, ali mu ostatak rečenice zastade u grlu. Na vratima se nije nalazio Sanders! Pakao! Kakvo se to lice ušunjalo u prostoriju, kao iz groba da se podiglo! Bilo je prekriveno modricama i ožiljcima, zatvorenog levog oka, iskeženih usta... Harold Plumer se pretrnuo! Dah smrti odjednom ga je zagolicao na potiljku.

– Ko... ko ste vi? – upitao je bledog lica, pokušavajući da se podigne sa stolice. Međutim, nije mu uspeo. Kao da ga je neka nevidljiva ruka zakovala za nju.

Gas Čimbok je pretražio pogledom celu sobu ne bi li otkrio još nečije prisustvo. Kada se uverio da je Plumer sam, spustio je cev svog kolta malo niže. – U redu – rekao je pritajenim glasom. Za njim je ušlo još jedno lice, Kiganovo. Harold Plumer se malo povratio, ruke, pružene na ploči stola zgrčiše se u pesnice, a oči su mu sevnule u srdžbi. – Ko vam je dozvolio da...

– Umukni! – prekinuo ga je Kigen osmejući se na svoj način. – Ne diži buku, ili ćeš dobiti prozorče na glavi!

Plumer je ućutao. Čimbok se približio prozoru i bacio pogled napolje. Ni žive duše nije bilo u blizini. Kiša je pljuštala po krovu i lišću, ispunjavajući vazduh mirisom vlage. – Šta ste uradili sa Bertom? – setio se Plumer svoga čoveka.

– Onaj kraj vrata? – nemarno je upitao Kigan. – Spava. Ali, ne večnim snom...

– Šta ovo znači? – planuo je rančer. Još nije mogao da prokljuvi kome ima da zahvali za ovu posetu. Kao da su znali da je kraj njega ostalo malo ljudi, jer su ostali odjahali za krdom Abela Džerga.

Kenet Kigan je prišao stolu i iz velike kutije izvadio veliku debelu cigaru. Pomirisao ju je i klimnuo glavom, a onda je odgrizao vrh. – Imaš li vatre? – upitao je rančer. Ovaj je zbunjeno tražio šibicu. Za to vreme, Čimbok je odsutno stajao kraj vrata, bez nervoze i bojazni da bi još neko mogao da naiđe i da ih iznenadi. – Šta hoćete? – upitao je Plumer, već mirniji nego malopre. Kigan je povukao dim, izbacio ga u kolotovima ka tavanici, a onda je spustio pogled prema rančeru.

– Gde je stoka? – upita. I zlokobno odapinjanje kolta marke „star” ispuni sobu, potresajući Plumerovo telo od vrha do dna. – Stoka?

– Da, ona stoka koju si noćas oterao, gde je?

Tek tada je rančer shvatio otkuda vetar duva i nešto kao olakšanje pojavi mu se na licu. – Džergo vas je poslao? – upita.

Kiganove oči kao da su bile dva tamna proreza, dva otvora cevi revolvera. Lice mu se zateglo i sva malopredašnja nehajnost je iščezla, ustupajući mesto otvorenoj pretnji. – Ja sam prvi pitao – rekao je, zabivši kolt u Plumerov vrat. – Ne moraš da odgovoriš – dodao je ledenim glasom – jer ćeš ionako crći!

Rančer je počeo da se preznojava, upirući očajnički pogled u Kiganov kažiprst, samo da ne povuče! – Čekajte – prostenjao je – reći ću vam...

Kigan je odložio kolt. Plumer je odahnuo, uzimajući vazduh i prebirajući u mislima ima li kakva slamka spasa za koju bi mogao da se uhvati. Ljudi pred njim, sigurno su bili profesionalni revolveraši i ubice. Džergo je našao prave momke za protivudarce. Njegova dva čoveka bila su mrtva, iako Plumer to nije odobravao s obzirom da će šerif Vonder njuškati više nego ikada dosada, ali, natrag se nije moglo. – Dakle? – podstače ga Kigan, smeškajući se. – Govori, ili da zovnem prijatelja da ti postavi pitanje? – I on pokaza na Čimboka. Rančer se zavalio u stolicu, jer iz nje nije mogao nikud. – Ja... možemo da se nagodimo – rekao je brzo. – Platiću više nego Džergo. Duplo!

– Ne volim da brzo menjam poslodavce – promrmrljao je Kigan, sabravši odmah u sebi da će se suma od sto pedeset dolara udvostručiti ili utrostručiti.

– Koliko vam je dao da me likvidirate? – upitao je Plumer drhtavim glasom.

– Nije važno – uzvratio je Kigan – ali, ako baš hoćeš... po dvesta dolara svakome.

– Dajem četiri stotine! – brzo je poručio

rančer. Bila je to vraško lepa ponuda, ali, iza nje mora da je stajalo nešto drugo. Plumer je u stvari, računao da će se ovom primamljivom ponudom za trenutak osloboditi neprijatnih posetilaca, a kada dođu njegovi momci, oni neće dočekati jutro!

– Daješ duplo da ubijemo Džerga? – pitao je Kigan.

– Da... – odgovorio je Plumer. – Malo je – iscerio se Kigan. – Za izdajstvo se plaća više. Daćeš nam po 1.000 dolara i tvoj prvi sused biće mrtav još ove noći.

– Nikada! – zauriao je Plumer. – Taj novac nemam kod sebe... To je previše!

– Onda se pomoli! – predložio mu je Kigan i podigao revolver. Rančerovo lice se grčilo od straha i jada. – Daću vam po pet stotina – zacrveo je – nemam više... Ubijte me, ali, nemam više.

Gas Čimbok se približio po prvi put za tih pedesetak minuta. – Ja predlažem da odemo što pre – rekao je.

– Video si nešto? – pitao je Kigan. – Ne, ali predosećam nešto... Ovaj ranč nema mnogo ljudi noćas, to znači da će tek doći.

– U pravu si – složio se Kigan i uhvatio rančera za okovratnik. – Gde su pare? – pitao je. Ali, Plumer nije bio toliko naivan. – Polovina sada, polovina po obavljenom poslu – procedio je. Kenet Kigan ga je nekoliko časaka posmatrao kao zmija poljskog pacova. – Tako? – promrmrljao je skoro veselim glasom. – Hoćeš da postavljaš uslove? Mi odemo, a ti nam pošalješ za vrat svoje ljude i vratiš sav novac? To si smislio?

Plumer je treptao, skoro pridavljen Kiganovim prstima. Nije mogao da bira, bio je u njihovim šakama. – u redu – stenjao je – daću vam sve... – Iz desne fioke svog stola izvukao je kasetu, otključao je i izvukao svežanj dolara. Ne brojeći ih, stavio je novac

pred stranca. – Okruglo hiljadu – promrmljao je. – A sada, kako da znam da me nećete prevariti?

– Poći ćeš sa nama – dobacio je Kigan, već to prebirajući prstima po svežnju. – Ako Džergo ne bude mogao da plati duplo od tvoje ponude, umreće... Ako bude mogao, umrećeš ti.

Harod Plumer se zagrcnu. Ovako čudovišno ponašanje prevazilazilo je njegove moći rasuđivanja. Dva stranca su upala na njegov ranč, pravo u radnu sobu, kao da su ušetali u poslednji toringtonski salun da popiju viski! A Bert Sanders, do vruga, šta je on radio kada je dozvolio da ga iznenade i onesposobe? Ostali momci koji su u baraci, zar nisu čuli topot konja ili opazili senke? Zar baš svi moraju tako rano da legnu, zar se nisu mogli kartati malo duže?

Čimbok je pokazao rančeru da se obuče. Plumer je uvideo da je izlišno da se prepire. Prepustio se sudbini i providenju. Džergo je bio njegova poslednja nada, valjda neće imati toliko novca kod sebe! Sanders je ležao na mestu gde su ga ostavili Čimbok i Kigan, licem prema podu, raširenih ruku. Prekoračili su preko njega i uputili se hodnikom prema stepeništu. Svuda je vladao mir, a tišinu su jedino remetili udarci kiše o krov i drvene simsove na zidovima. Rančer je još uvek mislio da će biti otkriveni od strane momaka u baraci. Nadao se uzaludno. Još jedan njegov čovek je ležao onesvešćen pored zida. Prepoznao je Seta Logana, svog nadzornika! A na njega je najviše računao tih beskrajno dugih trenutaka dok su prelazili rastojanje od zgrada do velike kapije... Logan je ležao kraj pumpe za vodu, s koltom u ruci. Verovatno je nanjušio uljeze, ali je zakasnio za delić sekunde i time omogućio prepad na Plumerovu sobu. – Je li mrtav? – pitao je

Plumer, okrznuvši pogledom svoga nadzornika.

– Ne brbljaj! – opomenuo ga je Kigan.

Na sve su izgleda računali. Iza kapije, u senci velikog kestenovog drveta, čekala su tri osedlana konja. Na kopitama su imali namotane krpe koje su ugušivale topot. Kuda su ga vodili? Zbog čega bi morali da izvrše njegov zadatak? Imali su novac u džepu, zar nisu mogli jednostavno da zbrišu sa ranča? Možda su se uplašili potere? Šerifa Vondera? Ili samih prevarenih rančera? Desetine misli kovitlale su se kroz Plumerovu glavu i nijedna mu se nije dopala. Napolju je kiša u naletima zasipala vrat. Rančer nije poneo ni kabanicu, ali se nije ni usuđivao da im to pomene. Uzjahali su čutke i poterali konje prema jugu. Pri svetlosti munja, tri jahača kao sablasti, galopirali su preko ravnice, a blato je prštalo na njih. Harold Plumer jahao je u sredini, obuzet crnim mislima. Ubrzo su se zaustavili pred tremom niske kuće, okružene zelenilom. Bila je to kuća od kamena, sa lozom po zidovima i polukružnim drvenim okvirima na prozorima. Kapci su bili navučeni i po njima su prštale kapi kiše u svom silovitom naletu. Voda se cedila s oboda šešira i kvasila ionako mokra ramena. Harold Plumer je povrnutog okovratnika, upola smrznut, iščekivao svoju dalju sudbinu. Kenet Kigan je polako pokucao na jedan prozor. Rančerove sumnje počele su sve više da ga opsedaju. Kako se ponašaju ljudi koji polaze po čoveka da ga ubiju? Miro ulaze na ranč, kucaju na prozor... Kakva je to klopka? – Šta to znači? – promrmljao je Plumer besno, osvrćući se oko sebe. Umesto odgovora, Čimbok mu je pokazao vrata. Plumer je oklevajući kročio napred. Tada ga zapljusnu svetlost. Neko je držao veliku lampu podignutu uvis, zasenjujući rančerove oči. – Dovedi ste ga, a? – Zazvoni u Plumerovim

ušima poznati glas. Abel Džergo! Sve je bilo dogovoreno! On se okrenuo prema Kiganu stisnutih pesnica, zamahnuvši desnom rukom. Nespreman na takvu reakciju, Kigan je dobio udarac po bradi i zatetura se natrag. Istoga trenuta, Gas Čimbok odgurnu Plumera prema Džergu. – Vaš je, mister – dobacio je Čimbok.

– Prokleti kojoti! – prosiktao je Plumer. – Nasamarili ste me! A novac? Moj novac?

– Kakav novac? – upita Džergo. – Šta si to hteo da im platiš?

Rančer smesta ućuta. Kenet Kigan se držao za bradu, razmišljajući da li da vrati udarac ili da sve prepusti Džergu? Plumeru je predstojao vrlo neprijatan razgovor sa rančermom. Kakav će ishod biti, to Kigana nije interesovalo više. Nadzornik, Mark Kasidi pojavio se iza Džerga sa puškom u ruci. Njegova pojava više je uplašila Plumera nego sve dotle, jer su Kasidijevi ljudi stradali te noći od pušaka sa ranča „Zvezda”. Noge su mu zaklecale dok je ulazio unutra... Kada su se vrata zatvorila, Čimbok i Kigan su imali u džepovima po šest stotina pedeset dolara. Pravo malo bogatstvo!

– Da pokvasimo? – predložio je Kigan.

– Može – pristao je Čimbok – ali, jahaćemo uporedo. Njegov partner se osmehnu. – Baš si nepoverljiv – cerekao se od srca – misliš da ću te uz put opljačkati?

– Sada sam baš o tome razmišljao – uzvratilo je ozbiljno Čimbok.

– Ne brini – uveravao ga je Kigan – ja jesam vucibatina, ali, imam neke svoje stavove o ponašanju – rekao je iskreno.

– Videćemo – promumlao je Čimbok i pohajao konja. Čutke su sišli u grad. Bili su već sasvim mokri kada su stupili u salun „Raj”. Prostoriya je bila dupke puna. Lice kao što je Čimbokovo ni ovoga puta nije ostalo neprimećeno. Žagor u salunu je u talasima nestajao i pretvorio se u napeti tajac. Međutim, ne

osvrćući se na mnogobrojne poglede i sašaptavanja, Kigan i Čimbok se uputiše prema šanku. Brzo su im napravili mesta. Voda se cedila sa njih. Čimbok je skinuo svoj šešir i dobro ga otresao o koleno. Kiganov dugi kaput izgubio je svoju formu i ivice, ali on na to nije obraćao pažnju. Barmen je prepoznao svoje večerašnje goste i uslužno je prešao na kraj šanka gde su oni stali. Žagor je ponovo počeo da se čuje prvo iz uglova, pa bi kasnije preplavio ceo salun. Čimbok i Kigan su svima okrenuli leđa. Ono što je kopkalo mnoge u Toringtonu, nije mimoišlo ni Keneta Kigana, to je bilo lice novog poznanika. Ali, on je sačekao da Čimbok ispije treću čašu i da mu krv navre na lice. Tek tada je naizgled nemarno priupitao.

– Gde su te to obeležili? – pokazao je na njegovo lice. Čimbok je, činilo se, ostao gluv na to. Kigan nije dalje insistirao, ali se nešto kasnije zaprepastio kada je stigao odgovor.

– Blizu Šajena – rekao je, nasuvši novo piće. Oči su mu gorele neobičnim sjajem.

– Ko je to bio? – pitao je Kigan. Čimbok ispi viski naiskap i obližnu jezikom svoje rasečene usne. – Jedan šerif – odgovorio je, zureći ispred sebe.

– Šerif? – iznenadio se Kigan. – Vešao te? Čimbok klimnu glavom.

– Pa, šta se to dogodilo?

– Spasao me je jedan čovek. Pucao je u konopac... i posadio me na konja, da odjašem...

Kigan je pogledao u partnera kao da proverava da li je on toliko pijan da je u stanju svašta da lupeta. Na uglovima usana izbi mu nepoverljiv osmeh. – Nepoznati puca...? Šalje te dalje, a šerif? Gleda i čuti? Zar ne zvuči glupo?

Čimbok se trže. – Pitao si – zareža – a ja sam ti, budala, odgovorio!

Kigan doli još jednu čašu i doturi je pred Čimboka. Ovaj ispi, ne pogledavši je. Po svim Kiganovim proračunima, piće je moralo Čimboku da razveže jezik ili da ga odvuče u krevet. Nadao se da će biti ovo prvo.

– Ne ljuti se – rekao je zatim smešeći se – nisam mislio da te uvredim. Šta si to uradio da su hteli da te obese bez suđenja? Ubio si nekoga?

Ali, Čimbok izgleda više nije bio voljan da razgovara. Njegove misli tada su bile upućene samo jednom čoveku, Frenku Lombardu. – Naći ću ja njega – proćedio je za sebe, ali, dovoljno glasno da Kigan načulji uši – makar i u samom paklu!

– Šerifa? – podstače ga Kigan.

– Njega – zareža Čimbok i ožiljci na licu mu potamneše. – Ubiću ga kao psa, nasred Laramija!

Kenet Kigan se trže. – Rekao si Lamari? – pitao je tihim glasom. Odjednom ga je napustila pritvorna nemarnost i jedva se savladao da ne zgrabi Čimboka i odvali mu nekoliko šamara kako bi ga naterao da priča. – U Laramiju – mrmljao je Čimbok, stisnutih zuba – on me je vešao...

– Ko?

Ali, Čimbokova glava se zaklati, a oči se sklopiše kao da su snom savladane.

– Ko? – planu Kigan i unese se Čimboku u lice. – Reci mi njegovo ime? Je li to... Lombard? Frenk Lombard?

Čimbok se odmah rasanio. – Kako si pogo-dio? – pitao je podozrivo, odmaknuvši se. – Poznaješ tu hulju?

Kigan uzdahnu punim plućima. Lice mu se ponovo pretvorilo u osmeh. – Čuo sam o nje-mu – izbeže odgovor i nali viski obojici. – Kako zamišljaš da mu se osvetiš?

Čimbok sleže ramenima. O tome još nije

razmišljao, ali, znao je da će otići. – Ne znam – rekao je – ali, nešto ću već smisliti...

– Neće ti vredeti – dobaci mu Kigan. – Lombard je u Laramiju bog! Visićeš pre nego što prođeš glavnom ulicom prema njegovoj kancelariji.

– Nisam ja budala – narogušio se Čimbok.

– Jesi – protivurečio mu je Kigan. – Sa Lombardom ne vredi otvoreno. Samo ćeš nastradati.

Čimbok odgurnu čašu ne dotakavši je. Lice mu se smrači. – Ne volim da me savetuju – zareža. – A ne podnosim ni one koji Lombarda simpatišu... – I spusti ruku prema koltu.

– Ostavi sada to – dobaci mu Kigan. – Gledaju nas.

– Pa?

– Govorio sam za tvoje dobro – promrmljao je ovaj. – A reći ću ti još nešto...

– Ne želim da čujem!

– Moraćeš – oštro ga upozori Kigan. Svoj revolver „star“ držao je ispod kaputa uperen u Čimboka. – Ako samo makneš, olovo će ti osušiti košulju, zauvek! – Izgovorio je to tihim ali razgovetnim glasom. Gas Čimbok je proćedio neku psovku, ali se nije odupirao. Kao da se ništa nije dogodilo, Kigan je prihvatio svoju čašu i srknuo piće. Čimbok je stajao natmurenog lica, oslonjen laktovima o šank. – Lombarda treba pogoditi na pravo mesto – nastavio je Kigan da raspreda. – A, to nije direktan sukob... on je zakon, pored ostalog. Ako ga makneš, potpisao si presudu u svakoj državi do Meksika.

– Znam to – prasnu Čimbok.

– A nije početnik u dvoboju – govorio je Kigan preko čaše. – Reći ću ti šta da činiš...

Čimbok je ćutao, ali, radoznalost ga je ipak mučila.

– Treba mu oteti nešto dragoceno – nas-

tavio je Kigan. – Onda će on poludeti i srljati u svoju propast.

– Dragoceno? – izmače se Čimboku, ne bez prezira u glasu. – Ja nisam lopov! Ja hoću njega, oči u oči...

Kigan odmahnu rukom kao da se brani od neke dosadne muve. – Ne brbljaj kao neki zelembaš. Nisam govorio o zlatu i novcu...

– Nego?

Kigan se naže napred kako bi sasvim tiho promrmljao. – Ima kćerku! Na nju mislim...

Čimbok nije ništa shvatao. – Ako mi poturiš još jedan viski, razbiću ti glavu – dobacio je Kiganu. – Govori na šta ciljaš?

Ali, ovaj se smeškao kao da sluša masne viceve. – Budalo, treba mu otići kćerku! Jedinicu! Njena majka je umrla, a ona bitanga od šerifa je voli. Šta ti još nije jasno? Odvedeš mu kćerku i zatražiš otkup od, recimo, trideset hiljadarki...

Čimbok se namrštio. – Otkuda jednom malom šerifu toliki novac?

– Samo ti zatraži – smeškao se Kigan. – Inače on, ne sekiraj se. A kada to bude saznao, on će poći za tobom sa novcem i sa čvrstom namerom da te ubije! Tada ga sačekaj, tvoje je...

Čimbok se borio da zadrži čistu savest. – Ne sviđa mi se to sa devojkom. Mnogi bi pobesnili kada čuju za otmicu.

– Ti hoćeš Lombarda. Onda je ovo jedini način. Jer će ga to boleti više nego tebe omča. A možeš da dobiješ i njega i novac.

– A devojka?

– Nju ćeš ostaviti negde, uz put.

Čimbok je ponovo odgurnuo napunjenu čašu. – Ne sviđa mi se to – mrmljao je zamišljeno – ali, ako će ga to zaboleti, onda ću mu to i napraviti.

Kigan se smeškao zadovoljno.

Larami! Posle dužeg vremena izgrevalo je stidljivo sunce između oblaka i pozlatilo nakvašeno tlo. Međutim, ništa toplije nije bilo. U podne, toga dana u grad je ujahao neobičan čovek. Neki su ga prepoznali, mnogi su ga prvi put videli. Ali, svakome je odmah pao u oči. Jahač je rasnog konja, indijanskog šarca, dok mu je odelo bilo tamno, kaput otkopčan i ispod njega blistavobela košulja. Aristokratsko, suncem preplanulo lice sa kojeg su ledenoplave oči zaustavljale dah i izmamljivale uzdahe i šapat, bilo je okrenuto prema Halu Hegveju, bivšem skautu. Taman je izašao iz berbernice kada mu se jahač učinio poznatim. A onda je konstatovao da bi samo budala kao što je Dok Holidej mirno ujahala u osinjak u kome vlada Frenk Lombard. I to posle svega ispod onog drveta za vešanje!

Hegvej je osmotrio ulicu, bilo je malo prolaznika. Šerif, izgleda nije bio u gradu, pa je mogao da pređe na ulicu i zastane pred kockarem. – Halo! – pozdravio ga je Džordžijanac bezbrižnim glasom. Hegvej se ponovo osvrnuo oko sebe.

– Bilo bi najpametnije da produžite put, mister Holideje – rekao je tiho. Kockar se pravio da ga ne razume.

– Je li bolest u gradu? – pitao je. – Jeste, a vi znate koja je...

– Lombard?

Hegvejevo ćutanje bilo je očigledan dokaz da su mislili na isto. – Mislite da će me uhapsiti? – pitao je Dok tražeći već pogledom krčmu gde bi mogao da se smesti.

– To bi bilo najplemenitije s njegove strane – procedio je skaut za sebe. Ni sam nije znao zbog čega je pred strancem s tako lošom reputacijom kakva je bila Holidejeva, spontano iskazao ono što zaista misli o svome maršalu. No, ubrzo je na to zaboravio i povukao se u

sebe. – Uostalom, glava je vaša, a šta se mene tiče, ništa vam nisam rekao.

– Hvala – odgovorio je Dok. – Imaću to u vidu kod prvog maršalovog vešanja...

Hegvej se ćutke udaljio. Kockar je lako pritisnuo butinama svog šarca i on nastavi put u pravcu krčme „Kazino“. Lepo ime, pomislio je u sebi Dok, verovatno je i opravdano. Hal Hegvej je zamišljeno posmatrao vitkog jahača, predosećajući da je s njim nevolja ujahala u Larami. Tromim koracima se vukao pored zida, kada ga je na prvom uglu neko šćepao i stegao za mišicu. Osetio je pored obraza nečiji vreo dah.

– Znači došao je, a? – prepoznao je maršalov glas i pretrnuo. Da li ga je video kada je razgovarao? Ili je čuo nešto? To bi zaista bilo nezgodno po bivšeg skauta, bez obzira na sve usluge koje je činio šerifu tokom ovih godina. Čuvar zakona u Laramiju nije prštao nikome, kada je njegov primat bio ugrožen. Lombardovo lice je satanski zračilo. – Znao sam da će doći – likovao je. – On je takav, vuče ga sudbina... Oдавде ga neće odvući nikud dalje, osim na vešala!

Hegvej je htio nešto da kaže, ali se na vreme predomislio. Maršal je bio budala da se tek tako postavi pred kockarem i zamoli ga da pođe s njim s konopcem oko vrata.

– Šta si mu rekao? – pitao je Lombard skaut. Dok je Hegvej tražio neki prikladan odgovor, šerif je nastavio. – Ako si ga upozorio... dobro si uradio – cerio se, ne skidajući pogled sa kockara koji je kliznuo sa sedla pred „Kazinom“. – U tom slučaju će ostati iz inata...

– Pa, to sam mu otprilike rekao – odahnuo je Hegvej. – Da sam bilo šta drugo kazao, on bi posumnjao ili produžio.

– Tako je – promrmljao je Lombard. Onda je bez reči ostavio Hegveja i iščezao na drugom uglu. Više ga nije video.

A dole, Džordžijanac je poveo svoga šarca prema konjušnici Meta Lerneta. Pravi Zapadnjak, prvo se pobrine za svoga konja a onda za sebe. Takav je bio Holidej i Hegvej je istinski zažalio što se Lombard okomio na tako vrsnog strelca i čoveka. Što je o njemu više razmišljao, sve je manje verovao u legendu o kockaru. Negde u dubini duše nije se slagao sa svim tim pričama, a najmanje sa Lombardovim uveravanjem da će Holidejev kraj jednog dana biti spas za ovu zemlju i za pošten svet... Kakva besmislica, razmišljao je. Jedan maršal veša begunca bez suda, bez porote, protivno osim zakonskim propisima, a na drugoj strani svim silama se trudi da ocrni čoveka koji spašava osuđenog i sa Lombardove savesti briše novu mrlju! Ali, šta se to uostalom njega tiče?

Dok Holidej je ušao u salun „Kazino“. Laganim koracima prošao je između okruglih stolova, praćen radoznalim pogledima. Krčmar, temeljit, pročelav četrdesetogodišnjak, velikog podvaljka i oblog trbuha, dovukao se nekako do mesta na kome se zaustavio visoki stranac. Pri tom je pravio grimase kao da je pritisnut bolovima.

– Brendi! – rekao je kockar.

– Brendi? Ne pamtim da ga je neko naručio poslednjih meseci – zavrteo je glavom krčmar i teškom mukom se sagnuo pod šank da izvuče zaboravljenu bocu. – Ali je dobar! Iz Omahe, nabavio sam nekoliko boca za prave goste...

Holidej je otpio gutljaj, a zatim je iz svoje pozlaćene tabakere izvukao jednu cigaretu. – Dolazite izdaleka? – pitao je krčmar, ali, kockar ga nije udostojio odgovora. Pažnju mu je privukao čovek za stolom, nedaleko od šanka. Žućkasta svetlost je padala na veliki sto sa zelenom čojom i osvetljivala je špil karata. Bio je sam, i videlo se, nervozno je okretao karte ne ispuštajući iz vida došljaka za

šankom. U jednom trenutku, njihovi pogledi se ukrstiše i čovek za stolom podiže ruku.

– Poker? – ponudio je Holideja. I krčmar je čuo taj poziv i namrštio se. – Poznajete ga? – ne izmače kockaru krčmarev izraz lica. – Lov Laverhold – odgovorio je ovaj, napućivši svoj debela usta kao da je osetio smrad. – Kockar, ali, više bitanga. Pazite da vam nešto ne smuti.

– Kako znate da ću igrati?

– A šta biste drugo? – razvuče ovaj usta o osmeh. – Po vama vidim da niste žrtva kad se pokera tiče. Voleo bih da vidim ovu hulju kako se puši...

Holidej je ispio svoj brendi i ostavio cigaretu da mu dogoreva u uglovima usana. Laverhold je ličio na leš. Mršav, bolesnožute boje kože, dugi, tanki prsti i izbačene jagodice, vodnjikave oči i orlovski nos, a na vratu mu se nasađivala grba i činila ga nestvarno prozračnim. Nosio je, međutim, dobro krojeno odelo i šešir po poslednjoj modi, bele boje. – Ako je to važno – došapnuo je krčmar – uvek ima para!

Laverhold je pružio ruku prema stolici preko puta. Poziv je bio toliko očigledan da su ga svi u salunu opazili.

– Ako mene pitate – nastavio je krčmar – on živi od prijavih poslova...

– Čisti ulice? – podsmehnuo se Dok.

– Vraga! Taj otkucava, prokazuje, lažno svedoči... a i ucenjuje. Međutim, teško je sve to dokazati.

Tada se Laverhold ponovo oglasi. – Zar čuveni Dok Holidej ne sme da sedne sa bednim Lodom Laverholdom i odigra partiju pokera?

Kockar je prebacio cigaretu s jednog kraja usana na drugi. Čovek ga je, očigledno, izazivao na veoma nefer način. Prozvao ga je po imenu, misleći da ga time stavlja pred svršeni čin. A pominjanje Džordžijanovog imena

zaustavilo je u salunu sve razgovore. Nastao je tajac. Krčmar je takođe zurio u svog gosta bez daha. – Vi ste... vi ste zaista Dok Holidej? – pitao je, još nesvestan s kim je razgovarao za šankom. Bio je to za njega pravi šok!

– Jesam – potvrdio je kockar. – Znači li to da nemam više pravo na brendi?

Krčmar otrese glavom kao da odbacuje sa sebe neki teret. – Pakao! Ako ste vi Dok Holidej, onda se Laverholdu loše piše! Imate piće na moj račun! Samo...

– Samo?

– Ništa! Nadam se da znate šta činite...

Džordžijančevo ime je lebdelo još u vazduhu kao udaljena grmljavina. Ljudi su se zgledali, šaputali, piljili u tamno odevenog kockara i divili se Laverholdovoj drskosti da izazove takvo ime na pokeraški dvoboj. Oni najsmeliji, primili su to s negodovanjem. Larami je taman postao miran grad, a pojava čuvenog strelca Zapada mogla je samo da mu povрати nekadašnju mračnu slavu! Holidej je jasno čuo da neko izgovara Lombardovo ime i da se dva momka dižu sa svojih stolica i izlaze prema vratima. Dakle, maršal Larami-ja će uskoro stići i podsetiti ga na ono veče! Dok se odvojio od šanka i prišao stolici koju mu je ponudio Laverhold koji je već mešao karte. – Očekivao sam vas – rekao je, pokazujući dva reda retkih, pocrnelih zuba.

– Okuda znate ko sam? – pitao je Dok nehaljno opkoračivši stolicu.

– Video sam vas već – govorio je Laverhold izveštačeno se smeškajući. – U Ebilejnu, Tulisi, Baton Ružu, Santa Fe... ko će se setiti gde sve?

Holidej preseče karte. On je odlično pamtio lica, a Laverhold nije bio u njegovom sećanju, bar ne za istim stolom. – Ja volim igru – najavio je on, ispod oka pretražujući salu. – Od toga se može poseći – primetio je Holidej

i zatražio jednu kartu. – Ne više? – pitao je Loverhold, uzimajući za sebe tri. Kockar i ne pogleda dobijenu kartu. Išao je na nevideno, hladno prihvatajući Loverholdovo licitiranje. – Ubeđen sam da blefirate, Holideje! – trijumfovao je on. – Šta imate da kažete na moj triling kečeva?

– Bedno – uzvratilo je Dok s takvim prezirom da njegovom protivniku pobelesje jagodice. – Dovoljan je običan ful.

Laverhold je promrsio neku kletvu i platio. Tako je počelo. Svi u „Kazinu“ bili su okrenuti prema igračima. Čak je i točenje pića za trenutak prestalo. Dok je, lako zavaljen u stolici, mimo uništavao sve Laverholdove otpore, neosetljiv na njegov repertoar trikova i blefova. Razlika u klasi bila je toliko očigledna da su neki odustali od posmatranja. Samo je Holidej mirno prihvatao igru, jer se nešto nije uklapalo u svemu tome. Običan kockar smelo je izazvao na dvoboj, unapred potpisujući svoju kapitulaciju. Ko se krio iza te, pogrbljene, bolesne prikaze? Lombard! Upravo tog časa ogromna senka pala je na njihov sto, a u salunu je po drugi put tog dana zamro razgovor.

– Igraš li burazeru, ili brojiš paučinu? – prekinuo je Dok Laverholdovo zurenje iznad njegove glave. Osećao je otprilike ko bi to mogao biti, ali se mirno koncentrisao na svoje karte. Pod je zaškrilao pod telesinom maršala Laramija. Zaobišao je sto i naslonio se o zid, fiksirajući Džordžijanca neodređenim pogledom. Ovaj ga ne udostoji nijednim znakom da ga primećuje. Laverhold, vidno nervozan odigrao je taj krug smušeno i početnički. Još uvek ne dižući pogled, kockar je prevaleo preko jezika rečenicu koja je tištala Frenka Lombarda. – Uhapšen sam, šerife?

Laverhold je brzo podelio karte, ali ih kockar ne prihvati. Niko nije mogao da pred-

vidi šta će se desiti i kako će čuveni laramijski šerif postupiti prema legendarnom kockaru... Bili su napregnuti, obojica. Samo, brzina je bila na strani Doka, a zakon na strani šerifa. To je bilo Lombardoovo preimućstvo. Onaj odlučujući trenutak je prošao i kockar se opustio. Podigao je svoje karte i polako ih razgledao. Sada je na šerifa bio red da odgovori.

– Ovo je grad zakona, mister – kazao je glasno da ga svi čuju. – Sve dok igrate pošteno, pod mojom ste zaštitom...

To je bilo, da čovek pukne od smeha! Međutim, Holidej je odmah Lombarda isključio. Znao je da tip kao on neće ništa uraditi pred svedocima. Možda će mu pripremiti za kasnije takvu svinjariju, ali, u salunu nije potezao ništa od neslavne uspomene nedaleko od Šajena. Malo zatim, Frenk Lombard je napustio salun. Lod Laverhold je već bio izgubio tri hiljade dolara. Velika suma za jednog bednika kakav je on bio. Krnčar je uskoro zapalio preostale svetiljke na stubovima.

– Možeš da prestaneš kada hoćeš – dobacio je kockar zajapurenom partneru.

– Ne! – skoro je dreknuo ovaj i zatražio nov špil sa šanka. – Ovaj nije dobar? – upita uzgred Holidej. – Nije – uzvratilo je Laverhold – jer vi stalno dobijate! A ne verujem da će to meni poći za rukom, dok ste vi naoružani...

Hladni pogled čoveka iz Džordžije prešao je preko Laverholdovog lica poput snežne oluje i njemu se brada zatresla. U svakoj drugoj prilici, kockar bi drugačije reagovao. Sada je međutim, pustio da stvari idu svojim tokom. Sve je izgleda, bilo deo druge igre, ne ove koja se odvijala za ovim stolom. – Nikada ne pucam u dobre karte – rekao je potom – već samo u pogane jezike.

Laverhold se preznojavao. Džordžijanac ga je tukao iz partije u partiju, ne dajući mu oka

da otvori. Novac sa Laverholdove strane preseljavao se na Holidejevu u sve većim količinama. Izgledalo je da ga ovaj nemilice rasipa samo da ga se što pre reši. Kada su i trikovi i novac presušili, Lod Laverhold je mogao da odigra još samo jedan potez! Da optuži!

– Nemojte da mi pretite! – odjednom je povikao i svi okolo su se trgli. Čak je i za Džordžijanca ovaj nastup bio malo iznenađenje. – Otkrio sam da varate, Dok, ali to ne znači da mi koltovima možete zapuštiti usta!

Holidej je pokušao da pronikne u razloge ovakvog ponašanja, ali, nije uspevao.

– Pretio mi je! – obratio se Laverhold svima, mlatarajući rukama. – Zato neka mu sav ovaj novac služi na čast!

– O kakvoj časti ti pričaš? – čuo se glas jednog starijeg čoveka sa strane. Neko se nasmejao, ali, Laverhold se nije predavao.

– On je varalica, blefer! – drao se po salunu. – On je u stanju da me...

– Zaveži pacove! – dobacio mu je Dok metalnohladnim glasom i lagano se uspravio. Laverholdova kolena odjednom popustiše i on se zamalo nije skljkao na pod. Nekako se ipak pridržao za ivicu stola i s užasom u očima posmatrao je ledeni odsjaj u Džordžijančevim očima.

– Pretio mi je... – mucao je, ali sada mnogo tiše i neuverljivije. Blistavi Holidejev pogled bio je za bednika prava smrt koja ga steže pod grlom.

– Hoće da puca! – cvileo je Laverhold, iako je bilo očigledno da su kockareve ruke daleko od koltova i prekrštene na grudima.

– Ne prljam ruke ni olovo na gradskom đubrištu – rekao je Dok posmatrajući ga kako se spotiče kraj zida i približava vratima. Vukao se pogrbljen i skupljen, kao da iščekuje odnekud sa strane udarac od koga se neće podići na vreme... Odahnuo je tek kada se

našao napolju, na vazduhu. Tada se zadovoljao iscerio. Znao je dobro, kicoš kao Holidej, neće prljati ruke na takvoj vucibatini kao što je on bio. I to je bilo dobro, inače se ne bi usudio da izgovori svašta. Osim toga... Odjednom ga je neko dograbio za ruku i odvuкао za ugao, prigušujući mu šakom krik straha. Skoro pridavljen, Laverhold je kolutao očima, ali, to je bilo jedino čime je davao znake života. Celo telo mu se paralisalo od straha. Onda je stisak popustio i on se zateturao. Dočekao se na zidu, hvatajući vazduh punim plućima. Zatim je ugledao Lombarda pred sobom.

– Dakle? – pitao je maršal, kada se ovaj malo povratio i smogao snage da govori.

– Uh... Skoro si me ugušio...

– Govori! – nestrpljivo će Lombard, zaklonjen senkom.

– Sve je u redu, Frenk!

– Ne zovi me Frenk – zareža šerif. – Ja sam za tebe maršal. Upamti to.

– U redu... maršale. Sve sam uradio onako kao što si mi rekao...

– Baš sve?

– Sve! Optužio sam ga da vara i da mi preti... Tako si zahtevao? Ali, jedva sam umakao! Kada je počeo da se diže prema meni, mislio sam da mi je odzvonilo.

– To ti verujem – prezrivo mu je dobacio maršal. Grbavko je zakopčavao kaput gledajući Lombardu pravo u oči. – Sada briši! – rekao mu je ovaj posle kraćeg ćutanja.

– Hej – pobuni se Laverhold – a mojih pet stotina dolara?

– Kasnije.

Ali, ovaj se nije lako predavao. – Dao si mi pet hiljada dolara da ih izgubim protiv Holideja i ja sam ih izgubio. Ali, sada hoću obećanu nagradu, pet stotina dolara! Gde su?

Lombard povuče Laverholda još dublje u

senku i raspali mu žestok šamar. Njegova glava odlete u stranu takvom silinom da se činilo da će mu izleteti iz ramena. Šerif Laramija se nije libio da Laverholdu zavrne ruku i postavi ga tako da je mogao čizmom da ga pošalje u blato.

– Tebi novac ne treba – došapnuo mu je hrapavim glasom – budi zadovoljan što si ostao živ protiv kockara.

– Ali, obećao si...

– Šta znači to obećanje bez svedoka? – prodrmio ga je maršal.

– Mislio sam da tvoja reč...

– Moja reč važi za poneke ljude, ali, ne i za bitange kao što si ti! Obavio si svoj deo posla i primi moju zahvalnost. Ništa više.

Laverhold se najzad našao na sopstvenim nogama, podalje od Lombarda. – Ne možeš tek tako sa mnom – zakreštao je, uzmičući.

– Da nećeš da laneš nešto? – upitao je maršal pretećim glasom i ovog ispuni jeza celim telom.

– Ne... ali da znaš, možda mi duguješ više od zahvalnosti.

– Šta to?

Grbavko je oklevao s odgovorom. – I ja znam ponešto o tebi...

Maršal Laramija se ukočio. Ruka mu nesvesno pođe ka opasaču, ali, Laverhold to nije opazio.

– Ne dajem ništa na to – rekao je šerif.

– Ipak znam nešto...

– Neka od tvojih ucena? Ali, to kod mene ne pali...

– Seti se Keneta Kigana... – izustio je najzad Laverhold. Lombard kao da je bio gromom pogoden. Srećom, u tami se njegovo lice nije dobro raspoznavalo, zaklanjao ga je obod šešira a i duboka senka verande.

– Vidiš da znam? – nasmejao se Laverhold, ali bledim neuverljivim osmehom. Izne-

nadna maršalova ćutljivost kasno ga je opomenula. – Ali, ja ću to čuvati kao grob. Kunem se! – zavapio je Laverhold kada je video da mu se Lombard primiće.

– Čutaćeš – muklo mu je potvrdio ovaj – ja ću se za to postarati... – Istog časa ga je mlatnuo revolverskom cevi po temenu, ulubivši mu beli šešir.

*

Kuća Frenka Lombarda nalazila se na kraju grada, ograđena zidom i divljom lozom. Bila je jedna od najlepših u gradu sa terasom na gornjem spratu i velikim stepenicama pred glavnim ulazom. Maršal Laramija je zatekao pogašena svetla u kući. Nalazio se u društvu dvojice meštana, Peta Milera i Rika Harisona. Njegova dvadesetogodišnja kćerka Džesi, međutim, te večeri nije mogla odmah da zaspi. Čula je jasno bat konjskih kopita, zatim glasove pod prozorom. Poznala je očev. Nije bio sam. Htela je da izađe i da mu da do znanja da je budna, ali ju je nešto sprečavalo da to učini. Možda zbog prisustva nepoznatih koje inače otac nije imao običaj da dovlači u svoju kuću. Služavka Betina, nalazila se u sobi do nje. Ona je uveliko sanjala Kelija Rosa, trgovackog pomoćnika kod Mosa Danijelsa. Bila je to najveća trgovinska kuća u Laramiju. Kelij je bio momak nešto stariji od Betine. A ona je imala blizu četrdeset godina... „Divan par“ smejala bi se Džesi, zadirkujući svoju služavku. U početku Lombard se svim silama trudio da kćerku izoluje od beskorisnih ili opasnih poznanstava. Međutim, prolaskom godina, ta namera je popuštala pred devojčinom lepotom i plahovitošću. S obzirom da je kćerku obožavao, Lombard se odupirao njenim prohtevima, više iz navike. Zvali su je „divlja Džesi“. Umela je da se oblači kao muškarac, odlično je jahala, a umela je i da se zaodene nežnim tkaninama i da ženstveno

zrači oko sebe. Momci Laramija pokušali su na sve načine da je se domognu. Ona je, međutim, svakome rekla u oči da joj je zasada jedina ljubav njen otac. To su teško mogli da shvate, upoređujući maršalovu gvozdenu ruku i devojčinu želju da oca prikaže u drukčijem svetlu nego što ga ostali znaju. Jer, Frenk Lombard je bio čovek od zakona, nemilosrdan u obračunima i nezadrživ u sprovođenju svih ostalih. Dok je Larami bio ozloglašen grad, takav šerif bio je pravi Mesija. Kasnije, pomalo je počelo da smeta ljudima koji su živeli od prometa, trgovine, kocke i zabave...

Džesi Lombard, rekosmo, volela je svoga oca i verovala mu na svaku reč. Majku nije pamtila, odgajena je pod grubom ali pokatkad i nežnom muškom rukom. Izrasla je u crvenokosu lepoticu zelenih očiju i tankog struka, lepih oblika i dražesnog hoda. „Divlja Džesi“ bila je cilj mnogih u Laramiju. Svi su želeli da jednom postanu njeni ukrotitelji. Ali su, jedan po jedan odustajali. Često zbog nje, a najčešće zbog maršala. On nije voleo da se mnogo muvaju oko njegove kćerke. Dvojici je porazbijao zube i zapretio da će ih obesiti ako se još jednom približe devojci. Naravno, o tome su morali da čute. Jednostavno su iščezli iz Džesinog života i kao da je više nisu prepoznavali na ulici. Uostalom, bilo joj je osamnaest godina. Vreme je bilo na njenoj strani.

Te noći, šerif je uveo u kuću Pita Milera i Rika Harisona. Bili su to rančeri kojima je maršal mnogo toga progledao kroz prste, uz nadoknadu, naravno. Pratili su ga za Šajen u poteri za Čimbokom i Kamberom. Važili su za grube, odvažne ljude, a Lombardu su bila potrebna dvojica za tu noć. Pit Miler bio je približne visine kao i Harison. Nosio je debeo, postavljen kaput do kolena, i čizme opšivene na vrhu limom. Lice mu je bilo preplavljeno

sitnim ožiljcima od bubuljica, upalo, duboko usađenih očiju i snažne vilice.

Harison, prosed i nešto krupniji, nosio je preko leđa običan kaput, ali, ispod njega nalazio se debeo džemper i šal obmotan oko vrata. Na suncem opaljenom licu padale su u oči nežne, skoro ženske crte lica: mekane usne, mali nos i krupne, plave oči sa naglašenim podočnjacima i borama u uglovima.

Ušli su tiho. Vrata devojčine sobe bila su odškrinuta, ali, Lombard to nije video od zaveses namaknute na ulazu. Bio je siguran da su zatvorena i da kćerka uveliko spava u to doba. Zidni sat je otkucao deset sati.

– On je još u sali za kartanje – obavestio je Lombard svoje pratiocce, prinoseći šibicu lampi na stolu.

– Utoliko bolje – rekao je Harison jačim glasom. Na to ga Miler upozori stavljajući prst na usta.

– Spava li? – tiho se prenue Harison, osvrćući se oko sebe. Lombard klimnu glavom. Džesi je stigla do vrata i prislonila uvo na otvor. Ni sama nije mogla sebe da shvati. Šta se nje ticao razgovor muškaraca? Otac ju je učio da se u to ne meša. A evo, sada je nešto vuče da ostane na tom mestu, budna, načuljenih ušiju.

Maršal je iz malog omarica izvukao bocu i stavio na sto tri čaše.

– Noćas ću ga strpati u ćeliju, a sutra će videti – zadovoljno je rekao. Kraj vrata, Džesi je pretrnula. Kakve su to reči? O čemu se radi? Više nije ni pomišljala na postelju.

– Leš je već u sobi – razglabao je Miler. – Ne izgleda baš zabavno.

– Polako – utišavao ga je Lombard. – Ostaje onako kako smo se dogovorili. Miler će izazvati pucnjavu, a kada Holidej uđe u sobu pojavljujemo se i zatičemo ga kraj leša. To je

dovoljan razlog da sutra bude obešen po zakonu.

– Dobro si to smislio, Frenk – dobacio je Harison. – U tvoje zdravlje!

Čaše kucnuše. U svojoj sobi, devojka je shvatila samo jedno: njen otac je u dosluhu sa dvojicom prijatelja, i priprema nekome nezastužena vešala! Njen otac! Odjednom joj pade na pamet da upadne u susednu prostoriju i zapita ga otvoreno šta to priprema. Međutim, ipak je odustala. To nije bio njen otac. Otac je svakako znao šta radi.

– Kako si stigao da ubiješ... – javio se Miler, ali ga Lombardov glas preseče besno. – Umukni!

– Ja mu ne bih dao više da pije – predložio je Harison. – U mraku može slučajno da pogodi kockara...

– Onda ćemo obesiti njega! – zaključio je Lombard uz ciničan osmeh, što je Harison prihvatio. Miler je međutim odmah odložio čašu. – Čuo sam neki šum! – tiho je rekao usajući sa stolice.

– Gde? – uozbiljio se Lombard. Miler je pokazao prema devojčinoj sobi.

Frenk Lombard je hitro priskočio vratima u trenutku kada se Džesi uvlačila u krevet. Maršal Laramija mogao je samo da zatekne mrak, tišinu i ujednačeno disanje svoje kćerke. Zadovoljno je pritvorio vrata i priključio se svojim sagovornicima.

Ali, za devojkicu više nije bilo sna. Ustala je i počela da se oblači. Onda je klonula na postelju, neodlučna. Šta da učini? Tamo, u susednoj sobi spremala se zavera protiv nekoga i u njoj je glavnu reč vodio njen otac. Dakle, čovek koga je volela i u čije je poimanje zakona slepo verovala, spremao se sada da ga izigra. Škripa ulaznih vrata trglja je devojkicu iz razmišljanja. Pritrčala je prozoru i razmakla

zavese. Tri jahača već su napuštala kapiju, da bi se u glavnoj ulici stopili sa tamom.

★

Dok Holidej se još uvek nalazio za kockarskim stolom, ali se ništa posebno nije dešavalo. U jednom času je pomislio da je počeo da uobražava. Stolovi oko njega su počeli da se prazne. Niko nije smeo da sedne preko puta njega, niti je on to želeo. Redao je karte za svoj račun, ispijajući brendi.

Glas o dolasku čuvenog kockara u Larami i njegova partija u „Kazinu“ brzo se proširila po gradu. Sada je on bio prava kuga za varalice na kartama i mirne građane koji su put od kuće do viskija prolazili po nekoliko puta dnevno i zamišljali da žive odlično.

Džordžijanac je najzad ostao sam u sali. Pogledao je svoj džepni sat. Pola sata do ponoći. U susednoj prostoriji hotela „Kolorado“ bilo je bučnije. Tamo se odvijao program na podijumu, muzika je dopirala do stepeništa za sprat. Lepa igračica Pegi Pedžet spuštala se odozgo, stepenik po stepenik, zakoračila bi na podijum i zaigrala uz gromoglasnu klavirsku pratnju. Time je „Kolorado“ započeo novu stranicu u Laramiju, izazivajući na neki način šerifa Frenka Lombarda. Pegi Pedžet je stigla samo dan pre toga, na poziv vlasnika Džima Rasela. Dodela je još dve prijateljice i nesebično je laramijskim momcima i muževima otkrivala svoje duge, lepe noge u svakom raskoraku. Hotel je bio dupke pun te večeri. Do kasno u noć, ostali su slobodni momci i besposličari. Međutim, svi su plaćali piće, pa Rasel nije imao razloga da prekida program i proglasi fajront. Jedino ga je brinula činjenica što maršal još nije zavirio unutra, iako je sigurno bio obavešten o ovome.

Pegi Pedžet je bila raskošna plavuša, bele puti i skladne građe. Nosila je omamljiv dekolte i haljinu ukrašenu nojevim perjem i

pozlaćenim šljokicama. Duga kosa bila joj je smotana u visoku punđu. Imala je samo iskošene plave oči i blistave zube s kojima se obilato služila dok je pjevušila i smejala se pred oduševljenim gostima.

Džim Rasel, vlasnik, pročelavi šezdesetogodišnjak, glatko izbrijanog lica i sa dosta sala na sebi, zadovoljno je posmatrao igru Pegi Pedžet. Istovremeno, zabrinuto je bacao pogled na ulazna vrata, u iščekivanju maršala. Lombard je mogao svakog časa da uleti, opali u vazduh i proglasi ovu vrstu zabave vredanjem javnog morala i zabrani dalji rad. Mogao je... ali, te noći nije imao vremena da i o tome razbija glavu. Prethodno je sa Harisonom uneo u Holidejevu sobu mrtvog Loda Laverholda, dok je Miller odvuкао Džima Rasela na drugi kraj, zagovarajući ga kojekakvim besmislicama. Laverhold je platio životom svoj dugi jezik. Ako je imao kakvu tajnu u vezi šerifa, morao je da čuti. Ovako, potpisao je sebi smrtnu presudu i trebalo je da posluži kao mamac.

Za Džordžijanca!

Pet Miller je već čitav sat čekao u dnu hodnika, zaklonjen zavesom. Kada kockar bude otvarao vrata svoje sobe, on će pripucati i odmah klisnuti kroz sporedno stepenište. Lombard je računao da će Holidej stići da opali samo jedan metak, tačno onoliko koliko se nalazilo u telu Loda Laverholda... Zatim, Džordžijanac ulazi u svoju sobu i zatiče mrtvog svog današnjeg partnera. I dok mu se javljaju prve sumnje, Lombard i Harison će već biti na ulazu s otkočenim revolverima. Dok Holidej će biti uhapšen i okrivljen za ubistvo. Postoje svedoci koji će potvrditi da je pretio svom partneru da će ga ubiti zato što je ovaj otkrio da ga kockar vara.

I, ujutru će ga odvesti na vešala!

Njega, čuvenog strelca, živu legendu Zapada, Doka Holideja!

Millerov pucanj biće signal za Lombarda i Harisona koji su se motali oko hotela uvučeni u senku verande. Lombard je računao i na kockarev otpor, međutim, u tom slučaju, on će ga ubiti pod opravdanjem da je hteo da se brani vatrenim oružjem protiv zakona.

Ali, on je više voleo da ga vidi obešenog. Brza smrt za slavnog kockara nije mogla da zadovolji ranjeni ponos Frenka Lombarda.

Iz velike sale ponovo se začuo oduševljeni pljesak, čim je prestala klavirska muzika i Pegi Pedžet sišla da predahne.

U kockarskoj sali, Holidej je odgurnuo stolicu ispod sebe. Stavio je špil karata u džep kaputa i krenuo prema sobama. A da bi došao do njih, morao je da prođe kroz bučnu prostoriju i sretne Pegi. Sala za zabavu bila je utonula u pravu duvansku maglu i samo najbliža lica mogla su se razaznati. Udaljeni stolovi izgledali su kao zavesom pregrađeni među sobom. Pegi Pedžet je sišla sa podijuma prema šanku, praćena zadivljenim pogledima. Haljina je imala sa strane veliki razrez i pri hodu je otkrivala nogu, uvučenu u crnu, mrežastu čarapu.

– Prokletstvo! – uzviknuo je jedan delija kada je namirisana pevačica prošla pored nje – i pružio ruku da je dohvati. – Hajde, sedni za sto, ne pitam koliko će da me košta! – Velika, maljava ruka dohvatila je devojkicu i grubo je povukla sebi.

Džim Rasel je s negodovanjem prišao na-pasniku.

– Pusti me, budalo – odbrusila je devojkica pijanom siledžiji.

– Neću – rekao je ovaj i zacerekao se. Iza njegovih leđa čuo se pljesak i odobravanje. Momak je bio za glavu viši od Pegi. Imao je široka ramena i bivolji vrat, pljosnato lice sa

sitnim, duboko usađenim očima. Šepurio se po sali samo u košulji jarkocrvene boje, razdrijenih grudi i nabreklih vena po rukama.

– Ja sam Klej Lobek – predstavljao se, ne ispuštajući Peginu mišicu, koja je počela ozbiljno da crveni pod njegovim stiskom. – Nisu ti pričali o meni?

Vlasnik hotela Džim Rasel stigao je do stola i počeo da interveniše. Međutim, mogao je samo da se obesi o Lobekovu ruku, ništa više.

– Ostavi je na miru! – povikao je modar u licu od srdžbe. U sebi je zažalio što nije pored Pegi, angažovao i dva čuvara reda, jer lepa pevačica bila je mamac za nevolje.

– Skloni se, stari! – odbacio ga je Lobek kratkim trzajem. – Nisi valjda dadilja ovoj dami?

– Ti si pijan! – tvrdio je vlasnik, očekujući pomoć sa strane, ali, pozni gosti bili su i suviše naliveni viskijem da bi propustili jednu ovakvu scenu.

– Jesam – nije poricao Lobek, privlačeći Pegi sve bliže. – Dama je za zabavu, zar ne, matori? Ili si je možda doveo ovamo samo da naparimo oči? – On je žestoko odgurnuo Rasela u stranu. Vlasnik hotela pao je na jedan sto, oborivši staklariju preko sebe. Devojka se svim silama trudila da ne pusti glasa od sebe, iako je Lobekov stisak bio životinjski. Klej Lobek, kovač iz Laramija, važio je za opakog sugrađanina kada je trezan. A kada je bio pijan, što se istina retko dešavalo, imao je stotinu „bubica“ s kojima je jedva Frenk Lombard izlazio na kraj. Te noći, kao da je naslutio da maršala nema u blizini. A Peg Pedžet mu se, tako, učinila poput anđela koji je sišao sa nebeskih visina na Divlji zapad i kraj nje ga potražio utočište...

– U pakao! – dreknuo je i ispravio se još više. Svi su odmah začutili. – Ova cura će biti sa mnom. Ima li neko nešto protiv?

Svi su ćutali.

– Ima? Nema? – pitao je ponovo Lobek, sa prizvukom ironije u glasu. Tako nešto je i očekivao. Svi su ga se plašili. Zato se cerekao pobedonosno i zaključio. – Dakle, nema!

– Ko to kaže? – odjeknuo je sa strane hladan, metalni glas.

Klej Lobek se zgrčio, kao da je pogođen u želudac. Ko se usudio da mu protivureči? U tišini koja je potom nastala, lepo se čulo škrpanje kostiju dok se Lobekovo telo okretalo prema glasu.

Pegi Pedžet je zaboravila na svoj bol. Oči su joj se raširile i nešto kao smešak je zatitralo u uglovima njenih usana.

– Ko se to javio? – pitao je Lobek, mada je jasno video stranca u tamnom odelu, sa palčevima zadenutim za opasač.

– Zašto pitaš kada znaš? – odazvao se Holidej, miran kao glečer.

Kovač iz Laramija se nasmejavao, prvo tiho, a zatim sve glasnije. Onda je ispružio ruku prema kockaru.

– Pogledajte! – obratio se prisutnima. – Kakav kicoš! Otkuda se stvorio ovde, znate li? Da ga nisu iskopali iz nekog starog groba?

Ljudi su ćutali. Klej Lobek nije znao ni slutio koga ima pred sobom. Oni koji su znali, nisu mogli da mu došapnu. Bilo je kasno. A možda su verovali da će Lobek biti u stanju da učini nešto više...

– Ta dama je sa mnom – dobacio je Džordžijanac i krenuo napred. Lobek je privukao devojku iza sebe, isprečivši se pred kockarem kao zid.

– Ne bih rekao – prošiktao je, suživši zenice. – Ona je moj gost, moj!

Pegina ruka počela je da trne. Oko mišice se stvarao modar prsten i Holidej je to primećio.

– Skloni ruku sa nje! – oštro je naredio. Međutim, Lobek nije davao na to ni centa.

– Ne dolazi u obzir, kicošu! – odgovorio je i pojačao stisak. Kockar je kročio dva koraka napred. Sjaj njegovih ledenoplavih očiju otreznio je Kleja Lobeka za tili čas.

– Ne prilazi više! – viknuo je i zauzeo borbeni stav. Ruka mu je kliznula niz bok prema koltu. Holidej je stao i malo otklonio krajeve svog dugog crnog kaputa. „Linkoln“ sa niklovanim cevima i drškama ukrašenim slonovačom blesnuli su pri oskudnoj svetlosti kao sunčevi odsjaj na čeliku. Nalazili su se jedan prema drugom, običan kovač prema fantomskom strelcu. Sudbina je opasno iskušavala Kleja Lobeka. I onda, kao da je osetio svoj kraj. Zato mu se lice razvuklo u prezriv osmeh. Otkopčao je opasač i pustio ga da mu padne na pod, uz čizme. Tek tada je pustio Pegi Pedžet od sebe. Pevačica se zateturala i Džim Rasel je već bio tu da je prihvati. Očima je dao znak barmenu da naliže do pola čašu sa viskijem.

– Pridi! – pozvao je Lobek Džordžijanca, mahnuvši mu svojom divovskom šakom. I na svoje najveće iznenađenje, on je shvatio da mu se čovek u crnom mirno približava! Prokletstvo! Skupio je prste u pesnice veličine dečje glave i počeo da se njiše. Kockar je dolazio kao avet. Klej Lobek je sve manje bio siguran u sebe, ali se uzdao u svoj prvi udarac. Od njega se retko ko dizao pre nekoliko minuta. Prostor oko njih bio je brzo ispražnjen. Velika, maljava kovačeva ruka uputila se prema Holideju poput drvenog malja! Brzina kojom se spuštala bila je zadivljujuća. Ali, brzina kojom se Holidej poslužio da izbegne taj nemilosrdni dodir, bila je upravo neverovatna!

Kockar se iskrenuo gornjim delom tela i pesnica je prohujala pored njega u prazno... Klej Lobek se zateturao. Uspeo je da se zadrži

na nogama kada ga je stigao oštar udarac ivicom dlana, po kičmi. Kovač je jeknuo, ispravljajući se. Izgledalo je da ovaj potez nije ni osetio. Divlji sjaj u očima opomenuo je Holideja da borba mora biti kratka i bez ustupka. Zato je, ne sačekavši novi Lobekov napad uputio brzi kroše po desnoj strani, usmerivši odmah sledeći udarac u pleksus. Lobek je samo malo zastenjao. Holidej nije bio stvoren za salunsku tuču. On je nadasve bio kockar i revolveraš. Prste je morao da čuva, kako bi preživeo među banditima, lopovima, varalicama i ubicama. Zato je ponovo prešao u ofanzivu, naglo je ispružio noge i vrhom čizme pogodio Lobeka u cevanicu. Kovač je jauknuo i sagnuo se mahinalno, da se uhvati za bolno mesto. Onda je pao!

Niko nije mogao sa sigurnošću da se zakune kako je Džordžijanac sve to izveo, rukom ili...? Bilo je munjevito!

U stvari, dok se Lobek saginjao, kockar je hitro izvukao kolt, odalamio siledžiju drškom po glavi i vratio oružje na mesto, takvom brzinom da je izgledalo da je kovač pao od udarca šake! Oskuo je da leži, kao pogođeni grizli.

Pegi Pedžet je trljala svoju mišicu i osmeivala se. Bio je to znak klaviristi da nastavi s muzikom tamo gde je bila prekinuta. Dva gosta su uhvatila za ruke Kleja Lobeka i izvukla ga napolje. Kockar se uputio prema stepenicama. Međutim, Pegi Pedžet već je bila kraj njega. Oslonila se na ogradu rukama, stavivši bradu na njih. Iskrice izazova blesnule su u uglovima njenih očiju. – Halo, Dok!

– Halo... Pegi.

– Nismo se odavno videli! – procvrkutala je devojkica, s nekim odjekom tuge u glasu. – Od Ebilejna, zar ne?

– Može biti – rekao je Holidej, s jednom nogom na prvom stepeniku. – Izgleda da je to bi-

lo pre jedne večnosti – uzdahnula je Pegi. Nisam stigla onda ništa da ti kažem...

Samo sam pratio tvoj program.

– Samo? – razočarano je uzviknula pevačica. A onda se ponovo nasmejala. – Meni se činilo da ti se sviđam?

– Mucgima si se sviđala – rekao je Dok.

– A tebi?

– Umoran sam – izbegao je odgovor. – Doći ću možda sutra da te slušam.

– Sutra nećeš biti tu – rekla je ozbiljno. Kao da mu je čitala misli. – Ponudi me jednim pićem?

– Brendi?

– Naravno, znam da to piješ.

Džim Rasel je čuo odlomak poslednjeg razgovora i lično je otišao za šank da donese bocu. Kockar nije imao želju da sedne, a i Pegi je to razumela. Podigla je malo čašu u znak pozdrava i srknuli su po gutljaj.

– Imam sobu broj osam – rekla je tiho. Ali, Džordžijanac se pravio da ne čuje. Pegi je neko vreme čekala odgovor, ali, kako on nije dolazio, ispila je svoje piće naiskap i protresla glavom, praveći smešnu grimasu pri tom.

– Izgleda da ću se napiti noćas – procedila je, oborenog pogleda. – Koji je broj tvoje sobe?

– Rekla sam ti već da sam umoran – odbio je kockar, ali, bez oštine u glasu. Bilo je to blago, prijateljsko odbijanje.

– Broj dva?

– Izgleda da sve znaš – dobacio je kockar. – Pogledaj ove ljude okolo. Ne pomišljaju da idu kućama. Svi čekaju na tebe.

– Briga me! – ljutito je odmahнула rukom. – Htela sam nešto drugo da ti kažem... Soba broj dva? Mislim da je to ta soba... – Devojčino lice je odjednom postalo ozbiljno, a očima prelete senka.

– Hajde, Pegi! – počeli su sa raznih strana

da padaju povici. – Zapevaj! Dosta nam je viskija, hoćemo tebe! Požuri!

Džordžijanac je lagano izvukao cigaretu iz svoje pozlaćene tabakere, ne osvrćući se na glasove oko sebe. – Šta nije u redu sa tom sobom? – pitao je namerno, kresnuvši palidrvce o lakom premazanu ogradu stepeništa.

– Videla sam neke ljude gore...

– U sobi?

– Mislim... Muvali su se tu, nisam želela da me vide, ali, bilo je to pred tvojom sobom.

– Nisi prepoznala nikoga?

Ona odmahnu glavom. – Ne... Ali, bila su dvojica. Posle su otišli iza zavesu u dnu hodnika i odatle se više nisu vratili. Šta se dešava?

Kockar sleže ramenima. – Ne znam – priznade – ali, saznaću uskoro. – I on zakorači stepeništem.

– Čuvaj se! – dobacila mu je, dotakavši svojim malim dlanom njegov rukav. On klimnu glavom. – Hvala, Pegi!

Koraćao je lagano. Kolutovi dima razvejavali su se iznad njegovog šešira, a fini miris duvana dopro je čak do Pita Milera, koji je čekao skriven iza zavesu na kraju hodnika. Holidej je najzad, nailazio pred njegov nišan! Znao je da su Harison i Lombard napolju, spremni da krenu u akciju čim se oglasi njegov pucanj. Sve je trebalo da teče po šerifovom planu. Trebalo je... Ali, nije! Kockar je zastao pred vratima svoje sobe, osluškujući šumove. Međutim, nije uočio ništa sumnjivo iznutra. Odakle je mogla da vreba opasnost? Zavesa? Da... kao da se pomakla! U magnovenju je to pomislio i posegao za oružjem. Međutim, Pit Miler bio je u boljem položaju i u vremen-skom preimućstvu. Opalio je prema Holideju, a onda se sklonio iza zavesu i jurnuo prema sporednom stepeništu, na koje su vodila mala

vratanca izduženog oblika. U tom je i Džordžijanac uputio svoj „odgovor”. Njihanje zaveses odalo je Milerovo kretanje. Vrelo olovo najboljeg strelca Zapada, tupo se zarilo u telo čoveka u zasedi. Samo je jedan hitac ispalio Holidej, baš onako kako je Frenk Lombard predvideo. Ali, jedno su izgubili iz vida, kockar je mogao da pronađe svoj cilj... I našao ga je! Zrno je pogodilo Pita Milera u vrat. Pogodeni lupež je iskolačio oči, osećajući da mu tlo izmiče pod nogama. Pokušao je rukom da se dohvati nečega i ostane uspravan, ali mu se sve izmicalo... Skliznuo je niz zavesu i sklupčao se na podu, pred samim vratancima koje bi ga, za delić sekunde, odvele napolje u život. Za to vreme, Lombard i Harison su uleteli u hotel, s izvučenim koltovima. Ni oni nisu računali da će unutra biti toliko sveta u to prazno doba. Džim Rasel je prebledeo, misleći da će šerifovo izobličeno lice biti upućeno ka njemu. Međutim, ovaj ga nije ni okrznuo pogledom. Klavir je umukao i kroz stravičnu tišinu nastalu posle pucnjave na spratu i upada čuvara zakona, čuo se samo teški bat čizama dvojice došljaka. Oštar noćni vazduh ušao je za njim i kao hladan jezik olizao oznojena i zagrejana čela gostiju u „Koloradu”.

– Odakle se pucalo? – pitao je Lombard, praveći se da je sve slučajno čuo. Jedan od gostiju mu pokaza rukom na sprat. Harison je krenuo za maršalom, preskačući po tri stepenika. Nekoliko najradoznalijih polete za obojicom.

Bleda, Pegi Pedžet je grčevito stezala ogradu, nadajući se da odozgo neće izneti mrtvo telo Doka Holideja. Frenk Lombard je samo časak zastao pred kockarevom sobom, a onda je zamahnuo nogom. Vrata su odskočila i maršal je, ne čekajući da se ona vrata natrag, upao u sobu. – Predaj se, Holideje!

Svi su čuli taj povik. Rik Harison je pratio

Lombarda, ali, na njihovo iznenađenje unutra se nije nalazio kockar! Samo je na sredini sobe ležalo opruženo telo Loda Laverholda, onako kako su ga oni ostavili nedavno.

– Sto mu... – promrmljao je Harison i osetio da mu se ledeni žmarci penju uz kičmu. Lombard još nije shvatio. Hteo je da zaviri u sve ćoškoves sobes, ne bi li odnekud izvukao prokletog kockara i postavio ga pred ljude, pokazujući prstom na njega. Taj je ubica! Ali, iza njih je odjeknuo hladan, jasan glas i poput hiljade zvona zazvonio u njihovim mozgovima. – Mene ste spomenuli, gospodo?

Lombard se okrenuo kao zver. Dok Holidej je stajao na ulazu, iako oslonjen na dovratak, nedvosmisleno ironičan i neuhvatljiv. A iza njega, opet, gomila gostiju na vrhu stepeništa, bez daha je pratila ceo prizor.

Budale, pomislio je maršal u sebi, osetivši želju da ih sve redom pohapsi i ugura u jednu ćeliju dok se ne uguše!

– Vi ste pucali, Holideje? – upitao je maršal bez okolišenja.

– Jesam – priznao je Džordžijanac na Lombardovo iznenađenje.

– Priznajete? – prosiktao je maršal i progurao se ispred Harisona. – Našli smo mrtvog čoveka u vašoj sobi. Vi ste ga ubili!

– Koješta, šerife! – odmahnuo je kockar glavom, kao da odbija najobičniju glupost od sebe. – Zašto bih ja to uradio?

– Kockali ste se – brzo je izgovarao Lombard. – Imam svedoke koji će potvrditi da ste mu pretili u „Kazinu”...

– To nije razlog da umre jedan čovek – uzvratio je Dok gledajući maršala pravo u oči. – Ili da se obes...

Lombard se namrštio. – Dajte mi vaš revolver – naredio je.

Dok je za trenutak oklevao, međutim, Lombard je u Laramiju bio zakon, a on je samo

običan kockar. Pružio mu je levi kolt. Maršal je pogledao doboš, bio je pun. – Dajte mi drugi – naredio je ponovo.

– Kada mi vratite taj – opomenuo ga je Holidej čvrstim glasom. Lombard nije imao kud. Tek kada je vratio jedan „linkoln” u futrolu, kockar mu je pružio svoj desni kolt.

– Ovde nedostaje jedan metak! – uzviknuo je Lombard trijumfalno. To je bio znak da Harison pregleda Laverholdovo telo, što je on učinio i uzviknuo. – Ovaj je ubijen jednim metkom!

Maršal se pobedonosno cerio. – Sve se slaže, Holideje! – rekao je. – Laverhold je pogođen jednim zrnom... onim koji nedostaje u vašem revolveru! Zašto ste ga ubili?

– Nemoguće, šerife! – javio se Holidej, ne uzbuđujući se.

– Ne pokušavajte da se pravdate – zapretio je maršal.

– Ni najmanje – uveravao ga je ovaj hladno, kao da uz čašicu pića raspravlja o vremenu pred žetvu – ali je nemoguće da je jedno mije zrno pogodilo dva čoveka na različitim stranama!

Lombard se zagrcnu. – Šta...?

– Ja u šobu nisam ni kročio pre vas – nastavio je mirno kockar – a pred vratima sam imao razgovor sa jednim tipom iza zaveses...

Šerif i Rik Harison brzo su izmenjali poglede.

– O čemu to pričate, do đavola! – procedio je Lombard, psujući u sebi Milerovu nesmotrenost. Dva čoveka su se izdvojila iz gomile i pohitala na označenu stranu. Lombard je pogledom ubijao Holideja, a ovaj mu je uzvraćao ironijom u uglovima svojih usana.

– Osim toga – nastavio je kockar – neki vaš lekar, bilo koji, lako će ustanoviti razliku. Ovaj leš u sobi, kladim se, mnogo je hladniji od onoga iza zaveses...

To je moralo da bude tačno, ali se nije uklapalo u Lombardove planove. Maršal Laramija je znao da je izgubio igru, ali ne i čitav rat! Nije smeo da dozvoli da dođe doktor i bilo šta natukne na njegovu štetu.

– Razilazite se svi! – povikao je prema ljudima. – Sve neka ostane na svome mestu, dok istraga ne počne... Razilazite se!

Ljudi su gundajući zastrugali čizmama po stepeništu. Ona dvojica, dovukli su mrtvog Pita Milera i stavili ga pred šerifa. Ovaj ga je pogledao sa gađenjem. Uostalom, možda je i bolje tako. Mrtva usta ne govore.

– A vi – obratio se kockaru – napustite Larami u roku od pola sata. Jasno?

– Sa zadovoljstvom, šerife – prihvatio je Holidej. Onda je pružio ruku. – Moj revolver – opomenuo je Lombarda.

Ovaj mu besno stavi kolt u šake i okrenu mu leđa.

Džim Rasel je otpustio klaviristu i rukama davao znake gostima da se razidu. Praćen Rikom Harisonom, Lombard je izašao napolje da se izduva i izbesni.

– Propalo je – mrmljao je Harison, ne znajući šta drugo da kaže.

– Propalo? – iscerio se Lombard, prekrstivši ruke na grudima. – Ko to kaže?

Harison ga je gledao s nerazumevanjem. – Pa... Očigledno mu ne možemo ništa pred ljudima, s obzirom da je Miler...

Ali, Lombard ga nije ni slušao. – Dao sam mu pola sata – kazao je. – A za tih pola sata se svašta može dogoditi u Laramiju...

*

I dogodilo se...

Džesi Lombard, kćerka maršala Laramija, obučena, i pritegnuta debelim toplim ogrtačem, pošla je tragom oca, ne bi li ga sprečila da napravi kakvu glupost u društvu dvojice pokvarenjaka koji su ga pratili. Koliko je

mogla da shvati iz onog malopredašnjeg razgovora u susednoj sobi, trebalo je da obesi jednog čoveka, ni krivog ni dužnog. Jednostavno, namestili su mu da bude kriv i da, nije znala zbog čega, bude na drugom kraju konopca. A glavnu reč, vodio je njen otac. Njen otac! To nije mogla da shvati. Otac, koga su u Laramiju kovali u zvezde i uzimali samo za dobar primer! Sada je bio nagovoren, ili prisiljen da učini neku prljavu stvar. Morala je da ga spreči, dok ne bude kasno. Trčala je ulicom, ne obazirući se na vazduh koji je sekao lice. Obuzeta svojim mislima i željom da pronade oca, „divlja Džesi“ nije primetila jednog jahača na svome putu. Tek kada je skoro naletela na konja u senci, trгла se preplašeno i ustuknula.

Svetlost iz hotela „Kolorado“ pala je na jahačevo lice kada je malo izašao iz tame i devojčine oči se raširiše od užasa. Bilo je to lice kao iz pakla iznešeno! Oguljeno, modro, preplavljeno ožiljcima, s jednim zatvorenim okom, dok se drugo, zdravo, upijalo u devojku kao lepljivo blato.

– Ne... – prošaputala je ona, podižući ruku. Čak i za devojku njenog kova i srčanosti, susret s unakaženim licem Gasa Čimboka prevazilazio je granice.

Gas Čimbok je pukom slučajnošću ujahao u Larami baš u trenutku kada je njegova žrtva trčala pustom ulicom u potrazi za Frenkom Lombardom. Džesi je pokušala da se provuče pored jahača, ali je Gas samo malo trgnuo uzde i životinja pod njim je zagrabila put prebledeloj devojci.

– Tako lepo dete – primetio je Gas hrpavim glasom – ne bi smelo da luta samo u ovo doba?

– Sklonite se – uzviknula je ona, već pribranije. Čimbok nije želeo da se njegov

dolazak pročuje. Niti da izaziva napolje radoznalce iz hotela.

– Ne bojte se – umirivao je devojku najbolje što je umeo – ne obraćajte pažnju na moje lice. Ništa vam neću.

Ona je ponovo htela da krene, a on je ponovo naterao konja ispred nje.

– Samo jedno pitanje – tiho je dobacio. Samo da mi pokažete jednu kuću...

– Kakvu kuću?

– Šerifovu... Gde se nalazi?

Džesi Lombard se trže. Još jedan lupež se raspituje za očevu kuću? Kakav je to karavan protuva poveo za sobom njen otac te noći?

– Zašto će vam šerif? – pitala je, trudeći se da ga ne gleda u lice, već negde mimo njega.

– Treba da mu prenesem neke pozdrave – lagao je Čimbok.

– Od koga?

Jahač se odjednom ukoči. – Tebe se to ne tiče, curo – zareža on i ponovo okrete konja na nju. – Samo mi pokaži kuću. Treba mi šerif lično.

– Tata nije tamo... – izreče se ona i kasno zapuši rukom usta. Gas Čimbok je sporo shvatao da mu je ptičica sama uletela u naručje. A zatim mu se usta razvukoše u satanski osmeh. – Ti si Lombardova kćerka, a? – pitao je zaželevši da to još jednom čuje.

– Jesam – prkosno je zabacila glavu devojka. – A sada me pustite da prođem, ili ću vikati!

Čimbok se osvrnuo oko sebe. U hladnoj noći pusta ulica činila je tamu još hladnijom i ledenijom. Trebalo je samo da se sagne i pokupi svoj „plen“.

Džesi Lombard nije ni sanjala šta bi joj se moglo desiti usred grada čiji je zakon njen otac, nedaleko od hotela „Kolorado“, čija su svetla padala preko ulice.

– Hajdemo, lepojko! – pozvao ju je lupež i

munjevito se nagnuo sa sedla prema njoj. Istog trena, Džesi se našla prebačena preko konja, pritisnuta Čimbokovom šakom. Iznenadenje je trajalo kratko. Prisebna devojkica je kriknula iz sveg glasa i taj zvuk odbio se o zidove kuća preko ulice, vratio se nazad i ispunio noć. Gas Čimbok je nameravao da je odmah veže, ali sada više nije imao vremena.

Vrata na „Koloradu“ su se otvorila i na njima se pojavio Dok Holidej!

*

Kockar je odložio odlazak u sobu. Više mu se nije spavalo. Pegi Pedžet je pokušavala da uhvati njegov pogled, ali, Holidej nije želeo da iskazuje svoja osećanja, čak ni onda kada su to drugi zasluživali. A devojkica, poznanica iz Ebilejna, zaslužila je da joj bude zahvalna. Njena opomena je stigla u pravi čas. Kockar je izbegao podmukli hitac i Lombardovu klopku. Maršal Laramija stajao je kraj izlaza i merio minute. Njegov pogled je bio upadljivo uperen u zidni časovnik i svi su unutra znali da Holideju ističe vreme opstanka u gradu. U drugom prilikama, Holidej bi se možda i oglušio o jedan ovakav zahtev. Međutim, nije želeo da izaziva ionako nezgodnu narav Frenka Lombarda, u hotelu gde je Pegi Pedžet zarađivala svoj hleb. Izašao je napolje u času kada se ulicom rasprostro prestravljen ženski krik. Kockar se mahinalno povukao prema zidu. U polutami je primetio komešanje, a onda čuo trzanje konja. Krik se dobro čuo i u sali. Maršal Frenk Lombard izleteo je napolje, praćen Rikom Harisonom. Prelazak iz svetla u mrak, za časak je zaslepio čuvara zakona. Da li je maršalova značka blesnula pri svetlu, ili je panika zahvatila Gasa Čimboka, tek, on je istrkao svoj veliki kolt i ispalio prema ljudima na ulazu, nekoliko hitaca. Učinio je to prilično nespretno. Zrna su prohujala mimo Lombarda i Harisona i uletela iznad pokretnih vra-

ta u salu. Odgovorio je Džordžijanac vatrom iz svojih „linkolna“. Međutim, Gas Čimbok je već nestajao u noći, odnoseći sa sobom novi krik Džesi Lombard.

– Ko je to, do đavola...? – promrmljao je maršal, besan na samoga sebe što je dozvolio da Holidej pre njega uzvrat nepoznatom. – Neka žena? – pitao je Harison. – Ne shvatam – mrmljao je Lombard dalje.

Džordžijanac je napunio svoje doboše i vratio koltove natrag. Tišina je ponovo prekrila ulicu i sve je ličilo na ružan san...

Međutim, te noći su se dešavale mnoge stvari, nepredviđeno gorke i tragične. Pucnji su umukli i na ulazu se bojažljivo motreći okolo, pojavio jedan čovek. Prešao je pogledom preko Harisona i Lombarda, a zatim se zaustavio na senci koja je označavala kockarevu figuru.

– Mister Holidej? – pozvao je čovek tihim glasom, kao da se plašio da nekoga ne probudi. Holidej je izašao na svetlo. Čovek je pokazao rukom unutra.

– Pegi... – rekao je. – Zove vas...

– Šta se desilo, čoveče? – trgao se Dok, predosećajući nevolju.

– Jedan metak je zalutao, valjda... – slegnuo je čovek ramenima, uzmičući u stranu da proputi kockara. Lombard je pošao za njim.

Holidej je prokrio put kroz okupljenu gomilu. Stavljena preko jednog stola, ležala je Peg Pedžet, okrvavljenih grudi. Crvena tečnost rascvetavala se na njenim lepicima, oblim grudima u svet smrti. Ljudi su stajali nemi okolo, ne znajući kako da joj pomognu. U stvari, pomoći više nije bilo. Kockar joj je prišao i nežno uzeo njenu glavu u svoje ruke. Ona je otvorila oči i nešto kao magla, ispuni- lo joj je kapke.

– Ne boli – prošaputala je. – Ništa to nije...

– Malo si samo umorna, Pegi – odazvao se

Dok. Bila je bleđa, kao da je sva krv istekla iz nje za to kratko vreme. Ubica je, napolju, već grabio u panično bekstvo. Bila je to prva misao koja je u kockaru pokrenula želju da napusti Larami, ali njegovim tragom!

– Dok?

– Tu sam, Pegi

Govorila je sve teže. – Misliła sam... da ti se dopadam, tamo... u Ebilejnu... – Pogledala ga je jasno, u iščekivanju odgovora. Zašto je devojkica kao Pegi, misliła na običnog kockara u svojim poslednjim trenucima? Desetina zgodnih momaka i bogatih ljudi opsedalo je lepoticu na njenim gostovanjima, a u Ebilejnu, pre godinu dana, ona je opsedala Doka Holideja, privučena njegovom odbojnošću.

– Ti si lažljivica, Pegi – odgovorio je Dok.

– Lažeš da si misliła... bila si sigurna!

Ona se osmehnula. Zatim joj je bol nadošao odnekud, ispod. Zgrčila se, raširila oči s užasom, stežući prstima Dokov vrat, i klonu... Nečije ruke su se pružale prema devojci. Kockar je podigao glavu i ugledao sredočnog čoveka, bunovnih očiju i mrzovoljnog lica.

– Ja sam doktor Daglas – rekao je promuklim glasom. – Sklonite se da pogledam...

– Bolje se vratite u krevet – predložio mu je kockar suvo – jer ovde nemate posla.

– Kako? Šta to pričate?

– Ona je mrtva!

Lekar uze Peginu ruku, a zatim prisloni uvo na njene grudi. – U pravu ste – promrmljao je, pakujući svoju torbu – samo su me badava izvukli iz kuće. – Pogledao je na sat. – I to u ovo doba!

Frenk Lombard je posmatrao Džordžijančevo zategnuto lice i pretpostavljao da ga je devojkina smrt pogodila. Bio je to trenutak kome nije mogao da odoli, a da ne dobaci svi-ma.

– Smešno... Veliki kockar se rasplakao nad običnom devojčurum! – Zatim je pao kao pokošen. Precizno usmuren Holidejev kroše oborio je šerifa i on se opružio kao klada. Nebesa! Niko u Laramiju ne bi smeo ni da pomisli, njihov čuveni maršal bačen na pod od ruke jednog kockara. Samo, taj kockar nije bio makar ko, a videlo se i po tome što je Lombard smesta povakao ruku, već nadnešenu nad koltom. Jer, oba „linkolna“ sa niklovanim cevima, zurila su u njega kao dva taruna otvora smrti.

Šerif se lagano podigao i obrisao nadlani-com krv sa usta. Okolo je vladao tajac. Džordžijanac je mađioničarskom veštinom okrenuo oba revolvera oko prstiju i smestio ih u futrole. Stajao je, lako raskročen, i gotovo da na najmanji sumnjiv pokret ponovo izvuče svoje srašno oružje i poseje smrti okolo.

– Napali ste zakon – muklo mu je dobacio Lombard, vrebajući okolo, naročito na Rika Harisona. Očekivao je njegovu intervenciju.

Ali, Dok Holidej je ćutao. I stajao tamo, prokleta siguran u sebe, u svoje ruke. Možda bi Harison nešto i učinio, da ga nije presekao kockarev pogled kao hladan čelik. Bila je to nedvosmislena opomena da će se kajati ko pokuša da ga omete. Lombard je savladao svoju srdžbu i pogledao na veliki zidni sat.

– Imate još pet minuta vremena – dobacio je, na opšte iznenađenje prisutnih. Svi su oni mislili da će se Holidej naći iza rešetaka ili na podu hotela „Kolorado“, sa razbijenom lobanjom. Sada su bili svedoci da se nad laramijskim maršalom našao neko jači. Udariti njihovog šerifa i potegnuti uz to koltove pod pretnjom smrti, bio je jak atak na zakon, na red i mir građana. Ljudi su počeli da gundaju i neprijateljski mere stranca u crnom. Holidej je bio sam protiv gomile! Ali, njega to nije ni najmanje brinulo. U tom su se spolja

čuli povici i mnoge glave se okrenuše na tu stranu. Jedino su se Holidej i Lombard i dalje odmeravali.

Poštanski činovnik, Martin Ler, teturajući se, uleteo je unutra. – Šerife! – vikao je iz sveg glasa. – Gde je šerif?

– Tu sam – odazvao se ovaj. – Zašto se dereš?

Ler je najzad zastao, uzimajući vazduh. Bio je bled i ruka sa nekim papirom, vidno mu je drhtala. – Šta se desilo?

– Imam... imam poruku za vas – najzad je promucuo.

– Kakvu poruku, do đavola? – obrecnuo se Lombard, kome je ponovo izmakao odsudan obračun sa kockarom. – Od koga je?

– Dao mi je malopre... jedan jahač, tamo...

Nešto poput usijanog gvožđa dotaklo je Lombardovo srce. Uzeo je papir, ali se nije usuđivao da ga pročita. Kao da se na njemu nalazila ispisana njegova zla sudbina. – Kakav jahač? – zapitao je tiho Lombard.

– Strašan... Ima užasno lice, puno ožiljaka. Ako smem da vas podsetim, to je...

– Umukni! – zauriao je šerif. – Šta je hteo?

Lice puno ožiljaka, razmišljao je Holidej, primičući se izlazu. To je moglo da se odnosi samo na jednu osobu. Ona koja je za dlaku izmakla Lombardovim vešalima, kraj Šajena.

– Rekao mi je da to odmah odnesem maršalu... Taman sam pošao kući, a on je sa konjem naleteo na mene! Mislio sam da je sama sotona pošla da me uzme!

– I to je sve? – pitao je maršal, razvijajući hartiju.

– Pa... nije bio sam. Nosio je nekoga preko sedla, neka žena se otimala, ali, bila je uvezana lasom!

– Žena? – prenuo se Lombard. – Nisi je poznao?

– Ne mogu da budem siguran, bio je mrak...

Lombard prenese pogled na papir. Sricao je u sebi, polako, reč po reč. Slova su bila skladna, videlo se da nisu prenešena na papir u žurbi. Jahač je cedulju verovatno nosio sa sobom već ranije pripremljenu. Pisalo je.

„Šerife, ako želite živu vašu kćerku, dodite i Paulins i ponesite 30.000 dolara. Dodite sami.“

Ništa više! Ljudi su opkolili Lombarda. – Šta piše, šerife? U čemu je stvar? Je li nešto opasno? Ko je bio jahač? Šta se desilo?

Frenk Lombard je buljio pred sebe, kao da je na gubilištu. Papir je zgužvao jednim trzajem, kao da u šaci ima nekog živog stvora. Oči su mu, potom, blesnule, a usta su se iskrivila u grč bola, mržnje i očaja.

– Moja Džesi... – prošaputao je, ali, svi su to čuli.

Za trenutak je prekrivio dlanovima lice. Kroz prste, zatim, pustio je neljudski krik u noći. – Neeeee!... – A onda se zateturio. Ogromna telesina, izgledala je manja odjednom, nego ikad. Rik Harison mu je prišao i stavio ruku na rame. Kao opečen time, Lombard odskoči u stranu. Lice mu je bilo izobličeno, drugo lice čoveka koga su godinama poznavali. Kao da se odjednom skamenilo i ogradilo od svih ostalih nevidljivim zidom. Strgao je značku sa svog kaputa i bacio je na pod, pred noge okupljenim ljudima. Metalna zvezda čuvara zakona iz Laramija, ostala je tako bez svoga vlasnika. Okrenuo im je leđa i tromim korakom pošao u noć! Predstojalo mu je mučno, neizvesno jahanje na severozapad, prema Paulinsu.

Smrt je bila njegova zvezda vodilja. Za Gasa Čimboka, smrt je dolazila sa još jedne strane, mnogo opasnije. Čovek iz Džordžije već je pojahao svoga ždrepcu i odgalopirao u noć...

*

Sneg je počeo da se spušta na obronke Larami planina, kada su dva jahača, umotana u debelu zimsku čebad, izbila na visoravan zvanu „Đavolov pašnjak“. Muškarac je jahao malo ispred, osmatrajući teren na koji je trebalo da pređu. Izbegavali su naselja i ljude. Bili su to Džesi Lombard i Gas Čimbok na svom putu za Paulins.

Devojka je hrabro izdržavala tegobe mučnog puta. Za sve vreme ovog čudnog jahanja, ona je uspela da iščupa iz Čimboka priču o vešanju. Iako je malo verovala u nju, smatrala je da nečega ipak mora biti. Jer, zašto bi tip kao Čimbok, došao u Larami da otme šerifovu kćerku, ako ne iz osвете?

Gas Čimbok joj je odmah stavio do znanja da će je ustreliti čim primeti i najmanji znak bekstva ili odavanja pred ljudima koje sretnu. Ona je njemu prepuštala izgovore, a sama je ćutala, izgubivši nadu da će brzo biti spašena. Čimbok je vešto prikrivao tragove i neumorno grabio na zapad, satirući životinje pod sobom. Rezervni konj koji ih je čekao na kraju Laramija, bio je opremljen zimskom opremom. Gas Čimbok je računao na oštru klimu planina i začudo, brinuo se, na svojstven način, da Džesi bude toplo.

Krupne pahulje snega topile su se na licu, a kratko zadržavale na odeći. Bilo je to dugo jahanje. Veliki deo puta prešli su sa malo hrane i bez vode. Iako su štedeli rezerve koje su nestajale i glad počela da izmara devojku i Čimboka nije ih sprečavala da nastave uporno jahanje. Divljina koja se pred njima pružila ulivala im je malo nade da će se spasti nevolje. Visoki četinari zaklanjali su nebo i vidik. Mogli su samo da se nadaju da će, sa neke uzvišice, ove ili one, ugledati dolinu i u njoj dim iz neke kolibe ili ranča. A onda, devojčin

konj je zahramao. Gas Čimbok je žestoko opsovao. Samo mu je još to trebalo!

Džesi Lombard je bila umotana u čebe i veliki šal koji joj je skrivao polovinu u lica.

– Sjaši! – naredio joj je Gas. Nije vredelo dalje, konj je ostao bez potkovice negde uz put. Njegovo hramanje otežavalo im je dalji put. Već ukrućena od dugog jahanja, devojka se jedva držala na nogama. Gas Čimbok joj je pokazao na svog konja. – Požuri! – rekao je, a zatim joj je pomogao da se uspuže uz sedlo. – Osećam dim – rekao je malo zatim, raširivši nozdrve. – I to neki dobar miris...

Uzeo je konja i poveo ga za sobom i devojkom u sedlu. Onaj drugi, bez potkovice, pratio ih je na pristojnom rastojanju, ne zaostajući mnogo. Sneg je sve žešće padao. Džesi Lombard je pomakla šal, kako bi oslobodila usta. – Šta sada? – pitala je. – Jedan konj ne može da nosi dvoje.

Čimbok je ćutao. Devojka se ponadala da će se otmičar možda predomisliti i ostaviti je negde uz put, a sam produžiti bekstvo. Jer, gotovo je sigurno da će otac organizovati poturu za njima. Bilo je samo pitanje vremena kada će stići...

– Umorna sam...

– Blizu smo – promrmljao je Čimbok.

– Ne vidim ništa...

– Videćeš! – Nastavili su put kroz pravu mećavu. Sneg je prekrivao tlo, prevlaćio staze belim pokrovom i ceo pejzaž oko njih dobio je drugačiju boju, novo ruho, a time i nove strepnje. Sada je i sama Džesi Lombard u vazduhu osetila neki miris. – Ima ljudi... – otelo joj se.

– Videćemo ko je – promrmljao je Čimbok i oslobodio dršku svog oružja od kaputa. Džesi Lombard nije smela ni da pomisli da se radi o njenom ocu. Nemoguće da bi toliko ispred njih otišao. Ili su možda posredi Čimbokovi

partneri? Jedva se držala u sedlu. Kada su dospeli na vrh prevoja, ispod njih se pružala dolina bez šuma. Pri dnu, kao hrpe blata, nalazila se onihla koliba sa kosnim krovom i velikim dimnjakom iz koga se put olovno-sivog teba izvijao tanak struk dima... Oštro Čimbokovo oko primetilo je ispred ulaza dva konja. To je moglo da znači da se unutra nalaze samo dva čoveka. Ko bi to mogao biti u ovoj divljini? Kopači zlata, traperi, ili desperadosi koji misle da je ovo dovoljno dobro sklonište od zakona?

Bili su posuti snegom. Jedino su gornji delovi lica odavali toplinu. Gas Čimbok je koračao napred, iako je gazio prema nepoznatom. Ovim putem nije nikada prošao, niti je znao za kolibu u dolini. Ali, izbora nije bilo. Glad i žeđ bili su jači od razuma.

Niko ih nije zaustavljao. Verovatno su oni unutra bili toliko sigurni u svoju usamljenost, da im nije padalo ni na pamet da bi još neko mogao, u toj divljini i po tom pasjem vremenu da naide na njih. Koliba je imala zidove od grubo stesanih balvana, sa šiljastim uglovima i krov od dasaka i pruča. Konji pred ulazom bili su rasedlani, prekriveni čebadima, dobro uhranjeni.

Baš onakvi kakvi su bili potrebni Gasu Čimboku. On je pomogao devojci da sjaše i uputio se vratima. Otvorio ih je bez kucanja, i tako zatekao nespremna dva bradata čoveka oko velike vatre na kojoj se pušio lonac sa kafom.

– Možemo li da se ogrejemo? – pitao je Čimbok ulazeći. Momci su se zgledali. Odmah su dokopali puške, ali, stranac se ponašao kao da ga to ne zanima.

– Šta radite u planini? – upitao je čovek u dugom kožnom kaputu do kolena, zauzevši ponovo svoje mesto kraj vatre. Imao je široko lice, uokvireno vencem duge, crne brade.

– Zalutali smo – odgovorio je Čimbok.

– Laže! – dočekao ga je drugi momak. Držao je pušku okrenutu prema oboma i nepoverljivo ih je merio. Imao je nešto sličnosti sa starijim čovekom, s tom razlikom, što je bio viši i vitkiji. Nalazio se u širokoj kabanici od štavljene kože, sa naramkom drva pored nogu. Videlo se da je maločas došao spolja.

– Produžićemo odmah – rekao je Čimbok i pružio ruke nad vatru.

Džesi Lombard je sledila njegov primer, ali, mlađem braćonji ne izmiče njen stas i kosa. – S devojkom si, a? – upitao je i iscerio se.

Čimbok skide šal sa lica. Tog časa, mladić je zakoračio ka njima, pa je zastao kao da je udario glavom o zid. Lice koje mu se ukazalo ispred strančevog šešira, na sve je podsećalo, osim na ljudsko.

On se povukao nazad, otvorenih usta. Međutim, stariji čovek je mirno pogledao Čimboka, kao da je to sa njegovim licem obična stvar. – Daleko ste zalutali – rekao je i počeo da naliva kafu u lončice. Jedan je pružio Čimboku, a ovaj ga prenese Džesi.

– Lažu! – ponovo se javio mladi do prozora. – Imaju samo jednog konja!

– Zaista? – pitao je stariji namršteno.

– Drugi hramlje, tu je – odvratio je Čimbok i primeo vrelu tečnost svojim ustima. – Ja sam Gas Čimbok!

– Mi smo Tejlorovi, otac i sin.

– Traperi?

Čovek se nasmeja sebi u bradu. – Postavljamo zamke – kazao je. – a i izbegavamo... Šta te interesuje?

– Pa, i ne interesuje me – uzvratio je Čimbok.

– Onda gledaj svoja posla – posavetovao mu je čovek i nabacio još drva na vatru. Puš-

ka marke „šarps“ nalazila mu se na dohvatu ruke. Sedeo je na sedlu i odmeravao Čimboka. Za to vreme, mlađi Tejlor je obišao vatru i približio se Džesi Lombard. Devojka je shvatila da od njih ne može da se nada spasu. Bio je to isti kov kao i Čimbok. Možda i gori, pogledi mladića bili su nešto na šta nije računala duž puta od Laramija dovde.

– Je li ti ovo kćerka? – pitao je mladić, ne skidajući pogled sa Džesinog lica.

– Nije – odmahao je Čimbok srčuci kafu.

– Žena?

– Ne!

Mladić je okrenuo glavu prema njemu. – Pa, pakla mi, ko ti je to? Rodaka?

Čimbok sleže ramenima.

– Nisam dugo video lepu ženu – nagovestio je mladić svoje potajne želje. – Reci joj da se raskomoti, ovde je toplo.

– Poslušaj ga! – dobacio je Čimbok.

Džesi Lombard se kolebala. Uostalom, nije mogla ništa da odlučuje, bila je običan zarobljenik uvek pod senkom smrti. Ona skide svoje cebe i ostade u ogrtaču.

– Neka skine i to – predlagao je mladić zanesen devojčinom lepotom. Čimbokova popustljivost, bila je dobar znak za njega.

– Skini! – naredio joj je Čimbok i opasno sevnu očima.

– Poslušaj ga – cerio se Tejlor mlađi. – Zatrebaće te ova vatra... kada se skineš. Ja to znam.

– Vatra ili ti – kezio se stariji.

Džesi Lombard odveza vrpcu na vratu i ogrtač skliznu na pod. Sada je ostala u jednostavnoj haljini zakopčanoj do grla. Bila joj je tesno pripijena uz telo, ističući mala čvrsta prsa i uzani struk.

– Pakla mu... – promrmljao je mladić, iskreno zadivljen. – Šta tražiš za ove devojčice? – upitao je Čimboka.

– Ništa – odgovorio je ovaj ležerno.

Džesi Lombard preblede. Zar je moguće? Ova unakažena hulja daće je nepoznatim protuvama, a da okom ne trepne? Zar se odrekao osvete i ucene? Uzmakla je korak natrag, drhteći.

– Šališ se? – dobacio je mlađi Tejlor Čimboku. I njemu se učinila sumnjivom strančeva ravnodušnost. – Zar ti nije stalo do nje?

– Treba mi odmoran konj – rekao je Čimbok, kao da razgovara sa samim sobom. – Dug je put preda mnom.

– Nema konja? – uzvratio je stariji, ispravljajući se. – Imamo samo naša dva, a oni nisu za prodaju.

– Nisam ni rekao da ću ih kupiti – primetio je Čimbok.

– U kolibi je nastupila tišina. Činilo se da se jedino čuje zasipanje snega o vrata i šum vetra u vrhovima pušaka. Stariji Tejlor pružio je prste prema pušci.

– Okani se toga, stari – tiho ga je presekao Čimbok.

Mladić je tek tada naslutio šta se oko njega dešava. Opčinjen Džesinom lepotom zaboravio je na svaku opreznost, pa i na svoje oružje, odloženo kraj samoga zida sa suprotne strane.

– Tako dakle, – povikao je i mašio se svoja revolvera. Čimbok se samo malo iskrenuo i potegao svoj kolt. Narandžasti plamen je buknuo u visini njegovog pojasa i produžio svoj smrtonosni let u obliku olova prema mladiću. Ovaj je taman izvukao svoje oružje, kada ga je smrt zatekla u padu.

Džesi Lombard je vrisnula, sa oba svoja dlana na slepoočnicama. Mlađi Tejlor se zgrčio kraj samih njenih nogu.

Ispustivši urluk u kome su se mešali bes i bol, stari Tejlor se dokopao puške i bacio na pod.

Gas Čimbok se opet malo iskrenuo i ponovo opalio! Barutni dim je ispunio prostoriju i opekao oči. Gas Čimbok je mrimo ustao, stavio kolt za pojas i počeo da prebira po kolibi, ne obazirući se na leševe oko sebe. Kupio je sve što je našao od hrane, kao i čuturice sa vodom. Međutim, od viskija ni traga. A, računao je da će ga biti...

Kada je Džesi Lombard otvorila oči, videla je mrtvaca oko sebe. A, do malopre su govorili, kretali se, pričali...

– Zašto... zašto ste ih pobili? – pitala je kroz jecaj.

– Potrebni su nam njihovi konji – odgovorio je Čimbok. – Niko me neće zaustaviti do Paulinsa!

– Ali, zašto ste ih ubili?

– Možda si više volela da ostaneš nasamo sa dečkom? – iscerio se Čimbok. – Ispij tu kafu pa da krenemo.

– Ne idem nikuda! – povikala je ona razdraženo, skupivši se u uglu.

Čimbok zakluma glavom. – Možda si u pravu, curo – rekao je. – Sneg zavejava naše tragove, a čitava noć je pred nama. U pravu si... – I, kao da je pogađao njene misli, dodao je. – Moraću da te vežem. Da ti ne padnu na pamet neke ideje da se iskradeš nekuda sa konjima...

Džesi je ćutala. Čimbok je kasnije izvukao leševe napolje i ostavio ih u nekom grmlju.

Sneg je prekrrio sve tragove, ali, to nije imalo značaja. Za Frenka Lombarda, put se završavao u Paulinu, ili pre njega. Trideset hiljada dolara koje je otmičar rekao da ponese, nisu se nalazili kod njega. Nikada ih nije ni imao. A i da jeste, nijedan stvor na zemaljskoj kugli neće mu naredivati čime da plaća život svoje kćerke. On je za takve imao samo jedan odgovor, smrt! Nije ni pomišljao da se Džesi nešto može desiti. Sve dok misle na novac ko-

ji on nosi sa sobom, oni je neće dirati. A kada se već sretnu, biće im to poslednje viđenje sa svetom... Ko se nalazio iza te otmice? Imao je dosta protivnika i neprijatelja, ali da Čimboku, samom, padne na pamet da kidnapuje njegovu kćerku, u to je malo verovao. Kada je u planini pronašao promrzlog konja, osedlanog, ali ostavljenog, ponadao se da će begunca stići pre označenog mesta. Izvukao je iz kožne uvlake „henrijevku“ i postavio je na jabuku sedla, odakle je mogao da opali ne pokrećući je mnogo uvis. Tako je u dolini opazio malu kolibu koju je sneg u toku noći skoro zatrpao. Išao je pravo napred, vrebajući. Svaki šum ili pokret doveo bi ga u iskušenje da puca. Bio je to lov u kome nije smeo da razmišlja, samo da ubija!

Međutim, ništa se nije desilo. Ni sa jednog prozorčeta nije se podigao oblak barutnog dima. Nikakav glas ga nije sačekao. Frenk Lombard je sjahao pred kolibom ne odlažući „henrijevku“. Vrata su bila odškrinuta. On ih je odgurnuo vrhom puške, stupajući na drveni prag.

– Ima li koga? – javio se, spreman da odskoči unazad ako se unutra uobliče senke ili zastruže potpetica o pod. Bez sumnje, koliba je bila prazna. Ušao je unutra i zatekao oskudan nameštaj, jedan drveni sto, isto tako drveni krevet sa prljavim, poderanim prekrivačem i slamaricom, nedavno ugašena vatra, nekoliko posuda okačenih o zid... I krv! Nalazila se na podu kraj vatre, mala lokvica od koje mu se srce steglo. A nedaleko, Džesina naušnica! Blesnula je u polutami, bolno ga podsećajući na oteto dete... Da li je ispala slučajno, ili... ili ju je namerno ostavila kao trag, znajući da će on naići. Čija je bila krv u kolibi? Izašao je napolje, ali, ništa slično grobu nije opazio. Noge su mu do listova

upadale u sneg. Morao je da sazna čija je krv. Samo njena da ne bude...

Tada je skoro nagazio na vrhove čizama. Nečije noge u grmlju bile su pod snegom. Kundakom ga je razgrnuo i otkrio telo starijeg Tejlora. Zatim je pod njim izvukao drugo, njegovog sina. Nijednog nije poznao. Očigledno, Čimbok je na svom putu ostavio vidljiv trag. Nije birao sredstva da se domogne Paulinsa. Džesi je bila živa, a to je zasada najvažnije. Lombard se vratio do svoga konja i uzjahao ga. Računao je da begunac ima jedva sat prednosti.

*

Paulins, zapadno od Larami planina, a istočno od Vind Rivera. Vejavica je sa brda krenula u podnožja i posula krovove kao pamukom. Više nije bilo hladno kao dan pre toga. Ipak, sneg se taložio neprimetno ali uporno, i kvasio trepavice prolaznika, topio se za vratom, slivao u usta, na uši. Najteži je pri-
anjao za glavnu ulicu. Tu se prvo topio u blatu i lokvama vode, a ostajao na vrhovima ivičnjaka od kolskih tragova. Izdaleka, ulica je podsećala na šareni čilim, ali je te iluzije nestajalo čim bi njom projahao neki konjanik i blatom ispod kopita zasuo stubove i zidove kuća.

U krčmi „Kentaki“ bilo je kao u paklu. Kr-
cati stolovi, pretesno za šankom, jedva je bilo mesta za prolaz. Pa, i tada se dešavalo da se zapne za nečiju nogu i da se izmenjaju psovke i pretnje. Ovaj naziv, krčma je dobila po državi iz koje je došao pre četiri godine Brend Slateri, vlasnik. Ponosio se svojim zavičajem na reci Kamberlend, pa je Kentakijem nazvao i svoju malu krčmu, čuvenu po biftecima i prženoj slanini.

U toj krčmi, sedeo je Kenet Kigan u društvu jedne „lake“ dame. Ređao je karte i ispijao viski. Plavuša, napadno ofarbana, naslanjala mu

se na rame i nešto mu je šaputala. On je odmahivao glavom. Galama je dostigla vrhunac kada je jedan džinovski kauboj do-
grabio devojkicu pozamašnih bedara, prebacio je preko ramena tako da je otkrila svoj donji veš, i poneo je uz stepenice u pravcu sobe. Presamićena devojkica je cičala i mlatarala nogama, ali, to je bilo samo blefiranje. Ispod rasute kose, ona je namigivala na prisutne i zadovoljno se cerekala.

– Samo deset! – rekla je „dama“ sa Kiganom i pokazala deset svojih prstiju. On je odmahnuo glavom i ne pogledavši je. Cura je smanjivala sve do pet. – Gubi se! – otresao se Kigan na nju. – Nisam raspoložen za tvoje č-
grtanje...

Ona je uvređeno ustala i odšetala do drugog stola. Kigan je pokupio karte. Za njegovim stolom nalazila su se još tri čoveka, ali, on im je odmah stavio do znanja da mogu da sede, ukoliko ga ostave na miru. Niko nije obratio pažnju na ulazna vrata kada su se otvorila i hladnoća zapahnula zadimljenu prostoriju. Pokriven snegom od šešira do čizama, jedan čovek je zastao na ulazu i zaokružio pogledom po krčmi. Imao je veliki šal preko lica, sve do očiju. Kenet Kigan je osetio hladan dodir noćnog vazduha i podigao glavu. Pogledi su im se sreli. Kigan je polako ustao i krenuo prema svojoj sobi. Na ulazu, Gas Čimbok je povukao Džesi Lombard ispred sebe, držeći je rukom za mišicu. Uputio ju je preko sale prema stepenicama kojima je krenuo Kigan. Žagor se polako stišavao dok su prolazili. Sa Čimbokovog šešira već su se cedile kapi na obližnje goste. Jedan je hteo da protestuje, ali ga lupež odbaci rukom tako žestoko da je sleteo sa stolice. Džesi Lombard je osetila prijatnu toplinu i to ju je skoro ošamutilo. Umor od dugog jahanja pretvarao se u neodoljivu želju za snom. Čak je u drugi plan potisnula i sliku

mrtvih u kolibi na Larami planinama. Čimbok ju je formalno nosio uz stepenice.

– Ne okreći se! – prosiktao joj je na uvo, kada je ona poslednjom snagom htela da učini nešto i dovikne gomili u kakvim je rukama. Šaka joj se grčevito uhvatila za ogradu, ali, snažni Čimbokovi prsti odmah su je odlepili odatle. Kenet Kigan je otvorio vrata svoje sobe i čekao ih. Bila je prosto ubačena unutra i brava je za njom škljocnula. Uspela je samo da se dovuče do postelje i sedne na nju. I poslednja svetlost u očima utihnula je za tih nekoliko trenutaka, od ulaznih vrata krčme „Kentaki“ do Kiganove sobe. Gas Čimbok je skinuo svoj kaput i šal, bacivši ih na naslon najbliže stolice. Na stolu je stajala nenačeta boca viskija i on ju je žudno dograbio.

– Mene je čekala, ha? – obliznuo je usta i zubima izvukao zapušač.

Kenet Kigan je zurio u devojku, sa nedokučivim izrazom lica. Nešto je tražio u njenim crtama, neko osećanje ili slično. A Džesi je već sve bilo svejedno, želela je samo da spava... Sklopila je oči, oslonjena o zid, slomljenog tela i promrzlih udova.

Kigan se okrenuo u svom položaju, odvojio se od ljubičastih zavesa kraj prozora i polako seo na drugi kraj postelje.

– Zdravo... sestrice! – oslovio je devojku. Džesi je otvorila oči, misleći da se još neko nalazi u sobi. Gas Čimbok je ostatak viskija iz čaše odložio na sto i zagledao se u Kigana mutnih očiju.

– Nisam te dobro čuo – promumlao je. Kigan je i dalje zurio u devojku.

– Samo sam pozdravio svoju sестru – rekao je.

Čimbok razrogači oči. – Sestru? – povikao je. – O čemu bulazniš?

– Ovo je moja sestra – počeo je da se ceri Kigan, zadovoljan zaprepasčenjem u Džesi-

nim očima – ali, po ocu. Bila je i suviše mala kada sam pobegao ispred Frenka Lombarda na drugi kraj Amerike...

Devojka se još više povukla prema zidu. Čovek sa lisičjim licem i podmuklim osmehom, još manje joj se dopadao nego unakaženi Čimbok.

– Ko ste vi? – upitala je šapatom.

– Zovem se Kigan – predstavio se ovaj. – Kenet Kigan po majci, Loreti Kigan, koju je upropastio čuveni šerif iz Laramija.

– Ništa ne razumem – procedio je Čimbok i odgurnuo bocu ispred sebe.

– Razumećeš kasnije – dobacio je Kigan i približio se Džesi. Hteo je da joj uzme ruku, ali, ona je izmače kao da bi je zmija dotakla. Kigan se na to samo iskezi. – Voliš li priče? – pitao je.

Džesi je ćutala.

– Znači voliš? Imam jednu priču za tebe, sestrice...

– Samo ako je kratka! – zareže Čimbok, kome se Kiganov ispad nije svidao. Čemu su služili dovođenje devojke i ucena? Za neke njegove ciljeve?

– Biću kratak – obećao je ovaj, paleći debelu cigaru. Devojci se odjednom nije spavalo.

– Priča počinje odavno, pre trideset godina, na istoku. U državi Virdžinija, u Linsburgu na obalama reke Džejms. Frenk Lombard, pomoćnik šerifa, delija i zavodnik, ženi se Loretom Kigan, naslednicom trgovine „Kenon kompanija“. Brak koji obećava, koji traje! Prve godine rađa se sin i sve je, ne može biti bolje. Sin raste, sve više, ulazi u sedamnaestu godinu, a Frenk Lombard postaje šerif. Zakon u Linsburgu. Moć! Sve više odsustvuje od kuće i zanemaruje ženu, koju s druge strane nagriza opaka bolest i počinje da kopni...

Kigan je ustao sa postelje i odšetao do pro-

zora. Nebo se razvedralo, sneg je prestao da veje. Nad ivicom Larazni planina zablizro je mesečev kotur kao izglazan srebrni dolar.

– I šta biva? – nastavio je on monoton. – Frenk Lombard se zaljubljuje u učiteljicu, Suzi Slejk, mladu, lepu, zdeviju nego što je Loreta. Ženu i dete zanemaruje naodglod grada, ali, svi čute, jer se plaše šerifove naravi. Plahovit i nemilosrdan. Najbolje da mu se ulizuju i zatvaraju oči... I tako, Loreta pribegava poslednjim očajničkim koracima, moli ga da se vrati, preti mu, potreban joj je novac, jer je „Kenon kompanija“ bankrotirala, a ona nije imala ni sve dugove da povraća.

– Nemoj da odugovlačiš – prekinuo ga je Čimbok nalivajući viski.

– Ne prekidaj me! – odgovorio je oštro Kigan. Zatim je nastavio.

– Lombard obećava da će se pokajati i jedne si dolazi u kuću. Sin, već dvadesetogodišnjak, ne podnosi oca i zapođeva svađu. Dobija udarac od kojeg se onesveščuje. Majka staje u njegovu odbranu pred razjarenim ocem, ali, i sama biva uništena. Obuzet besom, Lombard davi Loretu u trenutku kada se sin vraća svesti i ta mu se slika ukazuje za ceo život...

Kenet Kigan je zgnječio cigaretu dopoia popušenu. – Da li me slušaš, sestro? – upitao je pritvornim glasom.

Džesi nije odgovorila, ali oči su joj bile pune neverice i očajanja. – Izbezumljena tom činjenicom, sin beži od kuće da bi se smirio, skriva se po okolnim naseljima i jazbinama, upada u loša društva, natapa se alkoholom i počinje da barata koltovima. Tako je trajalo nekoliko meseci. U međuvremenu, šerif je zataškao istragu nad smrću Lorete Kigan i oženio se učiteljicom Suzi Slejk. Mesec dana posle smrti svoje prve žene. Nije se čestito ni ohladio u grobu. Tako je kao što vam kažem...

Ubrzo se rodila i devojčica, ličila je na majku, iste oči, oblik glave, bujne kose... – Kigan je, opisujući dete, prolazio pogledom po Džesinom licu. – Znao sma da je voli – nastavio je zatim – i rešio sam da mu nanese bol! Bio sam čvrsto rešen da je ubijem! I učinio sam to jedne noći kada je šerif bio u potrazi za nekim kradljivcima goveda. U to sam je na spavanju, nije se mučila... a devojčicu nisam dirao! Odrasla je, a da se ničega ne seća... Tako sam vratio milo za drago. Oko za oko! Lombard je dobro znao čija je sve to zasuga i sa gomilom od dvadeset razbesnelih građana pošao je da me pronađe i obesim! Ja sam međutim, hvatao voz za Zapad... Više od deset godina skitam i stalno me je nešto vuklo da se i njemu osvetim! Bolovao je meseci-ma za svojom učiteljicom... koliko će samo bolovati za kćerkom?

Džesi Lombard je prebledela posle ovih reči. Čimbok je ustao i pri tome prevrnuo bocu. – A novac? – drekao.

– Ne brini – umirio ga je Kigan. – Dobićemo taj novac...

– Ne verujem da je toliko bogat – namigne je Čimbok. – I šta je na kraju ispalo? Doveo sam ti sestru da bi se ti svetio Lombardu?

– Zar nemamo isti cilj? – smejaio se Kigan. – On će prvo da plati, a onda ćemo ga poslati na onaj svet! Siguran sam da je on već pred Paulinsom i da je sam. Znaš u šta sam još siguran?

– Ne interesuje me...

– Siguran sam da je dao ostavku – dodao je Kigan, ponesen suludim smejanjem. – Bacio je značku, jer bez nje može da ubije, a s njom mora da pazi šta radi, u shtislu zakona...

– Budalaštine! – nasmejao mu se Čimbok u lice. – On je sa značkom ubio Vila Kamberra i mene stavio pod omču!

– Laži! – vrisnula je Džesi Lombard. Devojka se sve vreme nalazila u nekoj vrsti polusna, pogođena čudovišnom Kingovom pričom. Sada se vraćala u stvarnost i nije verovala nijednu reč. – Sve je to laži! Sve! Sve!...

Kenet Kigan je izvukao svoj „star“ i proveo buranice sa mecima. Onda ga je odmerio na dlanu, čvrsto obuhvatajući šakom i munjevito nanišani na Čimboka. Posle toga ga obrnu oko kažiprsta i smesti natrag u futrolu. Ponovio je to nekoliko puta, zaista vešto, ali na Čimboka nije ostavio utisak. – To ti neće pomoći – rekao mu je. – Lombard te neće izazvati na dvoboj nego će te ubiti kao psa!

– Mene neće – sleže ramenima Kigan. – Ti si mu oteo kćerku.

– Šta hoćeš time da kažeš?

– Samo to da on juri tebe – rekao je Kigan. – Prema tome, ja sam tvoja šansa. On ne zna za mene i tako ću mu se naći iza leđa.

– Hoću prvo da vidim novac, a onda... Neće smeti da pokuša ništa ako budem držao nož pod grlom njegove kćerke.

Kigan je odskočio do prozora i spustio pogled na ulicu. Tada mu se lice ukočilo.

– Vidim jednog jahača – rekao je. Gas Čimbok se naže napred. To je bila šansa za Džesi Lombard. Sjurila se sa postelje i bacila na vrata, žurno okrećući veliki ključ u bravi. Taj šum je prenuo Kigan da se okrene i zaurla. – Drži je!

Čimbok je odgurnuo stolicu ispod sebe i pružio se koliko je dug, kroz vazduh.

„Divlja Džesi“ već je otvarala vrata kada su je snažne ruke ščepale za noge i oborile na pod. Kriknula je, sigurno se čulo u celoj krčmi. Kenet Kigan je priskočio i uneo je u sobu. Otimala se koliko je mogla, grebala, ujedala, ali, sve je to bilo ništa u poređenju sa dvojicom okorelih momaka.

– Prokleta mačka! – promumlao je Čimbok i raspalio joj je šamar. Tek tada se umirila. Na vratima se začula snažno kucanje. Kigan je stavio šaku na devojčina usta i povuao je iza vrata. – Ko je? – pitao je Čimbok.

– Ja sam, Bren Slateri, vlasnik. Čuo sam neki krik. Da li je iz ove sobe?

– Nije – odazvao se Čimbok.

– Otvorite!

Lupež je okrenuo ključ u bravi i otvorio vrata. Slateri je zaustio nešto da kaže, ali, kada je ugledao Čimbokovo lice, reč mu je zastala u grlu. Zurio je u stranca kao u sablast. Ustuknuo je i zaboravio šta je hteo da pita.

– Dakle? – zareža Čimbok na njega.

– Izgleda... izgleda da mi se učinilo – promucio je Slateri i šmugnuo natrag niz stepenice.

– Tebi oružje ne treba – cerio se Kigan kada su ostali sami u sobi. – Dovoljno je da pokažeš svoju odvratnu njušku i ljudima zaklecaju kolena.

– Umukni, lepotane! – dobacio je Čimbok.

– Šerif samo što nije stigao.

– To jedva čekaš – cerio se Kigan, držeći još uvek devojku uz sebe. Drhtanje njenog tela podsetilo ga je da kraj sebe ima ženu, ne više devojčicu. Šta je mario što mu je to sestra po ocu? Ona je bila lepa, izvanredno građena, poželjna... Pomilovao ju je po kosi. Džesi izmače glavu, ali, on je privuče još bliže. – Gase! – pozvao je svoga prijatelja. Čimbok se okrete prema njemu.

– Prosuo si piće – podsetio ga je Kigan. – Što ne odeš po novu bocu?

Čimbok je shvatio. Međutim, bez obzira na sve, Džesi Lombard je bila devojka i zarobljenica. Šta hoće ta nalickana vucibatina, da siluje svoju sestru? – Nisam žedan – promrlikao je.

– Ja jesam – planuo je Kigan, osetivši da Čimbok sumnja.

– Onda idi i donesi sebi piće.

Kiganovo lice se opusti i omekša. Pokazao je značajno prema devojci i namignuo.

– Kada se vratiš – rekao je lagano – ja ću otići po večeru.

Nije to bila loša ideja, pomislio je Čimbok. Osveta Lombarda biće potpunija, on će uživati posle toliko vremena. Prokleti Kigan, na sve je mislio! Naravno, prvenstveno na sebe, a onda na ostale.

– U redu – složio se Čimbok i otključao vrata. Samo što su se vrata za njim zatvorila, Kigan je razderao Džesinu haljinu i bacio je na postelju, pokrivajući joj šakom usta. Ona se divlje odupirala. Nije mogao ni da pretpostavi koliko se snage nalazi u tom nežnom telu! Saletao ju je sa svih strana, udarao, lomio ruke, a ona je ponovo izvlačila odnekud snagu da mu izmakne i ostavi trag zuba po rukama... Zato se uspravio, i strahovitim krošcom onesvestio Džesi. Tako je prestao svaki otpor i mogao je mirno da nastavi svoj napasniki plan.

Ali nije mu bilo sudeno da dokrajči nemoćnu Džesi Lombard.

Vrata su se otvorila sa treskom. Kenet Kigan se skotrljao na pod i istrkao svoj revolver marke „star“, gotov da raznese svakog nepoznatog na vratima. Međutim, bio je to Čimbok! – Prokleti klipanu! – dizao se Kigan sa poda. – Zašto si se vratio?

– On je dole! – pokazao je lupež palcem iza sebe.

– Ko?

– Lombard! Kladim se da će krenuti u ovu sobu. Šta sada da radimo?

*

Šerif bez zvezde, Frenk Lombard, ušao je u „Kentaki“ da se raspita. Bio je na pravom

tragu. Sa ulaza je dobro osmotrio lica za stolovima, ali, Čimbokovo nije prepoznao. Možda uopšte nije tu? Za šankom, Brend Slateri je sipao viski u red čaša. Taman je zabravio na neugodno lice iz sobe na spratu, a Lombard će ga podsetiti na njega. Slateri je bio omalen, snažnih ramena i glave skoro bez vrata. Kretao se klateći se malo s jedne strane na drugu kao da je imao ravne tabane. Crnu, zalizanu kosu delio je po sredini dok su mu na licu najupečatljivija bila usta, široka, nametljivo osmehnuta zbog reda zlatnih zuba ispod. Lombard se progurao do šanka svojim džinovskim ramenima i pozvao krčmara. – Viski? – izletelo je Slateriju, i već je čaša bila pred novim gostom.

Lombard je prihvatio čašu, ispio je naiskap i bacio novčić na tablu.

– Još jedan?

– Ne! – odbacio je ovaj. – Da li ste videli jednog čoveka sa devojkom... Ima unakaženo lice, u ožiljcima.

Brend Slateri se trže i Lombard je po tome ocenio da je na cilju.

– Ima lice kao da ga je na vatri pekao? – upitao je krčmar, prisećajući se Čimbokove pojave na vratima. – Video sam ga.

– Kada?

– Malopre...

– Recite čoveče, gde?

Ali, krčmar je sumnjičavo odmerio stranca u krznenom kaputu. – Ko ste vi?

Frenk Lombard više nije mogao da se pozove na zvezdu. Ali, brzo je zaboravio na to. Zato je dograbio Slaterija za ruku i žestoko ga privukao k sebi.

– Odgovori! – prosiktao je. Tada je postao svestan da ga okolo čudno zagledaju. Žagor se utišao, i Frenk Lombard se našao okružen neprijateljskim pogledima. Pustio je krčmare-

vu ruku i svakom ponaosob izazivački uzvratio pogled.

– Ja čekam! – kazao je, prinoseći šaku kundaku „henrijevke“ prema obaraču.

Brend Slateri se dvoumio. – Ne želim pucnjavu u mojoj krčmi – kazao je glasno.

– Neće biti – odgovorio je Lombard. – Ali, čuvaj se, ako mi taj ubica pobegne...

– Ubica? – prestrašio se Slateri. Zaista, samo ubica bi mogao da ima takvo jezivo lice. A zatim onaj krik... Zakleo bi se da je dolazio iz te sobe!

– On je gore! – pokazao je Slateri glavom prema stepeništu. – Pona levo...

Ali, Frenk Lombard je već grabio napred, krčeći svojim velikim ramenima put. Sinakao je šal sa lica i izvukao kolt. Iza tih vrata, grozničavo je razmišljao, nalazi se njegova kćerka. Ući mirno ili provaliti i pucati još sa praga? Kako da tu učini, a da nju ne povredi?

Izabrao je prvo. Prislonio je uvo na vrata, ne bi li čuo glasove ili škripanje dasaka pod čizmama. Međutim, sve je bilo tiho. Suviše tiho...

On je pritisnuo bravu i ona se lako pod njegovom šakom pokrenu. Gurnuo je laktom vrata i uglavio svoje džinovsko telo na dovratnik sobe.

– Džesi? – povikao je, svestan da je poziv bio uzaludan. Soba je bila prazna!

Frenk Lombard je redom otvarao sve sobe, ali je prizor bio istovetan, prazni ležajevi ili nepoznati ljudi u prvom snu, ljubavni parovi i pijanci...

A onda je zastao, setivši se nečega!

U prvoj sobi na koju ga je krčmar uputio, primetio je nešto neobično. Da, nešto je bilo na stolu, a da on na to nije odmah obratio pažnju.

Vratio se žurno natrag, praćen kletvama i

psovkama ostalih gostiju koje je uznemiravao otvaranjem vrata.

Poruka!

Stajala je na stolu, ispisana istim rukopisom kojim je bila napisana i ona s učenom u Laramiju!

Bile su ispisane samo dve reči: KROSING BEL.

Frenk Lombard je sišao u krčmi. Uputio se pravo prema Brendu Slateriju i suzivši zenice procedio. – Gore nema nikoga!

Krčmar nije izgledao iznenađen tom vešću.

– Ovuda nisu prošli – rekao je.

– Postoji li drugi izlaz?

Slateri potvrdi kljemanjem glave. – Vodi na spoljno stepenište – objasnjavao je – ali, zašto bi se tuda provlačili?

Lombard razvi ostavljenu poruku i poturi je Slateriju pod nos. – Zna li gde je to? – pitao je.

– Krosing Bel? – podigao je obrve krčmar i skupio svoja, inače široka usta. Gledao je u stranca s očiglednim nerazumevanjem. – Šta vam taj grad duhova?

– Grad duhova?

– To je nekada bilo naselje, kada je proradio rudnik zlata... Zlata je nestalo, a ljudi su otišli prema Kaliforniji. Tamo nema ničeg, mister, samo nekoliko ruševina...

– Na kojoj strani?

– Prema zapadu... Ne možete ga promašiti. Postoji i stari natpis koji označava pravac. Kao u stara dobra vremena...

Frenk Lombard nije bio raspoložen za ćaskanje. Obavio je šal oko glave i izašao u noć. Zašto su učenjivači ostavili poruku da dođe u Krosing Bel? Da li je to bila klopka za maršala Laramija? Gas Čimbok je još pamtiio rep Lombardovog konja koji ga je vukao po zemlji u galopu, i omču kojom ga je pridavio i za dlaku poslao na onaj svet...

Ako je trebalo da umre, neka bude! Samo da puste Džesi da se vrati. Mesečina se kao srebrnasta presvlaka prostirala preko ulice. Frenk Lombard je izgledao najusamljeniji čovek na svetu kada je krenuo prema zapadu, u neizvesnost. Čimbok je imao odličan adut kod sebe, njegovu kćerku. Sve dok je bude imao kraj sebe, njemu će ruke biti vezane. Morao je putem da razmisli šta će da učini. Novac koji mu je tražen nije bio kod njega. A to nije ni otmičar smeo da sazna. Trebaće mu vraški mnogo sreće da spase dete iz kandži osvetoljubivog Čimboka.

Frenk Lombard je jahao ulicom, ne obazirući se ni levo ni desno. Da se okrenuo, možda bi u senci jednog trema primetio konturu drugog jahača. Kao od kamena isklesan, stajao je šarac pod njim.

Dok Holidej, on je to bio, imao je razloga da promeni svoju odluku! Da li da svrati u krčmu „Kentaki”? Jer, Lombard je iz nje izlazio zamišljeniji nego ikada.

Lombard je bio Holidejev trag!

Trag do ubice Pegi Pedžet...

*

Krosing Bel se nalazio među brdima u peskovitoj ravnici bez drveta ili grma. Bile su to kuće razrovanih zidova i polupanih krova, isprane kišama i nepogodama, otkinutih kapaka od prozora bez stakala. S paučinom koju su vetrovi lelujali s vremena na vreme...

Na mesečini, hrpa istrulelih kuća ličila je na gomilu crknutih pacova koje pustinski vetrovi polako ali sigurno zatrpavaju u zaborav. U jednoj, videlo se to izdaleka, gorela je vatra...

Frenk Lombard opazio je njen odsjaj čim se ispeo na jedan od četiri brežuljka zapadno od Paulinsa prema Vind riveru.

Šerif iz Laramija nije bio naivčina. Vatra u gradu duhova mogla je da zavede nekog drugog, ali, ne i njega. Gas Čimbok ga je čekao

tamo u zasedi, a plamen je mogao da bude samo mamac, krug svetlosti u koji on treba da stupi i da bude odlična meta za nišan puške ili kolta. Pa ipak... ne bi vredelo ni šunjati se oko, sa bilo kog mesta u Krosing Belu, sa bilo kog krova ili zida, Frenk Lombard se nalazio na dlanu.

Morao je ići pravo i snositi sav rizik. Ne zaustavljajući se, pravo prema vatri! Skinuo je šal i pustio da mu se ledeni noćni vazduh razliva po ožnojenom licu. Levom rukom je držao uzde, a desnom „henrijevku", kojom je pucao isto tako brzo i tačno kao i koltom, iz svakog položaja. Vatra je postajala sve veća, sve bliža. A kraj nje, senka nekog čoveka!

Bez obzira na tu scenu, kojoj se nije nadao, Lombard je poterao svoga konja koji je bio izmoren, napred. Čovek kraj vatre imao je šešir duboko natučan na čelo i nije mu video lice. Sedeo je na nekom komadu drveta i zavijao cigaretu. Izgledalo je da ne haje za zvuk kopita i dolazaka nepoznatog. A to je moglo samo da znači da očekuje došljaka.

Lombardov konj ušao je u treperavi krug plamena i tu se zakopao. Čovek kraj vatre je podigao glavu. Šerif iz Laramija, prepoznao je lice Gasa Čimboka! Otmičar je liznuo papir, spojio ga sa drugim suvim krajem, prevukao prstima, a onda gotovu cigaru stavio u usta.

– Gde je Džesi? – nije izdržao Lombard, uspravljen u sedlu kao lešinara na svojoj litici kada se sprema za let.

– Ne vidim novac, šerife – uzvratilo je Čimbok, sa neskrivenom mržnjom.

– Prvo nju da vidim! – zaškriljao je Lombard zubima. – Teško tebi ako joj se šta desi!

– Meni se više ništa ne može desiti s tvoje strane – zaključio je mirno Čimbok, prevlačeći prstima po svojim ožiljcima na licu i oko vra-

ta. – A kćerka ti je zgodna... Tako mlada, šerife!

Lombard skliznu sa sedla, podižući pušku u visinu Čimbokove glave. Njegov konj se povuče u polutami, tražeći nešto za jelo. Ali, svuda okolo bio je samo pesak.

– Šta si rekao...? – zagrmio je Lombard, koračajući.

Ali, Čimbok nije pokazao ni trunke straha. – Još jedan korak, šerife – dobacio je hladno – i možeš da očitaš molitvu za tvoje Džesi!

Lombard zastade. Pogledom je kružio po mraku, ali, ništa sumnjivo nije mogao da primeti. Gde se ona nalazila, vezana ili ranjena? Ona krv iz kolibe odjednom mu je došla na um.

– Nisi sam, pseto – dosetio se Lombard.

Čimbok se zacerekao. – Pogodio si, šerife... A sada, gde je novac? Nije mi do čekanja? Ni ti sam željan da gledam tvoje kopilansko lice. – I pri tom se podiže.

– Hoću prvo da vidim svoju kćerku – odlagao je Lombard čas odluke.

– Javiće ti se! – smejuljio se Čimbok i zviznuo dva puta kroz zube. Potrajala je tišina, a onda slabačak, ali poznat glas dopro je do Lombarda. – Tata... Ovde sam, sa... – I tu se prekide.

Šerif je pokušavao da nazre sa koje strane je dopro Džesin glas, ali, osim mesečine i tamnih obrisa krovova, ništa drugo nije video.

– Gde je? – pitao je glasno.

– U dobrim je rukama – cerio se Čimbok. – A sada... novac! Čuješ li? Ili ću dati znak da je zakolje!

– Hoću da je vidim? – zarežao je Lombard. – Ne verujem ničijim glasovima!

– A ja hoću da vidim novac, pseto šerifsko! Lombard je grozničavo razmišljao šta da učini?

Čimbok je nazreo pravu istinu u njegovom

oklevanju i satanski osmeh mu se razli unakaženim licem.

– Nisi doneo, je li? – pitao je, malo pognut napred. – Nisi ni centa doneo? – povikao je jače. Onda je podigao glavu i urliknuo. – On ništa nije doneo, čuješ li? Ništa?

Čuo se devojčin vrisak iz tame.

Misleći na najgore, Frenk Lombard je zgrčio prste na obaraču svoje ruke i opalio u Čimboka.

Međutim, nadajući se takvom ishodu, lupež se bacio na zemlju i potegao svoj kolt.

Šerif iz Laramija stigao je da opali još jednom, i to je bilo sve! Šest usijanih olovni zrna pronašlo je svoj cilj i odselo u divovskom telu Frenka Lombarda, kome je u ušima još zvonio krik njegove Džesi! Pao je mrtav pre nego što je dotakao tlo. U padu, oblak prašine podigao se oko njega, a onda se slegao po odeći, licu i mlazu krvi iz usta. Zaslepljen bolom, Frenk Lombard je loše pucao i loše završio.

Čovek s ožiljkom od njegove omče osvetio se za Kamberovu smrt i ružni pečat na licu koji će nositi do kraja života.

Komešanje u mraku bilo je prekinuto trkom Džesi Lombard.

Kenet Kigan nije mogao da zadrži kćerku ubijenog šerifa da se baci preko nepomičnog tela svoga oca. Dok je Čimbok punio svoj kolt, on se lagano ušetao u svetlosni krug vatrem bez ikakvog znaka sažaljenja prema Lombardu.

– Ne... – jecala je devojkica, tražeći bilo kakav znak života na očevom licu. – Ne... Nee!

A kada je shvatila da je istina sve što je videla i čula, da čovek pod njenom rukom ne diše, ne daje znake života, pogled joj pade na opasač ispod krznene kaputa.

I obuzeta žestokom mržnjom, ona se maši kolta, spremna da ubije.

*

Brend Slateri vlasnik krčme „Kentaki“ u Paulinsu, sreo se sa još jednim čudnim strancem, posle odlaska Frenka Lombarda. Novi došljak, u tamnom ogrtaču prebačenom preko isto tako tamnog odelja, prišao je šanku i položio obe svoje šake na ploču. Bile su to ruke sa nežnim zglobovima i dugim prstima, ruke revolveraša ili profesionalnog kockara. U svakom slučaju, njihov vlasnik razlikovao se od mnogih koji su svraćali u njegovu jazbinu. Oči kao od leda, prodorne, hladne, neočekivano blistave ili bezizrazne, privukle su vlasnika krčme na tu stranu kao nevidljivim šakama dograbljen. – Viski? – pitao je Slateri i mašio se prve boce pod rukom.

– Brendi! – poručio je kockar svoje piće.

– Žao mi je, mister, ali, to nemam – odgovorio je krčmar. – Čime drugim mogu da vas poslužim?

– Jednim obaveštenjem – predložio je Holidej tiho i u ruci mu se stvorila novčanica od deset dolara. To je bila odlična preporuka za dobar odgovor. Brend Slateri se nasmešio i vešto strpao novac u džep.

– Samo vi pitajte! – isprsi se.

– Čovek koji je malopre izašao – izgovorio je kockar, ne podižući ton svog glas – krupan, umotan u šal, sa puškom u ruci...

– Da?

– Kuda je otišao?

– U Krosing Bel – spremno je odgovorio krčmar. – Pokazao mi je neku cedulju s tim imenom i pitao za pravac...

– Koji pravac?

– Na zapad – odgovorio je Slateri isčuđavajući se. – Zar ćete i vi tamo, mister...?

– Izgleda – rekao je kockar.

– Tamo nema ničeg – uveravao ga je krčmar. – To je grad duhova!

– Biće i grad mrtvih – dobacio je Dok odlazeći.

Krčmar je zurio za čudnim strancem i ništa nije shvatao od njegovih reči.

*

Nežna devojčina ruka prihvatila je teški šerifski kolt, ali, Kenet Kigan bio je blizu i na vreme ju je sprečio da puca. Nemilosrdno joj je nagazio ruku i sa zadovoljnim izrazom lica posmatrao njeno grčenje pod svojim nogama. Prsti su joj se raširili i oružje je skliznulo na pesak.

– I to je gotovo! – javio se Kigan, uzimajući oružje sa zemlje. – Bar mi je savest mirna... Ti si ga ustrelilo...

Čimbok je mračnog lica odmerio svog partnera. – To je bila tvoja ideja, a? – procedio je, uzdjavajući se da ne plane. – Napričao si mi o novcu prave bajke, a imao si na umu samo jedno, da ga dovučem ovamo i ubijem!

– Nisi daleko od istine – priznao je Kigan.

– Samo, zar nisi i sam želeo da mu se osvetiš?

– To mi nije ništa donelo – progundao je Čimbok. – Ni centa!

– Možda drugom prilikom? – slegnuo je ramenima i pružio ruku prema devojci na zemlji.

– Ostavi je! – preteći ga zaustavi Čimbokov glas.

Ovaj se uspravio u nedoumici. – Šta to znači? – pitao je.

– Nema trideset hiljada dolara – rekao je Čimbok – ali, ona je tu. Ostaje sa mnom!

– Ko to kaže?

– Ja! I bolje je za tebe da se izgubiš...

Međutim, Kigana nije bilo lako zaplašiti. Raskoračio se nad ošamućenom devojkom, opruživši obe ruke niz bok. Bila je to nedvosmislena poza, koja bi mogla i laika da upozori na opasnost, ali, ne i Čimboka.

– Neko će ostati s njom – dobacio je Čimbok. – Videćemo samo ko...

– Ti sigurno nećeš, strašilo!

Nastupila je tišina. Nedostajao je samo mali, sićušan pokret jednog od njih i da se noć prolomi od revolverskih eksplozija.

Međutim, umesto svega, nedaleko od njih, čulo se rzanje konja. Dolazio je s one strane odakle se nije mogao očekivati. Čimbok se prvi pokrenuo, zaboravljajući incident među njima. Šerifov konj se video pri odsjaju vatre, njihovi konji su se nalazili privezani pored zgrade na istočnoj strani...

Neko, sasvim drugi, dolazio im je u susret! Čuli su lak udar potkovice o peskovito tlo, lagani topot koji im je ledio krv u žilama. Onda je Kigan priskočio Džesi Lombard i počeo da je odvlači u mrak. Čimbok je pošao za njim, vadeći kolt.

Našli su zaklon iza sasušenoj pojila, vratovima priljubljeni uz zemlju. Čimbok je slobodnom rukom stegao devojkicu za potiljak, dajući joj do znanja da će joj otkinuti glavu ako samo pisne!

– Vidiš li šta? – šaputao je Kigan, izvirujući sa strane.

– Samo čujem – odazvao se Čimbok.

Onda su ugledali konja. Bio je bez jahača, ali, osedlan. Divan, šareni ždrebac koji je u Čimbokovom mozgu pokrenuo neki blesak sećanja.

– Konj bez jahača? – procedio je Kigan i malo se izdigao. – Gde mu je gazda?

– Ovde – zateče ih oštar glas iznad samih glava.

Kao da su bili gromom pogođeni! Ostali su u klečećem stavu nekoliko trenutaka, kao oduzeti. Uzalud su se sabirali ko bi to mogao da bude? Uostalom, bilo ko da ih je iznenadio, mogao je da vidi Lombardovo telo kraj vatre i da ponešto zaključi o njima.

– Ne vidim ruke u vazduhu! – opomenuo ih je hladan glas, čiji zvuk je ponovo prodro u Čimbokov mozak. Gde li ga je već čuo?

– Bliže vatri! – poterao ih je nepoznati.

– Poslušali su, izmenivši iskosa poglede među sobom. Nijednom od njih nije se svidela misao na rešetke ili vešala. Čimbok je već imao jedan ožiljak, drugi ne bi preživeo!

– Ja ga nisam ubio! – proderao se Kigan glasno, našavši se kraj mrtvog maršala iz Laramija. – On je taj! – pokazao je na Čimboka.

– Zaveži, kopile! – zareža Čimbok i zamahnu nogom. Udarac je prohujao pored Kiganovog pojasa, ali, on se napravio kao da mu nije izmakao. Glasno je jauknuo i savio se, hvatajući rukama bolno mesto u predelu stomaka. To je trebalo da bude prividno. Čim mu se desna ruka našla spuštenu, Kenet Kigan se mašio oružja, okrenuo i podigao ruku. Iz tame dolete hitac i revolver marke „star“ je kao oprugom izbačen iz lupežove ruke. Drugi hitac prosto je odigao odbačeni kolt i udaljio ga za još desetak stopa dalje. Treći ga je konačno izbacio u mrak, i Kenet Kigan je bio razoružan brzinom koja se graničila sa nemogućim. Razrogačenim očima buljio je u tamno odevenog čoveka, u čijoj se ruci pušila cev „linkoln“ revolvera.

– Ti se skloni – čuo je metalnohladan glas. Nepoznati je već imao oba kolta u futrolama. – Njega tražim... – dodao je i pokazao glavom na Čimboka.

– Znamo se već? – promrmljao je Čimbok, setivši se Šajena i sobe u kojoj se nalazilo osam hiljada dolara Udruženja stočara iz Laramija. A onda mu je, kao kroz maglu, doprla uspomena na vešanje i čovek na šarcu koji mu je otvorio put u slobodu...

– Sada se sećam – procedio je potom. – Zašto me tražiš?

– Zbog Pegi Pedžet...
 – Ne poznajem je – odbrusio je Čimbok.
 – Upoznaćeš je, možda na onom svetu – rekao je kockar. – Ubio si je u Laramiju dok si pucao u vrata hotela „Kolorado“...
 – Šta ti je ona značila? – zagovarao je Čimbok neumoljivog stranca. – Devojka? Prijateljica? Žena?

– Mnogo pričaš, Čimbok! – opomenuo ga je Holidej. Kigan je sve vreme stajao kao ukopan na jednom mestu i zurio čas u Holideja čas u svoju raskrvavljenu šaku.

– Došao si da me obiješ? – pitao je Čimbok, koračajući nešto ukoso. Veliki plamen isprečio se između njega i stranca, ali ih je dovoljno obasjavao. Ali, kockar je prekrstio ruke na prstima i ćutao.

– Nećeš da se predomisliš?

Ćutao je i dalje, kao stena. Gas Čimbok je znao da će odgovore na sva svoja pitanja naći u samom sebi. U trenutku koji odabere, u brzini kojom se bude poslužio u odsudnom času, u preciznosti kojom se nije mogao meriti sa Dokom Holidejem.

Vatra je dohvatila jednu suhu grančicu i veliki plamen je iznova ušao. To je bio onaj trenutak! Plamen je zaklonio Holideja i razbojnik je brže nego ikada u životu izvukao svoje oružje i počeo da ga prazni kroz plamen u nejasnu siluetu iza vatre. Predahnuo je ispalivši peti metak, sasušenih usta, izbuljenim očima, pomodrelih ožiljaka... A tamo, kockar je stajao i dalje! Gde su otišli hici Gasa Čimboka, pitao se Kigan, ne verujući svojim očima. Da li ga je zavarala svetlost ili brzopletost? To nikada neće saznati!

Čimbok je ispružio kolt sa poslednjim metkom nišaneći pažljivo u tamno obličje iza vatre. Tek tada su se kockareve ruke priklonile pojasu i dohvatile drške ukrašene slonovačom. Narandžasti cvetovi su buknuli sa

bokova i to je bio kraj nekadašnjeg trapera sa Velikog slanog jezera. Pao je licem prema vatri i razvejavao žar oko sebe u hiljade varnica. Holidej nikada nije promašio ako to nije želeo.

Pegi Pedžet nije mogla da bude zadovoljna osvetom. Ona više ništa nije mogla da oseća, ali je zaslužila bolji dar nego krv svoga ubice.

S nekom žudnom gorčinom u sebi, Dok Holidej se mimo okrenuo da pomogne Džesi Lombard da ustane.

Kezet Kigan se kolebao. Čovek mu je okrenuo leđa i trebalo je samo da zaskoči berifovog konja i kiksne u mrak! Što dalje od paklenog stranca!

– Ne pokušavaj – čitao mu je misli kockar. – Ovog puta neću gađati u ruku već pod plećku.

Kigan se ohladio. U stvari, verovao je da će to i učiniti i prošla ga je volja za bežanjem. Holidej je natovarao mrtvog šerifa na konja, a devojku je posadio na sedlo ispred sebe. Džesi Lombard je još uvek bila u šoku, a on je nije gnjavio pitanjima.

– Ti kreni pešice – predložio je kockar Kiganu.

– Kako? Pa tamo stoje dva konja! – pokazivao je ovaj prema najbližoj zgradi.

– Možda želiš da te izujem? – pitao je Holidej i pokrenuo ruku prema opasaču.

Psujući, sin Frenka Lombarda ubrza prema istoku. Mesec je zalazio. Duge senke jahača i čoveka ispred konja, nadnosile su se nad snažni pokrov i stapale jedna sa drugom.

*

Džesi Lombard je otvorila oči. Odmah joj je pao u oči nepoznat nameštaj oko nje, druga soba, druge boje, sve je bilo drugačije nego u Laramiju...

A onda se prisetila svega!

Paulins, mrtvi grad, otac kraj vatre, stranac koji kažnjava ubicu...

Klonula je na uzglavlje i ponovo zatvorila oči. Slike su se kovitlale pred njom u takvom tempu da je odmah progledala, željna da se suoči sa sunčanim jutrom, a ne s užasnim sećanjima.

Neko je tiho ušao u sobu. Bio je to Brend Slateri, u pratnji jedne starije žene, u jednostavnoj plavoj haljini i beloj keclji oko bedara. – Kako ste? – pitao je vlasnik krčme „Kentakki”.

– Gde sam...? – pitanjem je odgovorila devojka. – Je li ovo Larami?

– Paulins, gospođice – osmehnuo se krčmar. – Jedan čovek vas je doveo ovamo noćas i sve do malopre bio je tu...

– Doneo? Šta se desilo? Još je tu?

Slateri je seo na ivicu kreveta. – Platilo mi je da vas stavimo u krevet i dao je nešto da popijete. Jednog ranjenika je naš maršal odveo u zatvor, a jedan leš se nalazi u maloj crkvenoj kapeli...

Džesi Lombard je zurila u krčmara. – Ne shvatam – prošaputala je.

– Kada se oporavite, možda ćete se svega setiti bolje – uzdahnio je Slateri. – Ne znam šta se desilo u Krosing Belu, ali, čovek koji vas je doveo, mora da zna mnogo više.

– Kuda je otišao? – prenu se Džesi.

Krčmar je pokazao prema jugu.

– Nije rekao ništa? Nije ostavio poruku?

– Nije. Ko je to bio? Poznajete li ga dobro? – pitao je krčmar.

– Prvi put sam ga videla u noći, kada je kaznio ubicu – rekla je devojka.

Slateri i žena se pogledaše u čudu. A devojka zbaci sa sebe pokrivač i ustade, žurno skupljajući svoju odeću složenu na obližnjoj stolici.

– Čekajte, kuda ćete? – uzviknuo je krčmar.

– Dobro mi je! – uveravala ga je devojka. – Samo mi nadite odmornog konja. Moram da stignem...

– Koga? Ako mislite...

– Baš to mislim! – skoro je povikala. Iz dubokog proreza svog ogrtača iščepkala je dve novčanice od deset dolara. – Je li ovo dosta?

– Naravno! – poklonio se Slateri i iščezao na vrata.

*

Džesi Lombard bila je izvrsna jahačica. Konj pod njom prosto je leteo, kroz ledenu snežnu pokoricu, prema jugu.

Skriven u jednom šumarku, Dok Holidej je sačekao da devojka protutnji pored njega, lepršajući svojim dugim ogrtačem. Zatim je okrenuo u suprotnom pravcu, s neodređenim osmehom na usnama.

Sneg je bleštao pod suncem i gdegod je pogled dosezao, iskriilo se u bezbroj ledenih, svetlucavih zvezdica. Trebalo je samo još nešto da učini, taj vražji kockar i strelec.

Da pronađe negde bocu brendija... i da podeli karte sa nekom bitangom koja ima dobre pare. Ili, dobar kolt.

Za ostalo će se pobrinuti sudbina.

Sudbina ukletog kockara...

KRAJ

NAJLEPŠE BASNE SVETA

EZOP • LA FONTEN • KRILOV • AFANASJEV

OSAM RAZLIČITIH NASLOVA

**Bogato ilustrovane knjige u boji,
na najfinijem papiru,
formata 24 × 33 cm**

**MARKETPRINT DD, 21102 Novi Sad, poštanski fah 20
Telefon: (021) 614-300**